

Hồ Đích Lao Lung

Contents

Hồ Đích Lao Lung	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	29
6. Chương 6	36
7. Chương 7	41
8. Chương 8	49
9. Chương 9	56
10. Chương 10	61

Hồ Đích Lao Lung

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, hắc bang quân sự vs cảnh sát trọng án, 1×1, HE, cường khuyến cường công, đại thúc thụ (thật ra th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-dich-lao-lung>

1. Chương 1

“Mang cái này qua đi, cẩn thận một chút.”

Thiệu Vĩnh Côn nói, bưng chiếc khay đi vào trong đại sảnh.

Hôm nay là ngày đại thọ bảy mươi của Ngự Phong Đường đường chủ Lâu Trấn Anh, trong đại sảnh yến hội của khách sạn Kim Long tiếng người ồn ào, khách quý tề tựu. Không dấu vết mà liếc mắt một vòng quanh căn phòng, Thiệu Vĩnh Côn cũng nhận ra vài đại nhân vật có máu mặt trong thành phố.

Cho dù đã trở thành nhân vật nổi tiếng trong giới kinh thương, trên người Lâu Trấn Anh vẫn không thể giấu bỏ hết cái khí chất tố cáo xuất thân từ bang phái của mình, Lâu Trấn Anh cũng chẳng sợ người khác biết mà phải che dấu, dù sao trong lòng mọi người đều đã rõ ràng, chỉ là không nói ra mà thôi. Đặc biệt trong những dịp quan trọng như thế này, cũng không vì vậy mà thiếu người tiến đến chúc mừng.

Nhưng đó không phải là chuyện của hắn, Thiệu Vĩnh Côn hạ xuống ánh mắt, chỉnh lại trang phục đang mặc, giấu đi ánh mắt sắc sảo giả trang thành bồi bàn khách sạn đơn thuần, tận lực giấu đi sự tồn tại của bản thân, không để cho bất cứ kẻ nào có cơ hội chú ý đến mình.

Nhiệm vụ đêm nay của hắn là lấy được tin nhắn từ tay trong Tuyến Dân, về phần những người khách của buổi tiệc này hắn cũng chẳng có hứng thú.

Trên mặt là nụ cười mỉm đầy khiêm tốn lễ phép, ánh mắt nhìn như tản mạn ở trong đại sảnh quét tới quét lui, giống như một phục vụ sinh ân cần chu đáo. Cho dù là cái con cáo già Lâu Trấn Anh kiến thức cao thâm, bất gặp hần đang quét mắt một vòng đến khi nhìn vào đôi mắt thản nhiên của hần cũng chẳng mấy may nghi ngờ, tuy rằng cũng cảm thấy thanh niên này có điểm quái lạ, nhưng cái khí chất ôn hòa vô lượng vô hại này hoàn toàn không khiến ông ta có nửa điểm cảnh giác.

Đây là tài năng của hần, Thiệu Vĩnh Côn chính là một nam nhân cực kì biết đóng kịch, giả sói giống sói giả hổ giống hổ, giả trang thành tiểu bạch thủ ôn hòa thiện lương thì hoàn toàn không có điểm nào không giống tiểu bạch thủ thiện lương ôn hòa.

Sau khi gặp mặt Tuyền Dân, hần sửa sang lại cái nơ trên cổ, trong đầu tính toán cách rút lui thần không biết quỷ không hay. Không nghĩ tới lúc vừa đi ngang qua một cây cột, từ phía sau cái bồn cây cao lớn không biết lúc nào lại xuất hiện thêm một bóng người, lấy cái tốc độ nhanh đến mức sét đánh không kịp bưng tai mà lao về phía hần.

Toàn thân trên dưới đột nhiên căng thẳng, Thiệu Vĩnh Côn gần như theo bản năng mà tung ra một quyền, may mắn hần kịp thời nhớ tới tình trạng bản thân lúc này, lập tức phát huy động tác biểu diễn hoàn mỹ, kêu lên sợ hãi một tiếng, “không hề phòng bị” mà ngã gục trên mặt đất.

Người kia nặng nề mà ngã lên người hần, phía dưới lại là sàn nhà cẩm thạch cứng rắn mà lạnh như băng. Thiệu Vĩnh Côn bỗng nhiên bị trở thành đệm thịt cực kì khó chịu, giả bộ giật mình nén đau xoa người lại đỡ lấy cái tên cái tên tiểu quỷ liễu lĩnh kia: “Tiên sinh, ngài làm sao vậy?”

Đó là một nam nhân trắng nõn nhả nhận, dáng người gầy, dung mạo đoan chính, thoát nhìn thì giống đã uống say đến chẳng biết gì, cả người ngồi phịch trên người hần. Thiệu Vĩnh Côn tìm tòi trong trí nhớ một lúc, mới nhận ra người này chính là đứa con thứ tư của Lâu Trấn Anh —— Lâu Duật Đường.

Mấy tên bảo kê trong Ngự Phong Đường lập tức chạy đến, ba chân bốn cẳng đem bọn họ nâng dậy, Lâu Duật Đường vẫn tóm lấy hần không buông, lớn giọng nói: “Mang. Mang ta đi lên lầu.”

Lâu Duật Đường người đầy một mùi rượu, Thiệu Vĩnh Côn không tự giác mà nín cả thở. Tử tử quỷ *, thật sự coi hần là phục vụ bàn hay sao.

* tử tử quỷ: con quỷ rượu chết tiệt

“Người, đưa cậu lên lầu, phòng 1023.” Lâu Triển Nhung cháu của Lâu Duật Đường chìa chìa Thiệu Vĩnh Côn, đem chìa khóa phòng cùng một bút lớn tiền bo đưa cho hần, ra lệnh: “Đưa vào trong phòng là được rồi, việc khác cũng không cần người làm, lúc đi ra nhớ khóa cửa lại.”

“Dạ” Thiệu Vĩnh Côn nhẹ giọng đáp. Có chút nghi ngờ cái câu “Nhớ phải khóa cửa”, nhưng hần cũng chẳng hơi đâu mà suy nghĩ nhiều như thế, phải nhanh đem cái tên tử tử quỷ này lên lầu, hần còn đang vội thoát thân đây!

Vừa lúi vừa ôm mà đem Lâu Duật Đường vào trong thang máy, lúc chỉ còn có hai người, khoe môi Thiệu Vĩnh Côn lại gợi nên một nụ cười trào phúng, càng nhìn càng quỷ quyệt.

Ra tay cũng thật hào phóng a, ngay đến cả Lâu Triển Nhung cái loại trời sinh tính đa nghi không ai không nghi ngờ kia mà còn bị hần qua mắt, xem ra hành động này của mình quả thật xuất quỷ nhập thần, lô hỏa thuần thanh*.

* lô hỏa thuần thanh: Lô là cái lò, dịch nôm ra là lửa trong lò toàn một màu xanh. Cái lò ngày xưa là lò rèn dùng ống bể thổi hơi, đốt bằng than nên ban đầu ngọn lửa chỉ có màu vàng. Sau khi ngọn lửa chuyển sang màu xanh thì nhiệt độ trong lò đạt mức cao nhất. Khi đó lửa mới dùng để rèn được. Lô hỏa thuần thanh hay lơ hỏa thuần thanh cũng thế thôi. Ý chỉ là trình độ đạt đến mức tốt nhất cả về chất lẫn lượng.

“Buồn nôn quá.” Lâu Duật Đường mềm nhũn bám chặt vào cánh tay hần, một tay che chặt lấy miệng, Thiệu Vĩnh Côn đỡ thắt lưng người kia, ôn nhu trấn an: “Sắp đến phòng rồi, ngài cố nhịn một chút.”

Cái bộ quần áo này là hần đi mượn a, mai còn phải trả lại cho người ta đây, hần cũng không muốn bị cái con ma men này phun đầy thứ gì vào người đâu, đến lúc đó còn phải tự xuất tiền túi ra mà trả phí giặt ủi.

Lâu Duật Đường thống khổ mà hừ nhẹ hai tiếng, Thiệu Vĩnh Côn lơ đãng liếc mắt nhìn, lại phát hiện cái biểu tình nhần nại chịu đựng của nam nhân này cũng thật phần động lòng người.

Mày nhần thành một đoàn, ngũ quan vận vẹo, trên thái dương có lấm tấm mồ hôi, mấy đường gân xanh như ẩn như hiện; đôi mắt phiếm hồng, trong mắt long lanh có nước, tóc đen mềm mại xuôi xuống, khuôn mặt trắng nõn đoan chính có thêm vài phần ý vị phong lưu mê người, hoàn toàn không giống cái loại khí chất lạnh lùng cứng nhắc ngày thường, cái loại biểu tình cấm dục này càng khiến cho người ta thấy hứng thú.

Rượu là mặc tràng độc dược, màu là dịch xương trắng đao * —— Thiệu Vĩnh Côn nhìn thấy Lâu Duật Đường biểu tình cố nén thống khổ, trong đầu liền trôi lên hai câu nói ấy.

* hai câu này đại khái là rượu là độc dược, còn sắc là đao thương, đều là những thứ hại người. (cảm ơn kheralua vì đã giúp mình hiểu hai câu này :X)

“Đinh!” Cửa thang máy chậm rãi mở ra, đã tới tầng mười. Thiệu Vĩnh Côn xua đi ý niệm mới hình thành trong đầu, ôm lấy thắt lưng Lâu Duật Đường mang cậu vào trong phòng 1023.

Vốn tính toán chỉ vất cậu ở cửa là xong, có điều đột nhiên Thiệu Vĩnh Côn lại thay đổi chủ ý, hẩn chu đáo mang Lâu Duật Đường vào toa lét, còn đem nắp bồn cầu mở ra, sau đó bâng quang khoanh tay đứng một bên.

Lâu Duật Đường từ lúc trên đường đã choáng váng, dạ dày từng đợt quặn lên, gắng gượng đến bây giờ rốt cuộc cũng đã được thả lỏng. Cậu bất chấp bắn thủ, ôm lấy bồn cầu kịch liệt phun vào trong, toa lét trong nháy mắt tràn đầy vị nôn vừa chua vừa thối.

Thiệu Vĩnh Côn bịt mũi lại, chán ghét nhìn nam nhân đang quỳ rạp trên sàn toa lét một cái, tự thấy mình bây giờ chính là tự chuốc lấy cực khổ, chỉ vì nhất thời ngứa ngáy, còn đứng ở đây mà nhìn một thằng đàn ông nôn đến thất điên bát đảo, thật sự là nhầm chán tới cực điểm.

Lâu Duật Đường nôn xong dạ dày cũng sạch sẽ, vô lực ngồi bệt trên sàn nhà, trước mắt biến thành một màu đen, nước mắt dần dụa, xoa bụng thấp giọng rên rỉ.

Thiệu Vĩnh Côn ánh mắt đảo qua, đột nhiên cảm thấy bản thân mình lưu lại đây cũng không phải hoàn toàn không có ý nghĩa.

Biểu tình lo lắng ẩn nhẫn mới rồi hiện tại lại trở thành hờn thoát hoảng hốt, Lâu Duật Đường có chút thất thần tựa vào bên cạnh bồn cầu, trong mắt lệ quang lưu chuyển, hé ra khuôn mặt trắng nõn hơi ửng đỏ còn lưu lại vài phần thần sắc ủy khuất buồn rầu, phảng phất như bình thường đã phải chịu hết thấy mọi loại lắng nhục, khiến hẩn huyết mạch sôi sục, máu chảy càng nhanh hơn.

Thiệu Vĩnh Côn từ lâu đã biết tính hướng của mình —— không thích nữ nhân, chỉ yêu nam nhân —— lúc rảnh rỗi cũng sẽ đi mấy quan bar bao vài tiểu mỹ nam. Bất quá, trong lúc tuổi tác càng ngày càng tăng bản thân lại vẫn vô tình, vẫn độc lai độc vãng.

“Giúp ta. Lên giường.” Lâu Duật Đường cuối cùng cũng nói được, đôi môi run rẩy, đáng thương hề hề vươn tay về phía hẩn.

Nếu không phải không đúng thời điểm, chỉ sợ hẩn cứ thuận thể mà đè luôn người kia xuống.

Lâu Duật Đường một chút cũng không ý thức được nguy hiểm của bản thân trước mặt cái tên lang đội lốt người này, đập tay xuống nền, lại thêm một tiếng than nhẹ: “Mau. Nhanh lên.”

Uống rượu mà cũng uống đến trình độ này, Thiệu Vĩnh Côn sách một tiếng, đem chén nước cho cậu uống thông giọng, còn vất một cái khăn ẩm lau khô mồ hôi trên trán, cởi ra cái áo khoác cứ như được tắm rượu của cậu đang bốc mùi đến tận trời, rồi mới vác người vất lên giường.

Lâu Duật Đường từ từ nhắm lại hai mắt hàm hàm hồ hồ nói cảm ơn, Thiệu Vĩnh Côn chỉnh lại tư thế cho cậu xong. Biết nơi này không nên ở lâu, đang định bứt ra chạy lấy người, không nghĩ tới hẩn vừa mới xoay người, chân còn chưa kịp nhấc lên, một cái gì đó mềm nhũn đã bay đến trên đầu hẩn.

Thiệu Vĩnh Côn trở tay cầm lấy cái vật thể chưa xác định kia, đây rõ ràng là một cái quần lót vẫn còn ẩm hơi người nha, hắn không khỏi sững sốt mất một lát, lại nhìn lại Lâu Duật Đường, người kia đã cởi đến không còn một mảnh vải. Chỉ thấy cậu lắc lắc muốn đứng lên, tóm lấy một cái cột trụ giường bắt đầu vịn vẹo thân thể mà nhảy múa hết mình, vừa nhảy còn vừa lăm bằm ư ử hát, phun ra một đồng chữ nghĩa rồi rạc không rõ.

Thiệu Vĩnh Côn nhìn mà choáng váng, ánh mắt chiếu từ đầu đến chân, lại từ chân đảo lên đầu, cổ tình nấn ná nhìn cái đang lúc ẩn lúc hiện ở giữa hai chân kia (woa, biến thái hám trai a =))), sau đó lại trở lại trên mặt Lâu Duật Đường. Phát hiện vẻ mặt người kia mê say, ánh mắt nửa mở nửa khép, tóm lấy giường trụ vừa xoay vừa miết, thỉnh thoảng còn giơ một chân lên biểu diễn lão thụ bàn cái, từng địa phương ẩn mặt trên người cũng vì thế mà không hề che đậy phô bày toàn bộ trước mắt Thiệu Vĩnh Côn.

Không thể tượng tượng được một người lúc nào cũng nghiêm trang như Lâu Duật Đường lúc không có người lại còn có một nhân cách khác thế này? Trách không được Lâu Triễn Nhung dặn dò hắn phải khóa cửa lại, nếu mà bị đối thủ một mất một còn nhân cơ hội này mà chụp ảnh bôi nhọ, mặt mũi Ngự Phong Đường để đâu cho khỏi mất.

Thiệu Vĩnh Côn đem quần lót trên tay chơi đùa một lúc, đồng thời ung dung mà thưởng thức màn vũ đạo tươi mát xinh đẹp trước mặt. Trong lòng thầm hận an ninh của yến hội quá cẩn mật, không thể mang điện thoại di động vào, nếu không lúc này có khi đã ghi lại được một chùm hình ảnh phong tao đến tận xương này, lúc không có việc gì lấy ra thưởng thức, nghĩ đến đã mất hồn.

Vài phút sau, thể lực của Lâu Duật Đường đã không còn nhiều nữa, thở hồng hộc ngồi xuống giường, mệt đến mức mắt như muốn mờ cả đi. Thiệu Vĩnh Côn nhẹ nhàng cúi xuống, ấn một phát vào trước ngực của người kia, Lâu Duật Đường liền thẳng tắp ngã vào giường, ỉnh một cái liền ngủ.

Thiệu Vĩnh Côn nhẩn thật vất vả, rốt cục không nín được gập bụng cười ha ha một tràng.

Không nghĩ tới một nhiệm vụ hoàn toàn không thú vị lại cho hắn như trúng quả độc đắc, chứng kiến một cảnh tượng thú vị thế này, thật sự là thu hoạch xa xỉ. Thiệu Vĩnh Côn cười đến chảy cả nước mắt, mà cái tên Lâu Duật Đường trước mặt dang tay dang chân, ngủ đến không hề phòng bị kia, căn bản không biết chính mình bị người ta thăm quan một vòng, chỉ trở mình một cái nói mê: “Ồn chết mất.”

Thiệu Vĩnh Côn cười no nê tròn mắt đảo một cái, cá tính thích chọc người lại bắt đầu trỗi dậy, hắn tách ra đôi chân vô lực của Lâu Duật Đường, lộ ra tiểu hoa cúc giấu kín ở đó, sau đó lại lấy cái quần lót vẫn để ở một bên xoay một vòng, ngón tay để ở cửa vào nhẹ nhàng đẩy miếng vải đi vào.

Thân thể Lâu Duật Đường giật một cái, chỉ hừ nhẹ một tiếng, không an phận mà vịn vẹo thân mình, Thiệu Vĩnh Côn đè lại thắt lưng của cậu, lại bắt đầu buồn cười.

Chờ đến lúc cậu tỉnh lại thấy mình thò ra thêm một “cái đuôi”, biểu tình đó khẳng định sẽ thập phần hấp dẫn.

Thiệu Vĩnh Côn còn sợ không đủ kích thích, đem tiền bo mà Lâu Triễn Nhung cho hắn để lại trên bàn, bên cạnh còn để lại một mẫu giấy, viết:

[Thân thể của người so với tưởng tượng của ta còn mỹ vị hơn, đa tạ đã khoản đãi, sau này còn gặp lại.

Kí tên Mr. S.]

Viết xong, Thiệu Vĩnh Côn còn thưởng thức Lâu Duật Đường duyên dáng trần truồng thêm một lát, khoe môi mỉm cười nói nhỏ: “Chúc người có một giấc mộng đẹp, chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian.”

Nói xong, rời khỏi phòng, cũng không quên đem cửa khóa lại.

Đem chìa khóa phòng giao cho quầy tiếp tân, Thiệu Vĩnh Côn đổi quần áo rời khỏi khách sạn.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lâu Duật Đường, ấn tượng khắc sâu, cả đời khó quên. Năm nay Thiệu Vĩnh Côn hai mươi bốn tuổi, đến tổ trọng án còn chưa đến một tháng.

Một đêm yên ổn, không ai quấy rầy, Lâu Duật Đường ngủ thẳng đến tận sáng ngày hôm sau, chỉ đến khi bị cái dạ dày trống rỗng và cơn đau đầu do rượu cùng tra tấn mới tỉnh dậy. Cậu rên rỉ một tiếng, xoay người

nhắc đá cái chần đơn ra, lúc này mới phát hiện cả người trần trụi.

Đáng chết! Về sau tuyệt đối không thêm uống rượu nữa.

Lâu Duật Đường biết mình uống rượu xong thì cực không khống chế được, uống vào rồi cái gì cũng có thể làm được, trước kia đã mấy lần dọa sợ một đồng người, may mắn còn có người cháu giúp cậu giải quyết hậu quả, mới miễn cưỡng bảo trì thanh danh của cậu, cũng không đến nỗi thân bại danh liệt.

Lần này. Chắc cũng là thằng cháu kia giải quyết đi?

Lâu Duật Đường cảm thấy trí óc không được ổn lắm, có một loại cảm giác không thể xác định được, rất không bình thường. Cậu vẩn vẩn thất lửng, đến lúc này thần kinh trì độn của cậu mới phát hiện ra chỗ nào khác thường.

Nơi bí mật có một chút cảm giác tê dại, giống như đang bị nhét cái gì vào, có loại cảm xúc tê trướng quái dị. Cậu đưa tay ra sờ, lại thấy sau móng chỉ là cái quần lót, thử thăm dò túm lấy phần bên ngoài, chạm rã rời thứ đang bị nhét vào trong cơ thể ra, vãi dẹt ma sát vách trong của ruột vốn mẫn cảm, lại thêm thân thể vì say rượu mà có chút hư thoát gây ra kích thích kinh người. Lâu Duật Đường hít một hơi thật sâu, rên rỉ ra tiếng: “Mẹ nó! Cái tên hỗn đản nào dám chinh ta?”

Khách sạn Kim Long là sản nghiệp của Ngự Phong Đường, từ quản lý đến công nhân đều là người trong nhà, không thể có người ngoài trà trộn vào. Cậu Lâu Duật Đường tuy rằng chẳng có tài năng gì, nhưng tốt xấu cũng là một trong những nhân vật quan trọng, là cái tên chết tiệt nào dám động thủ trên đầu thái tử?

Lâu Duật Đường rất không thích thú, vứt cái quần lót xuống mặt đất, định xoay người xuống giường, đột nhiên nhìn đến mảnh giấy nhàu vứt ở đầu giường, cậu dựa người xuống gối, nhào người ra tóm lấy tờ giấy.

Vài giây sau tờ giấy lại rơi từ tay cậu xuống giường, Lâu Duật Đường sắc mặt trắng bệch, môi mấp máy, trợn mắt há hốc mồm.

Cậu, cậu, cậu bị người ta thượng?

Rượu say dối tính lại còn bị người ta nhầm là nam kỹ bán xuân, suốt cả một đêm, bị một tên nam nhân...!

Lâu Duật Đường ôm chặt lấy cái đầu vẫn còn đang đau nhức, ngã úp vào giường rên lên không tiếng động.

Là ai? Là ai dám? Cái tên Mr. S đến tột cùng là kẻ nào, là người trong nhà hay là người ngoài? Làm thế nào mà trà trộn vào đây?

Cảm giác không khỏe nơi tư mật bị dị vật xâm chiếm vẫn còn lưu lại, ngay tại lúc cậu ảo não đến chết khiếp này, càng trở nên rõ ràng hơn, càng khiến Lâu Duật Đường thêm khẳng định cậu đã bị người thượng. Cậu nôn khan vài tiếng, nghiêng ngả lão đảo vọt vào toa lét, điên cuồng rửa ráy.

Thật ghê tởm! Thân là nam nhân bị một tên nam nhân khác đâm vào cái địa phương này, cậu vừa tưởng tượng đến đã muốn giết người, hơn nữa càng khiến người tức giận chính là, cậu ngay cả đối phương là ai, bộ dáng như thế nào đều không thể nhớ nổi.

Giống như mấy cô gái bị mê gian thường được chiếu trên tivi, Lâu Duật Đường kì cả người đến đỏ ửng cả lên mới miễn cưỡng mất đi cảm giác toàn thân như có một đồng giò lúc nhức. Cậu dựa vào tường, hai chân phát run đi ra khỏi bồn tắm lớn, tùy tiện lau người, phủ thêm cái áo choàng khách sạn rồi ngã nhào lên giường, xoa xoa thái dương thăm nghĩ muốn tỉnh táo lại một lát.

Đợi đến khi suy nghĩ đã bắt đầu có chút rõ ràng, trí nhớ quay về tối hôm qua, cậu còn nhớ lúc uống say đến không biết gì đã tóm lấy một phục vụ sinh, yêu cầu hắn mang mình lên lầu. Tuy rằng sau đó phát sinh chuyện gì cậu một chút cũng không có ấn tượng, nhưng. Lâu Duật Đường xanh cả mặt, cậu sợ hãi, hình như, hình như, đại khái. cậu đã cởi sạch quần áo mà múa khiêu ***

Chẳng lẽ chính là cái tên phục vụ sinh to gan kia dám đem mình ăn kiền mật tịnh? Lâu Duật Đường sắc mặt càng lúc càng âm trầm, cảm điện thoại gọi cho Lâu Triển Nhung, ngắn gọn yêu cầu: “Mang cái tên hôm qua đưa ta lên phòng đến đây.”

Hai mươi phút sau, Lâu Triễn Nhung gọi điện thoại nói: “Tất cả người làm trong khách sạn đã tập hợp, nhưng không thấy cái tên ngày hôm qua đưa người lên lầu, quản lý cũng nói không người như vậy. Thúc thúc, người có khỏe không? Ta nghĩ có thể là người bên ngoài trà trộn vào, ta lập tức sẽ bảo điều tra.”

“Ta. không sao.” Lâu Duật Đường hữu khí vô lực, như có như không trả lời, có cái loại vô lực kêu trời không thấu cảm giác.

Cậu không biết nên cảm thấy may mắn hay là khủng hoảng, hiển nhiên cái tên đêm qua không phải người Ngự Phong Đường, đỡ khiến cho cậu không còn mặt mũi nào mà gặp Giang Đông phụ lão. Nhưng. Một tên người ngoài không thể xác định được hành tung thân phận mà nói, giống như một cái địa lôi không biết chôn ở chỗ nào, tùy thời đều có thể khiến cậu tan xương nát thịt.

Lâu Duật Đường đã cảm thấy bản thân như đang đi trên một phiến băng mỏng, như rơi xuống vực sâu, cậu giống như một con thú đã đa nghi lại thêm cái đuôi hồ li, cả ngày lo lắng đề phòng, nghi thần nghi quỷ. Tình trạng này giằng co đến hơn nửa tiếng, nhưng thực tế lại hoàn toàn im lặng, không có kẻ nào tìm đến cậu gây phiền toái, việc này khiến cho Lâu Duật Đường bắt đầu thả lỏng trở lại, khôi phục bản tính trước kia của mình.

Không được bao lâu, cậu lại vì một vụ án mà chính thức biết cái tên cảnh sát là Thiệu Vĩnh Côn.

“Lâu tiên sinh, hạnh ngộ*.” Thiệu Vĩnh Côn bày ra nụ cười tươi như ánh mặt trời, tháo xuống bao tay giờ bàn tay về phía cậu, “Tiểu đệ họ Thiệu, tên là Thiệu Vĩnh Côn.”

*hạnh ngộ: hân hạnh được gặp mặt.

“Nghe danh đã lâu.” Lâu Duật Đường nhíu mày lại, sắc mặt ngưng trọng, miễn cưỡng đưa tay bắt lại, sau đó lại có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết, hình như đã từng gặp qua ở đâu, nhưng cậu khẳng định trong số tất cả bạn bè lẫn đối thủ của mình, căn bản không có ai như thế này. Căn cứ vào tình báo mật của cậu, cái tên Thiệu Vĩnh Côn này lai lịch cũng không nhỏ —— tốt nghiệp học viện cảnh sát, ở Lâm Thị phá được vài vụ trọng án, còn phá được hai vụ án lâu năm chưa tìm được hung thủ, làm đến chân tướng rõ ràng. Cục trưởng cục cảnh sát thành phố cũng đặc biệt yêu quý hắn, phải dựa vào thật nhiều mối quan hệ mới kéo được người về đây, mà hắn từ lúc được điều đến cũng ra tay bắt phạm, bắt được hung thủ băm thây giết người gây khủng hoảng lòng người nửa năm trước cùng với vụ án kết bè giết người tổng tiền, báo chí TV càng trở nên quan tâm, khiến hắn bỗng nhiên trở thành ngôi sao trong giới cảnh sát.

Trong đời có những người nhìn thực đáng ghét, nhưng người ta lại tận lực tránh gây sự với bọn hắn, Thiệu Vĩnh Côn thanh danh vang dội, Ngự Phong Đường cũng chú ý tới hắn. Bất quá cho tới bây giờ, hắn cũng chưa từng xâm hại đến lợi ích của bọn họ, từ góc độ của Ngự Phong Đường mà nói, kéo được hắn về phía mình vẫn là một món hời.

Không biết vì cái gì, Lâu Duật Đường vừa nhìn thấy người kia trong lòng liền dấy lên cảm giác chán ghét bài xích, nhìn thấy nụ cười sáng sủa của đối phương lại thấp phần chướng mắt, mà thân hình to lớn của người kia đối với loại hình thể nhả nhận thon gầy của hắn lại tạo thành cái cảm giác áp bách trong tâm lý, khiến Lâu Duật Đường không ngừng có cảm giác muốn lùi về phía sau.

Loại cảm giác uất ức không hề có đạo lý này, trước mắt tuy rằng cái vụ giết người phát sinh ở địa bàn của Ngự Phong Đường, nhưng một chút cũng không quan hệ đến cậu, có bằng chứng ngoại phạm không ở hiện trường một cách chắc chắn, Lâu Duật Đường cũng không biết rốt cuộc mình đang sợ cái gì?

Thái độ họ Thiệu kia vẫn rất hòa ái nhìn cậu cười không ngừng, cười đến mức Lâu Duật Đường cả người sợ hãi, cơ hồ cảm giác đối phương tay trái thì giăng bẫy, tay phải còn đang lừa cậu vào.

“Ách.” Cậu thanh thanh giọng, nghiêm trang hỏi: “Còn có cái gì cần bọn ta hỗ trợ không?”

Trên ghế lô trong câu lạc bộ sa hoa có một thân thể đang nằm đấy, mùi máu tươi xông vào mũi, khiến Lâu Duật Đường có chút chán ghét mà nhắm mi lại.

“Có, mời xem cái này.” Tuy rằng vừa nhìn đến người kia đã muốn cười, nhưng Thiệu Vĩnh Côn vẫn phải giải quyết công tác trước, mở máy tính cầm tay, cho cậu xem ảnh chụp mới được gửi đến, nhẹ giọng hỏi: “Anh

có quen biết người này không?”

Lâu Duật Đường lấp bắp kinh hãi, thấp giọng nói: “Hắn là quản lý câu lạc bộ đêm này, Trần Thiên Nghĩa.”

Trong phòng thật ngăn nắp, không có dấu vết giãy dụa hay đánh nhau, miệng vết thương nằm ngay giữa trán, một phát trí mạng, xung quanh còn có thể nhìn thấy tàn tích của viên đạn, hiển nhiên là bắn từ cự li rất gần, phương pháp giết người đầy chuyên nghiệp. Lâu Duật Đường cắn môi, trong mắt hiện lên một tia kinh hoàng, nhưng rất nhanh địa đã đem biểu tình điều chỉnh thành bộ dáng lạnh lùng, cả người tản mát ra hương vị đề phòng.

Hiển nhiên là cạnh tranh trong nội bộ, cán bộ trong yếu bị bắn chết, tất nhiên sẽ khiến cho nội bộ Ngự Phong Đường kịch liệt phản ứng, nhưng, tại sao cảnh sát lại tham gia vào vụ này? Là ai báo án?

Bối rối chợt lóe lên trong mắt cậu không thể nào qua nổi quan sát của Thiệu Vĩnh Côn, cảnh sát tiên sinh ý vị thâm trường nhìn cậu một cái, thình lình hỏi: “Đêm qua từ mười đến mười giờ, Lâu Triển Nhung ở đâu?”

Lâu Duật Đường cẩn thận che dấu thần sắc lo lắng, mặt không đổi, không cần nghĩ ngợi đã trả lời: “Ở chung với ta.”

Thiệu Vĩnh Côn khước môi hơi nhấc lên, nụ cười rõ ràng không có hảo ý khiến cho sống lưng cậu phát lạnh. Lâu Duật Đường không khỏi có chút buồn bực, cậu cũng được coi là người đã trải qua không ít sóng gió, lá gan không lớn càng không nhỏ, cũng đủ để ứng phó với mấy sự việc ngoài ý muốn, nhưng tại sao trước mặt nam nhân này cậu không thể tự chủ được mà cảm thấy khiếp đảm, thậm chí còn có cảm giác không dám nhìn thẳng vào hắn?

Nhóm cảnh sát đang bận bịu xử lý hiện trường, Thiệu Vĩnh Côn nhìn thực nhân nhả, thấy cậu không yên, liền kéo đến một cái ghế trong phòng, chậm rãi nói: “Người là đang muốn bảo vệ hắn? Ở trên tòa mà dám giả mạo chứng cứ sẽ phải nhận trách nhiệm hình sự đấy!”

Lâu Duật Đường cắn chặt răng, kiên quyết không chịu thất thố trước mặt đối phương, mạnh mẽ nói: “Lời ta nói ra ta tự chịu trách nhiệm.”

Thiệu Vĩnh Côn cười nhẹ một tiếng, cánh tay như vô tình mà khoác lên thành sô pha sau lưng cậu, như đang nhìn một con hồ li đã sa vào bẫy, ánh mắt lộ ra vẻ nghiền ngẫm, cố ý kéo dài âm điệu: “Nhưng, ta đã xem băng ghi hình của tổ an ninh, Lâu Triển Nhung lúc 12h 26 phút đã vào trong căn phòng kia.”

Lâu Duật Đường thiếu chút nữa nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Thiệu Vĩnh Côn, trong đầu oanh một cái.

Băng ghi hình làm thế nào mà rơi vào trong tay Thiệu Vĩnh Côn được? Câu lạc bộ đêm cũng có một số giao dịch không thể công khai ngoài ánh sáng, cho nên băng ghi hình an ninh đối với Ngự Phong Đường mà nói vật tuyệt đối cơ mật, cho dù có là cảnh sát cũng chỉ lấy được vài cuốn băng đã được chỉnh sửa qua, hắn làm thế nào mà lấy được bản gốc chứ?

Lâu Duật Đường vẫn biết Ngự Phong Đường luôn bị cảnh sát nhòm sau lưng, nhưng song phương vẫn cố gắng duy trì một trạng thái cân bằng, hạn chế can dự vào việc của nhau. Cậu cũng vô tâm vô lực mà đi quản cái này, chỉ riêng đấu tranh nội bộ phe phái trong đường cũng đã đủ khiến cậu đau cả đầu rồi.

Nhưng hiện tại, đã không còn là vấn đề rò rỉ thông tin cơ mật nữa, quả nhiên có người đã cấu kết với Thiệu Vĩnh Côn, mà mục đích, lại không thể đoán được.

Đêm qua Lâu Triển Nhung đi tìm Trần Thiên Nghĩa, nhưng cậu tin tưởng cháu mình chắc chắn không làm ra loại chuyện lỗ mãng này, cho dù có động thủ cũng sẽ làm sạch sẽ chu đáo, quyết không thể dễ dàng bị người ta nắm tóc như thế này được.

Cho nên, ít nhất lúc Lâu Triển Nhung rời đi, Trần Thiên Nghĩa vẫn còn sống.

Biểu tình Lâu Duật Đường vẫn bình tĩnh như nước, mang hết tất cả hành động của Trần Thiên Nghĩa mấy ngày qua xem xét lại một lượt. Ngoại trừ cướp được hai cái thẻ đồ từ câu lạc bộ đối thủ, hắn cũng chưa từng làm chuyện gì quá ép người. Hơn nữa cái việc nhỏ kia cũng chẳng đáng khiến hắn rước lấy họa sát thân, Hồng Viễn Bang có làm việc cũng không khinh suất đến như vậy.

Như vậy chỉ còn một khả năng, “bị giá họa”, Trần Thiên Nghĩa chính là thủ hạ thân tín của Nhị ca Lâu Phùng Xuân, Lâu Phùng Xuân lại coi Lâu Triển Nhung là đối thủ cạnh tranh lớn nhất trong Ngự Phong Đường. Trần Thiên Nghĩa đột nhiên bị bắn chết, mọi người dù ít dù nhiều cũng sẽ nghi ngờ Lâu Triển Nhung, mà cái tên ngoan độc Lâu Phùng Xuân kia chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội. Rốt cuộc là ai mượn đao giết người, làm ngư ông trục lợi?

“Cảnh sát Thiệu.” Lâu Duật Đường khó khăn nở một nụ cười với Thiệu Vĩnh Côn, tận lực áp xuống cảm xúc dao động, làm như không có việc gì hỏi: “Triển Nhung sau khi rời khỏi, còn có ai đi vào không?”

“Cái này ta cũng không biết.” Thiệu Vĩnh Côn mỉm cười nhìn cậu, buông tay ra.”Bản ghi chỉ ghi đến lúc hắn đi vào thôi, nội dung phía sau đều bị xóa rồi, trở về cục ta sẽ tìm người phục hồi lại xem, bất quá. . . . chỉ là hy vọng xa vời.”

Cái này không phải trực tiếp tuyên bố Lâu Triển Nhung là hung thủ giết người sao? Lâu Duật Đường trừng hai mắt, dồn dập thở hổn hển vài cái, bình ổn các giác cuộn cuộn trong lòng, khuôn mặt trắng nõn có chút phấm hồng, sốt ruột bắt lấy cánh tay của Thiệu Vĩnh Côn, nghiêm mặt nói: “Cảnh sát Thiệu, nó không giết Trần Thiên Nghĩa đâu, nó không gốc như vậy.”

“Cái này thì phải điều tra rõ mới có thể kết luận được.” Thiệu Vĩnh Côn tựa tiểu phi tiểu, một bộ thần sắc nhàn nhả tự đắc.

Lâu Duật Đường vẻ mặt càng thêm lo âu, người nhào về phía trước, thần sắc có chút dữ tợn, gần từng tiếng nói: “Ta mặc kệ người đã đồng ý với ai, cảnh sát Thiệu, người hãy nghe cho kỹ đây, giá bọn họ đưa ra ta cũng có thể đưa ra, thậm chí gấp bội cũng không có vấn đề gì.”

Thiệu Vĩnh Côn vẻ mặt có chút cổ quái, như đang cực lực nhấn cái gì xuống, hắn mày nhìn Lâu Duật Đường dường như đang phát điên, ngữ khí mang theo ý cười nói:

“Người là đang hỏi lộ ta?”

Vô nghĩa! Kẻ nào cũng có giá của nó, cậu không tin cái tên họ Thiệu này là chính nhân quân tử! Lâu Duật Đường không hề giận trừng mắt nhìn hắn, lạnh lùng địa nói: “Chỉ cần là chuyện ta có thể làm, tuyệt không nói hai lời.”

“Làm không được thì đừng có nói nha.” Thiệu Vĩnh Côn vươn ngón trỏ ở trước mặt cậu lắc lắc, thái độ ngả ngón khiến cơn tức của Lâu Duật Đường dâng lên, không đợi cậu nổi bão Thiệu Vĩnh Côn đột nhiên đẩy cậu ra, thu hồi thần sắc cả lơ phát phơ, nghiêm trang nói: “Nếu hắn thật sự vô tội, pháp luật chắc chắn sẽ trả lại trong sạch cho hắn.”

“Cái này không phải lời thoại trong Lưới pháp luật nhu tình sao!” Lâu Duật Đường hờn hển ngắt lời hắn, nhin không được tóm lấy áo hắn, quát: “Mẹ nó, đừng có mà giả cái giọng đó với lão tử! Người rốt cuộc muốn gì!?”

Thiệu Vĩnh Côn nhăn mặt nhíu mày, ngón trỏ điểm lên môi cậu, nói: “Khuôn mặt nhả nhận xinh đẹp thế này, không nên nói lời thô tục.”

Hạ xuống ngón tay mang theo độ ảm nhẹ nhàng cùng điện lưu truyền vào đôi môi khiến Lâu Duật Đường ngẩn ngơ một lúc, Thiệu Vĩnh Côn cho cậu một nụ cười sáng lạn mà nhiệt tình, nói: “Cho dù là ở trong hắc đạo, ngẫu nhiên cũng nên một lần tin tưởng vào tư cách của người cảnh sát chứ.”

Lâu Duật Đường buông tay phẫn nộ nói: “Đáng tiếc ta chính là không tin tư cách cảnh sát của người đấy, cũng không tin cả chỉ số thông minh của người.”

Thiệu Vĩnh Côn khoa trương mà làm ra động tác ôm lấy ngực.”Ta phải làm như thế nào mới chứng minh cho người thấy được đây? Ta thật sự là cảnh sát tốt mà, bất quá có thể là tình nhân không được tốt lắm mà thôi.”

“Liên quan gì đến ta!” Lâu Duật Đường lại nhin không được mắng ra một câu thô tục, quay đầu đi ra ngoài.

Cửa phòng bị cậu đóng kêu cái sầm, bên trong chỉ còn lại một mình hắn, Thiệu Vĩnh Côn buồn cười, ôm bụng cười ngả vào sofa.

Cái tên nam nhân bề ngoài nhã nhặn, tràn ngập phong độ học thức kia, rốt cục còn có bao nhiêu điểm thú vị để cho hắn khám phá nữa đây? Thiệu Vinh Côn nhớ tới màn múa thoát y mát mẻ đêm đó, thoáng chốc lại bị cảm giác muốn cười mãnh liệt bao phủ.

Cậu còn nói không liên quan đến mình cái rắm a, tên nghe không hiểu ý người ta muốn nói kia nhất định sẽ bị chơi đùa thật thảm a, Thiệu Vinh Côn sẽ dùng hành động thực tế nói cho cậu biết, bọn họ trong tương lai sẽ còn phát sinh rất nhiều quan hệ, mặc kệ có liên quan hay không cũng thế.

2. Chương 2

Án mạng trên địa bàn đã đánh động đến cả cảnh sát, khiến cho không khí trong Ngự Phong Đường thập phần quỷ dị, mỗi người đều cảm thấy bất an, thậm chí còn bắt đầu trông gà hóa quýt.

Đương nhiên Lâu Triển Nhung, vì có cuộn băng kia, đã trở thành nghi phạm bị tình nghi lớn nhất trong mắt mọi người nhưng lại không ai dám khẳng định chắc chắn, có điều bất cứ nơi nào hắn đi, luôn luôn có vài cặp mắt hoặc ngoài sáng hoặc trong tối dõi theo đầy nghi ngờ.

Nếu nhìn từ bên ngoài Lâu Triển Nhung vẫn bình chân như vại, mỗi ngày sáng sớm đều đến thỉnh an ông nội Lâu Trần Anh, cho dù có bất ngờ đối mặt với Lâu Phùng Xuân, cũng sẽ không kiêu ngạo không siêng nịnh, không mặt không nhạt mà gọi một tiếng Nhị thúc.

Chuyện Trần Thiên Nghĩa khiến Lâu Phùng Xuân nổi giận lôi đình, kẻ tâm phúc dưới trướng bị giết không mình không bạch, mà cái kiểu hạ thủ đầy tính khiêu khích kia càng khiến hắn mất hết mặt mũi, giống như một con sư tử bị chọc giận, tùy lúc đều có thể há mồm mà cắn người. Người trong đường không ai dám chọc vào hắn, ngay cả cái kẻ từ xưa vốn đã không ưa hắn, tính cách lại không biết kiềm chế như Lâu Triển Nhung cũng tận lực ở trong nhà, không đi trên cái tổ ong vò vẽ kia.

Lâu Triển Nhung không phải sợ hắn, nhưng ở cái thời kì mẫn cảm này bớt một việc còn hơn thêm một việc, vô duyên vô cớ lại đem phiền toái rắc vào người, có trời biết phiền toái của hắn hiện tại giờ đã nhiều đến thế nào, hoàn toàn không cần lửa cháy đổ thêm dầu.

Lâu Duật Đường muốn hắn bình tĩnh, vì chỉ có bình tĩnh phân tích, hành sự tùy thời, mới có thể xoay chuyển đại cục bất lợi.

Lâu Triển Nhung cũng âm thầm làm không ít việc, hơn nữa cũng rất hợp tác điều tra với cảnh sát, tuy rằng lúc bị gọi đến hỏi này nọ đều thường khiến cho hắn cảm thấy phiền toái đến cực điểm.

Lần đầu tiên gặp Thiệu Vinh Côn, hắn cũng cực kì chán ghét cái kẻ tiểu lí tàng đao* này, hơn nữa.
. Lâu Triển Nhung nheo mắt lại, đôi mắt sắc bén đảo qua khuôn mặt Thiệu Vinh Côn, có chút dăm chiêu nói nhỏ: “Là người.”

* tiểu lí tàng đao: trong nụ cười có dao, người khó đoán, nham hiểm

Hắn nhận ra viên cảnh sát tư thế oai hùng bưng bưng phần chân này chính là người ở trong bữa tiệc chúc thọ kia đưa Lâu Duật Đường lên phòng, lúc ấy thật biết vâng lời, kính cẩn khiêm tốn, quả thật biết cách giả vờ, ngay cả đôi mắt lợi hại của mình mà cũng vượt qua không bị nghi ngờ.

Mùi vị âm mưu càng lúc càng nồng, Lâu Triển Nhung đã có vài phần nóng vội, muốn cùng đối thủ giấu mặt hảo hảo giao đấu một trận. Có điều trong mấy lần thẩm vấn, biểu hiện của Thiệu Vinh Côn đều thật sự khô khan hơn nữa càng không thú vị, một bộ thái độ giải quyết công việc không chê vào đâu được.

Lâu Duật Đường thực sốt ruột, vụ án lại đặc biệt bế tắc, càng khiến cho người ta khó đoán. Một đám lại một đám người có liên quan bị gọi tới, khiến cho mỗi người trong Đường đều tự căng thẳng thần kinh, giống như gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Cậu cũng đi tìm Thiệu Vinh Côn vài lần, những mỗi lần gặp đều như đánh Thái Cực quyền, đều bị hắn dùng giọng lưỡi khiêm tốn kiên định lừa cậu rồi đi, thái độ sâu xa khó hiểu khiến Lâu Duật Đường cơ hồ nhận không được mong muốn tập cảnh* một lần.

* tập cảnh: tấn công cảnh sát. Chị Lộng cũng có một bộ tên là thế này đây

Đương nhiên mong muốn này chưa từng được chuyển hóa thành hành động, dù sao cậu cũng là một trong những quân sư của Ngự Phong Đường, quyền cước công phu lại như mèo quào. Về phần bắn súng, lại giống như đậu hũ — không thể tin cậy được. Trước kia cậu cũng đã từng đến trường tập bắn bia, tuy nhiên kết quả mười phát thì đến chín chẳng chạm được vào vành bia, phát còn lại cũng chỉ miễn cưỡng gọi là có trúng, được vài lần Lâu Duật Đường cũng không dám làm mình mất mặt thêm nữa.

Cho nên cậu chỉ còn lại một chiêu có thể dùng với Thiệu Vĩnh Côn, lại không nghĩ tới cái tên so với cậu còn trẻ hơn kia, trình độ gian xảo đã vượt quá cả mình, không hề có sơ hở, không hề có lỗ hổng, từ đầu tới đuôi không cho cậu có một cơ hội vượt qua được phòng tuyến của hắn.

Lâu Duật Đường cảm giác thất bại sâu sắc, hết đường xoay sở, tất cả chứng cứ đều bất lợi đối với đứa cháu, mà đêm đó quả thật Lâu Triển Nhung có đi tìm Trần Thiên Nghĩa, có nhảy vào Hoàng Hà cũng tẩy không sạch cái oan này.

Thiệu Vĩnh Côn cũng có cùng loại cảm giác này, giống như mọi chứng cứ xác thực đều được lập trình sẵn, mang theo một tia sợ hãi khiến mọi người đứng ngồi không yên, không hện mà cũng châu tay chỉ điểm vào Lâu Triển Nhung.

Mà ở sau cái hốt hoảng đứng ngồi không yên thấp thoáng có một cái bẫy, như đã được tính kế cẩn thận tỉ mỉ, một sân khấu kịch đã được an bài chu đáo, chỉ chờ hắn xuất hiện là bắt đầu biểu diễn.

Vân tay thu thập tại hiện trường gây án cũng thật hỗn độn, quán Bar vốn dĩ là nơi mê hoặc con người, nhưng có vài thứ khiến hắn có cảm giác kỳ quặc không hợp lý.

Cuộn băng ghi hình an ninh chứng tỏ Lâu Triển Nhung có đi vào trong, mà ở trong phòng cũng chỉ có mỗi Trần Thiên Nghĩa. Trần Thiên Nghĩa lại là người của Lâu Phùng Xuân, quan hệ với Lâu Triển Nhung từ trước đến nay cũng không thân thiết đến thế, hai người cho dù chạm mặt cũng mang ba phần cảnh giác, tuyệt đối không phải là kiểu hảo huynh đệ mà hện nhau tâm sự thế này, như vậy Trần Thiên Nghĩa tại sao lúc bị bắn chết ở cự li gần như thế vẫn không hề có dấu hiệu giãy dụa?

Lần đầu tiên đến lấy khẩu cung Lâu Triển Nhung đã làm xét nghiệm trên quần áo cùng hai tay, kết quả cho âm tính, chứng minh rằng hắn trong khoảng thời gian ngắn gần đây không được sử dụng súng, nhưng Lâu Triển Nhung ngày hôm trước chính xác có vào bãi tập bắn, điều này càng khiến cho người khác khó hiểu.

“Người đi bãi bắn mà lại không nổ súng sao?” Thiệu Vĩnh Côn hưng trí hỏi.

“Ở bãi tập cũng có thể sử dụng vũ khí lạnh mà!” Lâu Triển Nhung làm động tác như phi dao, Thiệu Vĩnh Côn đặt khuỷu tay lên bàn, thân thể hơi chồm lên phía trước hỏi: “Như vậy, có người ở đó nhìn thấy người đang làm gì không?”

“Cũng chỉ có thúc thúc của ta.” Lâu Triển Nhung suy nghĩ một chút, lại nói: “Chúng ta dùng chung một gian, cậu ấy cũng có phi mấy lần.”

Thiệu Vĩnh Côn nhớ tới cái tên Lâu Duật Đường gấp đến độ sắp gờ cả chân lên kia, khóe môi cố nín một mặt cười, thì thào tự nói: “Sự tình càng ngày càng thú vị.”

Lúc này thực rõ ràng, có người có ý bày ra cái án tử này, định lợi dụng cảnh sát mà dí Lâu Triển Nhung vào chỗ chết. Thiệu Vĩnh Côn phát hiện mình đang đứng giữa ngã tư đường, bước tiếp theo nên làm cái gì bây giờ? Là tương kế tựu kế, đục nước béo cò một phen? Hay tốt nhất là thoát khỏi cái mớ bòng bong này, tọa sơn nhìn anh em một nhà đấu nhau?

“Nói không chừng hắn trước khi nổ súng đã đeo bao tay thì sao.” Cấp dưới Tiểu Hoàng đưa ra nghi vấn, Thiệu Vĩnh Côn chỉ vào màn hình đang chiếu cuộn băng nói: “Lâu Triển Nhung lúc vào cửa không mang bao tay, hơn nữa ta cũng không nghĩ Trần Thiên Nghĩa sẽ cho hắn cơ hội mà thực hiện việc đây.”

Đều là người lăn lộn trên hắc đạo, tên nào mà không khôn khéo như quỷ chứ? Trần Thiên Nghĩa ở Ngự Phong Đường địa vị không thấp, thân thủ lại rất cao, tuyệt đối không phải loại người ngồi không.

Nói đến nói đi vẫn là nội bộ đấu nhau, một hồi chó cắn chó mà thôi, bản thân mình rốt cuộc có muốn bị cuốn vào trong đó không? Thiệu Vĩnh Côn bất động thanh sắc mà đem kết quả điều tra xem xét lại một lượt, trong đầu hình thành một kế hoạch.

Qua hơn một tháng điều tra thu thập chứng cứ, Lâu Duật Đường chịu nỗi lo lắng sợ hãi đến mấy chục ngày, kết quả là chứng cứ không đủ, không đáng khởi tố Lâu Triển Nhung, vụ án này cứ thế để đó, trở thành một trong những vụ án phủ bụi chưa thể giải quyết của Thiệu Vĩnh Côn trong hồ sơ tư liệu.

Lâu Duật Đường nhẹ nhõm thở dài một hơi, hoàn toàn không dám mong có kết cục như vậy, lúc đi qua tiệm bán màu khoán cậu còn mua lấy vài cái. Về phần mấy lời nhàn ngôn toái ngữ bên trong đường, cậu mắt nhắm tai nghe.

Dưới tâm tình tốt đẹp, ấn tượng đối với Thiệu Vĩnh Côn cũng thay đổi hẳn đi, lúc lái xe đi qua cục cảnh sát, Lâu Duật Đường do dự một lát. Cuối cùng vẫn dừng xe, định đi lên nói vài câu khách khí, bày tỏ lòng biết ơn.

Đương nhiên cũng có tính toán từ trước, nếu Thiệu Vĩnh Côn có điểm có thể bị cậu lôi kéo, Lâu Duật Đường thì nhất định phải thu phục được hắn.

“Đi? Lại là người sao?” Thiệu Vĩnh Côn giống như thực giật mình, tựa tiểu phi tiểu nhìn cậu, nói: “Lâu tiên sinh đối với tư cách cảnh quan của ta thế nào, có vừa lòng không?”

Lâu Duật Đường cố cười ha ha, nghĩ một đằng nói một nẻo khen tặng vài câu, sau đó không dấu vết đưa ra lời mời ăn tối, lại bị nhẹ nhàng Thiệu Vĩnh Côn cự tuyệt. Bất quá hắn cũng không quá mức tuyệt tình, lại đưa cho Lâu Duật Đường số điện thoại liên lạc riêng, đôi mắt nhìn đầy ẩn ý, nói: “Về sau có việc gì cứ liên lạc với ta, ta sẽ giúp người hết sức mình.”

Lâu Duật Đường nghe ra ý tại ngôn ngoại của hắn, hai bên đều như gần như xa mà thử nhau. Dục tốc bất đạt, cậu thức thời mà nhận lấy mảnh giấy, khách khí nói vài câu.

Thiệu Vĩnh Côn ân cần đưa cậu xuất môn, tựa hồ đoán chắc rất nhanh Lâu Duật Đường sẽ liên lạc với hắn. Không ngoài sự liệu, vài ngày sau Lâu Duật Đường hỗn hển gọi di động cho hắn, hơn nữa còn đứng hẹn mà đi đến gặp hắn.

Sự tình thực đơn giản cũng thực phiền toái, chỉ dùng một câu đã có thể nói rõ ràng: Lâu Triển Nhung bị Lâu Phùng Xuân giam, nói phải chiếu theo quy củ trong đường xử lý, vào lúc 49 ngày của Trần Thiên Nghĩa phải cho hắn ba đao sáu động, lấy máu của hắn hiến tế linh hồn người chết.

Này là thế nào? Hai thúc cháu bọn họ là người cùng trên một thuyền, Lâu Triển Nhung cũng là một trong những Đường chủ xuất sắc nhất của Ngự Phong Đường lại được mọi người đề cử, về công về tư hẳn đều phải tìm cách bảo vệ Lâu Triển Nhung.

Lại nói, Lâu Triển Nhung trong chuyện này cũng có sơ xuất, án mạng của Trần Thiên Nghĩa chỉ một câu nói của bên cảnh sát liền coi như xong, lại trở về uy phong tại Ngự Phong Đường. Cố tình xem như sự việc đến đây là kết thúc, hoàn toàn không đem Lâu Phùng Xuân để ở trong lòng, lại khôi phục sự kiêu ngạo ngày trước, càng khiến nhiều người bất mãn, chỉ ngại địa vị của Lâu Triển Nhung trong Ngự Phong Đường mới không nói thẳng ra thôi.

Người khác không dám không có nghĩa là Lâu Phùng Xuân không dám, bọn họ tuy rằng trên danh nghĩa là thúc cháu, nhưng lại ở hai phe khác nhau, từ trước đến nay thủy hỏa bất dung, tranh đấu lẫn nhau cũng không phải ngày một ngày hai, lần này rốt cuộc cũng có cơ hội hạ độc thủ, danh chính ngôn thuận mà đem Lâu Triển Nhung xử lý.

Lâu Duật Đường nghĩ ra có hơi Hồng Môn Yến, từng khuyên can Lâu Triển Nhung, có điều cái tên tuổi trẻ hăng hái lại mắc bệnh khinh người kia ngược lại cười cậu suy nghĩ lung tung, vui vẻ mà đi. Kết quả giống như đem bánh bao đi ném chó, có đi không về, lại khiến người thúc thúc là cậu vất vả tìm người bảo toàn tính mệnh cho hắn.

Cậu không dám tin những người trong đường, cho dù bình thường có là cấp dưới đắc lực cũng không thể bảo đảm kẻ kia không gió chiều nào che chiều ấy, trước trận phản chiến, Lâu Duật Đường đã gấp đến độ quay vòng vòng lại lập tức nghĩ tới Thiệu Vĩnh Côn.

Người này trước mắt mà nói cũng coi như trong sạch, không có dấu hiệu cấu kết hay nhận hối lộ của phe phái nào, nếu cậu biết cách nhờ vả, nói không chừng có thể đem thằng cháu kia lông tóc vô thương cứu ra.

Nghe xong hết thấy sự tình, Thiệu Vĩnh Côn hoàn toàn không thấy bất ngờ, có điều, có điều việc lần này có đáng để hắn thương thảo hay không.

Từ lập trường của hắn mà nói, nội đấu trong Ngự Phong Đường càng kịch liệt càng tốt, Lâu Phùng Xuân với Lâu Triển Nhung đều là hai phe phái thế lực ngang nhau, đều có thể là người thừa kế tương lai. Vô luận là ai trở thành Đường chủ cũng đều trở thành vấn đề khó khăn mà hắn phải giải quyết, hai người đều là tên ngoan độc dã tâm bừng bừng, ai chết ai sống đối Thiệu Vĩnh Côn mà nói căn bản chẳng khác gì nhau, tốt nhất là đấu đến lưỡng bại câu thương, cảnh sát như hắn lại càng thích.

“Ta thật sự không có biện pháp, lúc tuyệt vọng đành cái gì cũng phải thử. . . .” Lâu Duật Đường khó có được lúc ăn nói khép nép, “Trong lúc này, người trong đường ta lại không dám tin tưởng ai, nhưng nếu không làm gì thì mạng Triển Nhung đích sẽ không còn, ta mới đành phải tới tìm người.”

Nếu nghĩ đến mình, có thể thấy cậu đã thật sự cùng đường. Thiệu Vĩnh Côn ngồi đối diện cậu chậm rãi mà châm trà, Lâu Duật Đường vốn rất nóng nảy, nhìn hắn giả bộ đáng lão tăng nhập thiền này, nhin không được hỏa trong lòng đột nhiên bốc lên, tay vươn ra để lấy cái tay đang châm trà kia, hấp tấp thúc giục rống lên nói: “Người làm ơn nghĩ biện pháp giúp ta, ta không phải tới tìm người để uống trà nói chuyện phiếm!”

Thiệu Vĩnh Côn ngẩng đầu lên, ý vị thâm sâu nhìn cậu, hỏi: “Người thật sự muốn ta giúp sao?”

Vô nghĩa, bằng không ta tới tìm người làm gì? Lâu Duật Đường lại nhẩn nhin hờn dỗi trong lòng, hạ giọng nói: “Phải phải phải, người nếu lần này giúp ta, đại ân đại đức đời này khó quên, sau này nếu có cần ta làm bất cứ việc gì, đầu rơi máu chảy tuyệt không từ nan.”

Thiệu Vĩnh Côn nở nụ cười, tầm mắt đảo qua khuôn mặt của cậu, chậm rãi nói: “Thật ra cũng không cần đến mức ấy, bất quá ta chỉ muốn biết người có thể trả đến cái giá nào.”

Sắp sống chết đến nơi rồi, trừ bỏ cái mạng này, cái gì cũng chẳng còn đáng giá lấy một xu. Lâu Duật Đường không hề nghĩ ngợi, trả lời như trảm đinh chặt sắt: “Đương nhiên, chỉ cần cam đoan Triển Nhung còn sống trở về, cái giá gì ta cũng sẵn sàng trả.”

Những lời này vô ý này lại nói trước mặt một tên GAY thật sự rất nguy hiểm, Thiệu Vĩnh Côn lộ ra bộ tình mèo già khóc chuột chết, nói: “Vậy theo ta một đêm.”

“A?” Lâu Duật Đường sửng sốt mất vài giây, hồ nghi nhìn khuôn mặt anh tuấn suất khí khiến mình tức giận kia, cảm giác như mình nghe lầm, ngơ ngác hỏi: “Người vừa nói cái gì?”

“Theo ta một đêm.” Thiệu Vĩnh Côn rõ ràng lưu loát nói ra điều kiện, hơn nữa còn sợ cậu hiểu lầm, bổ sung: “Không phải để uống trà nói chuyện phiếm nha!”

“Người có ý gì?” Lâu Duật Đường bắt đầu biến sắc, đầu tiên là nói sau đó dần dần đỏ lên, cực kỳ kích động. Thiệu Vĩnh Côn hí mắt, tận tình thưởng thức sắc mặt tâm tình bất định của cậu, cười dài nói: “Ý của ta là lên giường, làm tình.”

Lâu Duật Đường mặt đỏ như gan lợn (cái này là nguyên bản nha:)), trong mắt toát ra thần sắc khuất nhục cũng phần nộ, thấp giọng hỏi: “Người là GAY?”

Thiệu Vĩnh Côn hào phóng gật đầu thừa nhận, Lâu Duật Đường thoáng chốc có cảm giác như bị sét đánh, không khỏi nhớ tới đêm hôm đó bị Mr. S thượng lâm. Cùng lúc vừa cảm thấy xấu hổ lẫn giận dữ, đứng dậy cả giận nói: “Đáng tiếc ta không phải Gay, ta không có hứng thú với nam nhân!”

“Không quan hệ, người chỉ cần cởi sạch quần áo nằm úp sấp xuống là được rồi, việc còn lại cứ giao cho ta làm là được rồi.” Thiệu Vĩnh Côn giống như sẵn sóc đưa ra cái đề nghị khiến cậu thổ huyết, Lâu Duật Đường giận không thể khống chế, xoay người đi ra ngoài.

Thiệu Vĩnh Côn nâng chung trà lên, nhấp một ngụm chè xanh, trong lòng lặng lẽ đếm tới ba. Quả nhiên, cái tên Lâu Duật Đường vừa dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lao ra cửa lại đi vòng vèo trở lại, khuôn mặt bối rối, do dự mãi, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng: “Người nắm chắc bao nhiêu phần trăm có thể cứu Triển Nhung ra?”

“Thật sự là thúc cháu tình thâm!” Lời Thiệu Vĩnh Côn mang theo châm chọc, giả vờ tán thưởng một lát, cười nói: “Đừng lo lắng, ta luôn luôn là người thủ tín, xong việc thì trả tiền, tiền trao cháo múc.”

Nghe hắn nói quả nhiên không có cảm giác sự không thành, khiến người ta không phải lo lắng tiền mất tật mang. Bất quá. Lâu Duật Đường thở dài, cân nhắc một chút, cảm thấy thất thân chỉ là việc nhỏ, mất mạng mới là chuyện lớn. Chỉ cần hắn có thể đem Lâu Triển Nhung cứu về, bản thân chỉ phải hy sinh một lát, khế căn môi hiến ra một bông hoa cúc thôi mà.

Dù sao cũng đã bị một tên nam nhân đến cả tên cũng không biết thượng qua, trúng một lần cứt chó với hai lần cũng có khác gì nhau. Sách! Tuy rằng không biết vì sao lại có tên đối với địa phương đồng dạng kia của nam nhân khác mà sinh ra thích thú, có điều có thể đổi được mạng thằng cháu về cũng là cái sinh ý một vốn bốn lời, cũng lợi nhiều hơn hại. Chỉ cần Thiệu Vĩnh Côn làm tốt mọi việc, trong lòng Lâu Duật Đường bỗng nhiên nảy ra cái quyết tâm thấy chết không sờn: dù sao cậu cũng có thể tự thôi miên mình, cứ coi như đến bệnh viện kiểm tra một lần đi.

“Ta đáp ứng người.” Cậu gật đầu, mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm Thiệu Vĩnh Côn, chờ mong đối phương nói một lời cam đoan hùng hồn nào đấy, tốt xấu cũng đưa cho cậu một cái bảo đảm, ổn định tâm trạng. Không nghĩ tới Thiệu Vĩnh Côn lông mi cũng không thèm động, như đang thảo luận đồ ăn với cậu mà khinh miêu đạm tả – nhẹ nhàng bâng quơ phát phát tay, nói: “Vây, nếu hết chuyện rồi thì về nhà chờ tin đi!”

Lâu Duật Đường hít mạnh một hơi, có cảm giác muốn đá người bay đến tận mặt trăng, kinh nghi nói: “Cứ như vậy?”

“Thế còn muốn sao?” Thiệu Vĩnh Côn lại lộ ra biểu tình trêu đùa người khác, vô tội mà nhàm chán nháy mắt với cậu mấy cái, hỏi: “Chẳng lẽ người định đặt tiền cọc trước sao?”

Vừa nói vừa khê liếm môi đầy hấp dẫn, Lâu Duật Đường chấn động nổi toàn thân da gà, phần nộ bỏ lại một câu: “Hy vọng năng lực của người không thua kém cái da mặt dày của người” sau đó phát tay áo rời đi.

Trước có lang sau có hổ trái có súng phải có đao, tình cảnh hiện tại của cậu quả thật đã đến đường cùng, Thiệu Vĩnh Côn bảo cậu về nhà đợi tin, cậu làm gì có cái tâm tình đó? Ở gần khách sạn nhà họ Thiệu kia chờ, chờ đến thật sốt ruột, sống một ngày bằng một năm.

Không biết sẽ nhận được cái tin gì, Lâu Duật Đường phát hiện bản thân bị chìm đắm vào trong một đồng không biết là lo hay sợ — thành công, chỉ nghĩ phải bởi cái tên biến thái kia trên giường, mà đã lên giường rồi tuyệt đối không phải chỉ là nói chuyện phiếm không; nếu như thất bại, có nghĩa là cậu ở Ngự Phong Đường đã mất đi chỗ dựa vững chắc, chỉ còn một đường chết.

Vô luận là kết quả nào cũng chỉ khiến người ta nghĩ đến là thấy đau đầu, chỉ có khác nhau giữa “không hay ho” và “đặc biệt không hay ho”, dùng một câu để khái quát tâm tình của Lâu Duật Đường thì chính là vừa chờ mong vừa đau xót.

Bất hạnh là cậu không có tìm lắm người, Thiệu Vĩnh Côn cũng coi như có chút tài năng, không khiến cậu rơi vào kết quả “đặc biệt không hay ho” kia.

Hai ngày sau, trước 49 ngày của Trần Thiên Nghĩa đúng một hôm, Lâu Triển Nhung được an toàn cứu ra, Lâu Phùng Xuân bởi vì một vụ án giết người sáu năm trước mà bị bỏ tù, nếu như không có gì bất ngờ phát sinh, hắn sẽ được hưởng tuổi già yên ổn ở trong tù.

Lâu Triển Nhung chỉ bị thương nhẹ, đối với sự thoát hiểm của mình từ cõi chết cảm thấy bất khả tư nghị, hơn nữa còn mặc danh kì diệu, cái thế lực cùng hắn chém giết tranh đấu nhiều năm đột nhiên một ngày sụp đổ. Ngự Phong Đường chỉ còn lại một mình hắn có khả năng, vị trí Đường chủ tương lai coi như đã cầm chắc trong tay, từ chỗ sơn cùng thủy tận không thấy đường đi nay đột nhiên hy vọng tràn trề, khiến cho người ta có một loại cảm giác như đang ở trong mộng mà hết hoảng.

Nếu thật là mộng thì tốt rồi, đáng tiếc cú điện thoại của Thiệu Vĩnh Côn đánh khiến cho Lâu Duật Đường nhớ lại sự thật máu chảy đầm đìa kia: cách cứu viện thành công, cậu sẽ phải thực hiện ước hẹn.

Có một loại thương cảm như sắp được đưa ra pháp trường, tuy rằng thật ra chỉ là lên giường mà thôi.

Kỳ thật cậu rất muốn trốn, nhưng lại không dám, chạy thì dễ rồi, bị bắt lại mới khó nhìn. Huống hồ nhìn thấy khả năng của Thiệu Vĩnh Côn, cậu vừa nghĩ trốn, hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng nổi.

Lâu Triển Nhung phát hiện có điểm không đúng, hỏi: “Thức thức, người có vẻ tinh thần không yên, chẳng lẽ tên chết tiệt kia lừa người à?”

Lâu Duật Đường chậm rãi lắc đầu, ngũ vị tạp trần mà nhìn thẳng cháu an bình bên cạnh, trên mặt lộ ta biểu tình hàm hồ, cười dịu dàng, nhẹ giọng nói: “Chỉ cần người bình an vô sự, thức thức hết thấy đều không sao.”

Đứa nhỏ đáng thương từ bé đã mất cha mất mẹ, từ nhỏ cá tính lại không chịu khuất phục, luôn như một cánh đồng cô quạnh, bà ngoại không yêu cậu không thương. Lâu Duật Đường từ lâu vẫn ở trong bóng tối coi chừng cho hắn, chiếu cố hắn, tận đến khi tiểu tử này thể hiện ra bản lĩnh của mình bắt đầu cạnh tranh vị trí Đường chủ, cậu lại không chút do dự tham gia phe cánh của Lâu Triển Nhung, hết lòng bày mưu tính kế, đổ bao tâm huyết cho hắn.

Trong lòng cậu, Lâu Triển Nhung giống như con đẽ, tuy rằng cậu chỉ lớn hơn hắn có 8 tuổi, nhưng thói quen nhiều năm gần bó cùng với tình cảm không thể mua chuộc bằng lợi lộc khiến Lâu Duật Đường tự nhiên mà gánh vác trách nhiệm làm cha nặng nề kia.

. Không có việc gì đâu, còn núi xanh lo gì không có củi đốt. Chẳng qua là bị một tên nam nhân thống vào mộng thôi, đại trượng phu có được dân được, Hàn Tín còn có thể chịu nhục chui qua háng người khác, Câu Tiễn cũng nằm gai nếm mật. Người muốn thành đại sự không thể câu nệ tiểu tiết, còn cả một quãng đường dài phía trước, cái đêm sắp tới chẳng qua chỉ là một cái lỗ gà bé nhỏ, không có gì đáng sợ. Thiệu Vĩnh Côn cũng không phải kẻ dị dạng ba đầu sáu tay, có gì mà phải sợ!

Trên đường đi không ngừng tự mình an ủi trấn an, còn lấy hàng loạt các câu chuyện trong lịch sử để cổ vũ bản thân, Lâu Duật Đường thiếu chút nữa đem chạy quá cả nhà hắn. Sau khi làm tư tưởng xong đầu đầy, Lâu Duật Đường rốt cục đi vào dưới lầu nhà trọ của Thiệu Vĩnh Côn.

Hai chân giống như bị những sợi xích vô hình chẳng lấy, mỗi bước giống như đang vượt qua vùng đất khổ ho cò gáy đầy chông gai, Lâu Duật Đường trầm lặng tiến vào thang máy, ấn xuống nút tầng của hắn.

Cậu giống như EVA, càng không ngừng mặc niệm trong lòng “không thể trốn không thể trốn không thể trốn”, lúc đến trước cửa nhà Thiệu Vĩnh Côn chân đã muốn nhũn ra, trong lòng bàn tay toàn mồ hôi lạnh.

“Đừng khẩn trương như vậy.” Thiệu Vĩnh Côn nín cười dẫn cậu vào nhà, một bàn tay cố ý vô tình đặt trên lưng cậu, khiến cho thân thể hai người cực kì thân mật mà dính vào nhau.

Lâu Duật Đường sợ run cả người, vừa sợ hãi vừa tuyệt vọng, hắn giương mắt nhìn nam nhân vẻ mặt mong chờ được thử món ngon này, đề nghị không chút hy vọng: “Cái kia. Kỳ thật ta có thể bảo đầu bảng của chúng ta đến đây phục vụ người.”

“Ta muốn người.” Thiệu Vĩnh Côn ánh mắt sáng quắc theo dõi cậu, ánh mắt đã muốn lộ ra dục vọng hỏa hoa, nhưng nhìn cậu khẩn trương như vậy, khiến người đi sẵn kiên nhẫn cũng không muốn làm cái chuyện mổ gà lấy trứng này. Thiệu Vĩnh Côn kéo cậu ngồi xuống ghế sofa, rót một chén rượu, nói: “Uống chút rượu thêm can đảm đi.”

“Không cần.” Lâu Duật Đường vẻ mặt đề phòng đẩy ra, cậu uống rượu xong đức hạnh đến trình độ nào cậu là người biết rõ nhất, nếu còn áo lót hay đắp được cái chăn đã là tốt nhất rồi, cậu cũng không muốn mặt mũi mình mất sạch không còn một mảnh.

“Đừng sợ, kỹ thuật của ta tốt lắm.” Thiệu Vĩnh Côn kề sát vào, hơi thở ấm áp khiêu khích đôi má mịn như đánh phấn của cậu, thanh âm trầm thấp gợi cảm: “Ta cam đoan sẽ cho người một đêm khó quên, ta cũng sẽ cho người một đoạn kỷ niệm tuyệt vời. . . .”

Sách! Lâu Duật Đường cười nhạt, cái câu vô nghĩa này mấy kẻ lòng bông tình trường lúc nào mà chẳng nói ra, có thể nói là lời kịch thường thấy khi tán gái. Không thể tưởng tượng được, cậu năm đó phong lưu khoái hoạt làm một cái hoa hoa công tử, bây giờ lại trở thành người bị chơi đùa.

Mà lại là một người nam nhân! Quả nhiên họa vô đơn chí, Lâu Duật Đường nuốt nước miếng một cái, lại nói: “Ta muốn tắm rửa trước một lát.”

Tuy rằng lên giường cấp tốc cũng tốt, nhưng nếu đã đến đây, ít nhiều cũng muốn tuân thủ một ít lễ nghi trên giường, huống hồ cậu đối với chuyện tình giữa nam với nam đều chỉ biết bên ngoài, đương nhiên phải tận lực khiến bản thân dễ chịu một chút. Vạn nhất ở trên giường có làm ra cái gì kinh khủng, không chỉ có Thiệu Vĩnh Côn sẽ bị dọa, chính cậu có khi cũng lưu lại một chút ám ảnh.

Dưới vòi hoa sen nước ấm, thân kinh căng thẳng của Lâu Duật Đường cũng được thư giãn một chút hoãn, nhưng vẫn còn một chút bất an. Miệng lẩm bầm vài câu, khuôn mặt nghiêm túc giống như đang tham dự lễ tang của ai, môi cắn chặt thành một đường, từ đầu đến chân tràn ngập cảm giác như sắp nhảy vào nước giữa ngày đông.

Tắm rửa xong, Lâu Duật Đường hít sâu một hơi, mặc thêm áo choàng tắm, phát vào má mình hai cái. Buộc vẻ mặt mình phải tự nhiên một chút, không cần bận tâm trình tiết của đằng sau — dù sao cậu đã sớm bị Mr. S thượng qua — làm cứ như cha mẹ chết thế này, chỉ càng khiến người ta chê cười.

Cậu buộc chặt dây thắt quanh eo, bình tĩnh đi ra, Thiệu Vĩnh Côn bị bộ dáng như sắp gặp đại địch của cậu làm cho phì cười, đi tới thực tự nhiên mà ôm lấy thắt lưng cậu, đưa xuống trước giường thấp giọng nói: “Người đã chuẩn bị tốt chưa? Ta bắt đầu nha!”

Lâu Duật Đường răng nanh cũng run cả lên, tay chân không kiềm được run rẩy, cố gắng ổn định nhịp tim, nói: “Đâm lao thì phải theo lao, đến đây đi!”

Thiệu Vĩnh Côn mỉm cười, đưa tay đẩy ngã cậu lên giường.

Một đêm nhiệt tình bắt đầu rồi.

3. Chương 3

Nụ hôn hạ xuống, nhẹ nhàng lưu luyến trên mặt. Lâu Duật Đường nhắm mắt lại, đối với nụ hôn nhẹ nhàng như học sinh trung học này có điểm không thể thích ứng được, nhìn không được muốn cười ra, trong lòng cũng không còn khẩn trương như vừa rồi.

Thiệu Vĩnh Côn cảm nhận được ý cười của cậu, tiếp tục dán môi lên, vươn đầu lưỡi khẽ liếm, thấp giọng hỏi: “Người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Lâu Duật Đường bị hấn liếm đến mức cả người không được tự nhiên, hừ nhẹ một tiếng, hỏi lại: “Người không biết sao còn hỏi?”

Cái con cáo già này tám phần đã sớm đem mình điều tra ra nhất thanh nhị sở, bây giờ lại còn giả bộ hồ đồ?

“Ba mươi mốt tuổi sao?” Thiệu Vĩnh Côn bật ra tiếng cười nhẹ từ trong cổ họng, hơi thở phát qua lỗ tai nhạy cảm, khiến cả một bên mặt cậu trở nên vừa ngứa vừa tê. Hấn nâng nửa người lên, nói tiếp: “Lớn hơn ta bảy tuổi, càng có phong vị thời kì thành thực nha.”

Lâu Duật Đường nghe xong thực có cảm giác muốn giết người, bị một tên tiểu tử kém mình bảy tuổi đặt dưới thân, khẳng định sẽ nôn đến chết, không khỏi thẹn quá hóa giận, thấp giọng mắng: “Đồng dài cái gì? Làm thì làm mau đi!”

“Sao phải gấp?” Bàn tay Thiệu Vĩnh Côn lên lên trên ngực cậu, cách một lớp dục bào chậm rãi trượt. Mặc dù vẫn cách một lớp, nhưng nhiệt độ bàn tay vẫn có thể truyền thẳng vào da thịt, cậu nhìn không được thấp thỏm một tiếng, trước ngực cảm thấy như bị hòa tan, cảm giác nóng rực mà lại tê dại.

“Phí hết tâm huyết mới có một đêm khó quên này, ta sẽ không như Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm, chưa biết mùi vị thể nào đã nuốt vào.” Thanh âm trầm thấp mang theo từ tính mê người, Lâu Duật Đường bắt đầu phát run, ngay cả khí lực mở miệng cũng không có.

Thiệu Vĩnh Côn vuốt ve bên ngoài áo một hồi lâu, đầu nhũ mẫn cảm đã sớm ngạnh lên, hấn lại làm như không biết tiếp tục tăng thêm lực đạo trên tay, càng lúc càng sở sàng nóng bỏng. Lâu Duật Đường cảm thấy trên ngực như có lửa, từ trên làn da đốt đến tận cốt tủy, trái tim như bị bàn tay đối phương nắm chặt, mỗi lần bàn tay hạ xuống trái tim lại dồn dập như muốn phá bụng nhà lao ra ngoài.

Trực giác của cậu nói cho cậu biết đêm nay tuyệt đối cậu không thể sống khá giả, lúc đầu chỉ nghĩ ở trên giường có thể giả vờ như một cái xác không hồn là qua cầu, không ngờ mới bị hấn sờ vài cái cảm xúc đã rối loạn, hô hấp đã loạn nhịp, tim thì đập mạnh như có cả một giàn trống trong người.

Không chỉ có thân thể, nằm bên dưới nam nhân này, ngay cả não bộ của cậu cũng hỗn loạn. Đối phương như có ma lực trời sinh, chỉ cần dùng ánh mắt, tiếng nói cùng những cái vuốt ve khi nặng khi nhẹ, mê hoặc giống như hồ ly câu nhân, trong lúc bất tri bất giác đã nắm giữ hết mọi suy nghĩ của cậu.

Lâu Duật Đường hầu kết run run, thân thể mềm mại chìm sâu vào đệm giường, phí công muốn tránh đi cái nhiệt độ càng lúc càng ép người này. Thiệu Vĩnh Côn nhìn ra sự sợ hãi của người kia, bàn tay liền giơ lên kéo xuống dục bào lỏng lẻo trên người cậu.

Lâu Duật Đường bất động, bộ dáng cau mày nhăn mặt, thần sắc như đang bị người ta xâm phạm. Thân thể trần trụi phơi bày trên giường lớn, làn da trắng nõn thuần khiết trên ga giường màu cà phê càng khiến người ta mê mẩn, có thêm vài phần phong vị diễm đam đáng yêu. Thiệu Vĩnh Côn tán thưởng mơn trớn thất lưỡng cậu, nói: “Giống như thi thể được khai quật lên từ trong mộ phần, đẹp đến mức khiến người kinh hãi.”

Kinh hãi? Lá gan đã mất bỗng nhiên tìm thấy, Lâu Duật Đường suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, cậu nín một hơi, mắng: “Hỗn đản! Không biết nói tiếng người thì ngậm mồm vào!”

Cậu hồi hận, cùng cái tên tử nam nhân này lên giường chính là tai nạn không hơn, không chỉ thân thể bị hấn chà đạp, ngay cả tinh thần cũng phải nhận cực mạnh đả kích.

“Người không biết phải không?” Ngón tay Thiệu Vĩnh Côn dùng tốc độ so với ốc sên vẫn còn kém xa ở trên ngực cậu mơn trớn, vẽ loạn vòng quanh đầu nhũ khéo léo, thỉnh thoảng còn vuốt ve vài cái, niết đến mức Lâu Duật Đường hơi thở hỗn loạn, khuôn mặt tái nhợt lại nổi lên hai điểm đỏ mê người.

Đầu vú nam nhân không có công năng vốn chỉ là trang sức, cậu chưa bao giờ để ý đến sự tồn tại của nó, không nghĩ tới lúc trên giường bị hấn dùng thủ pháp treu đùa có thể mang đến nhiệt hỏa khó nhin như vậy.

Nơi bị hấn sờ qua vừa sưng vừa nóng, cả ***g ngực như có một dòng nước ấm chảy qua, chảy cuộn cuộn bên trong cơ thể, rót vào mỗi mao mạch, khiến cho cả cơ thể chìm trong khô nóng, cảm giác không biết từ đâu này càng khiến bản thân lo lắng. Mà ở giữa hai chân, phần thân đang ngủ say trong bụi cỏ cũng từ từ ngẩng đầu lên.

Lâu Duật Đường mặt càng lúc càng đỏ lợi hại, đem mắt chuyển sang bên cạnh, rất muốn đem mắt mình vùi vào trong gối. Thiệu Vĩnh Côn chú ý thấy phản ứng của cậu, ác liệt nở nụ cười, kiên quyết giữ mặt cậu nhìn về phía mình, hơi nâng đùi cọ xát dục vọng đã ngẩng đầu được một nửa kia.

Ở dưới hai tầng kích thích cường liệt, nơi đó đã hoàn toàn đứng thẳng, sức nóng toàn thân tụ tập về. Phần thân rung động như đang bắt mẫn, mạch máu dưới da sôi sục, nhiệt độ cơ thể tăng lên, phần eo càng không ngừng run rẩy.

Cậu đang nằm dưới thân một nam nhân mà lại thấy hưng phấn Về mặt Lâu Duật Đường vừa then thùng vừa oán giận, cắn cắn môi dưới, ngũ quan có chút vẩn vơ, cực lực nghĩ muốn áp chế phản ứng của thân thể. Thiệu Vĩnh Côn tận tình thưởng thức biểu tình cậu ẩn nhẫn tự tra tấn kia, đứng dậy cởi quần áo mình, nói: “Vừa mới nếm qua món khai vị, món chính còn chưa lên bàn cơ mà.”

Lâu Duật Đường tuyệt vọng nhìn nam nhân cởi từng kiện từng kiện quần áo, lộ ra thân thể trẻ trung rắn chắc, đôi môi hơi run, mãi mới phun ra hai chữ: “Gặp quỷ.”

Đại khái do ngày thường luôn phải mặc cảnh phục, Thiệu Vĩnh Côn tuy rằng cao lớn anh tuấn nhưng lại không hề có cảm giác hấn tráng kiện, mà có cảm giác thon dài như đám người mẫu, có phần ngọc thụ lâm phong. Không ngờ hấn vừa cởi quần áo ra đã lộ nguyên hình, đáng người tinh trắng rắn chắc, mỗi một múi cơ trên cơ thể đều được phô bày hoàn hảo, hiện ra từng đường cong duyên dáng, đại khái chỉ cần mặc cái quần vào là có thể đi thi thể hình được rồi.

Lâu Duật Đường mang theo một tia vệt huyễn, hơi ghen tỵ nhìn nam nhân mười phần cường kiện khí lực trước mặt, lại cúi đầu nhìn dáng người như thư sinh trói gà không chặt của mình, xấu hổ càng lúc càng

nhiều, phần nộ nói: “Thịt người cho dù có cứng như đá tảng, cũng không chặn được súng người ta đục lỗ trên người, thế nên không nên đi trêu chọc nhiều người, Thiệu cảnh quan a.”

Cái loại uy hiếp tràn ngập vị dấm chua này một chút lực sát thương cũng không có, lại phát ra trong lúc hai người lỏa thân thật giống như đang tán tỉnh lẫn nhau, Thiệu Vĩnh Côn mỉm cười chậm rãi cúi xuống, để người đè lên ngay bên trên cậu. Nắm lấy một bàn tay của Lâu Duật Đường sờ lên bụng mình, thấp giọng nói: “Người có muốn tự mình cảm nhận một chút không?”

Cảm nhận cái gì, người định khoe cơ bụng tám múi của người chắc? Lâu Duật Đường khinh thường hừ một tiếng, đầu ngón tay lướt qua da thịt ẩm áp bóng loáng, đột nhiên đụng tới một vết sẹo lớn như hạt lạc, cậu kinh ngạc cúi đầu nhìn kỹ, hỏi: “Là bị thương sao?”

“Bị súng bắn, xuyên từ trước ra sau, may mắn đằng sau không có ai.” Thiệu Vĩnh Côn hướng dẫn tay cậu đến vết đạn ở sau lưng, cái loại không khí thân mật thế này khiến Lâu Duật Đường có chút không được tự nhiên, bọn họ là đồng ý giao dịch chứ không phải kết giao, làm cái cử chỉ thân mật ẩn tình này làm cái gì?

Lâu Duật Đường bỗng dừng thu lại bàn tay, nói cứng: “Người cho dù thành cái tổ ong cũng không liên quan đến ta, người có chết ta cũng không nhặt xác cho đâu.”

Bàn tay Thiệu Vĩnh Côn ôm lấy hai má đang nóng lên của cậu, dự vọng chinh phục trong đáy mắt càng lúc càng đậm. Hắn đột nhiên không còn là quân tử nhã nhặn hữu lễ, mà trong chớp mắt biến thành con báo sẵn đã đánh hơi thấy con mồi, mạnh mẽ cướp lấy đôi môi cậu, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, Lâu Duật Đường ngay cả kinh hô còn chưa kịp phát ra đã bị đôi môi nóng cháy của đối phương nuốt hết.

Cuồng dã, nộ hôn kịch liệt như đang cắn nuốt con mồi khiến cậu không cách nào thở nổi, đầu lưỡi Thiệu Vĩnh Côn không hề khách khí xâm nhập khoang miệng mà tùy ý nhấm nháp, hai phiến lưỡi giao triền phát ra âm thanh ẩm ướt. Lâu Duật Đường vô lực giãy dụa, đôi môi bị tra tấn đến phát run, rồi lại giống như bị hai phiến sắt nóng bỏng thiêu đốt, tình cảm mãnh liệt cùng dây dưa duyên hôn như đang bắn ra vô số hỏa hoa.

Thân hình to lớn ép chặt lấy cậu, đôi tay như chứa sơn lâm tàn bạo đang tuần tra trên lãnh địa của mình, thô lỗ vỗ về chơi đùa thân thể thuộc về mình, càng lúc càng bừa bãi. Bàn tay nặng nề ma sát trên làn da, di động khắp nơi, như có mỗi lửa xẹt qua, châm cháy từng dây thần kinh trên đường. Lâu Duật Đường khép hờ đôi mắt, thân thể không thể khống chế mà vận vẹo, khô nóng không chịu nổi.

Thật vất vả mới hôn xong, lúc tách ra đôi môi như cánh hoa đã rụng đỏ đau đớn, Lâu Duật Đường thở dốc liên tục, kinh giác (kinh ngạc phát giác) bản thân lại xử sự như là xử nữ, ở dưới thế công mạnh mẽ của nam nhân cuồng dã mà bất lực xụi lơ thân mình, lòng tràn đầy lo sợ không yên.

Thiệu Vĩnh Côn điều chỉnh bản thân chen vào giữa hai chân người kia, Lâu Duật Đường lại than nhẹ một tiếng, run rẩy nâng lên một bàn tay che mắt, da mặt cậu xưa nay không quá mỏng, thế nên mới có thể chống cự đến bây giờ, nhưng đến lúc này cảm giác xấu hổ khi mình đang tách hai chân ra nằm bên dưới nam nhân khác khiến cho cậu không cách nào thần nhiên đối mặt được.

Bàn tay nhiệt lượng của Thiệu Vĩnh Côn vỗ về nhu lộng cánh mỏng, khi nhanh khi chậm, tràn ngập ý đồ *** trắng trợn, Lâu Duật Đường theo bản năng muốn khép hai chân lại, đến lúc hành động thất bại lại vì ngưỡng ngừng nhất thời của bản thân cũng nổi xấu hổ ập đến càng không dám đối mặt với hắn.

Thiệu Vĩnh Côn đẩy tay cậu ra, bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên hỏi: “Uy, người không bị bệnh trĩ chứ?”

Đang nhiệt hỏa đốt người đột nhiên bị cho một gáo nước lạnh, lạnh từ trong ra đến ngoài, Lâu Duật Đường sắc mặt lần lượt thay đổi từ xanh sang trắng, trợn mắt há mồm mà nhìn thẳng vào mặt hắn, không thể tin được cái người này khi trên giường lại lỗ mãng thấp kém đến mức này.

Người mới bị bệnh trĩ ấy! Cả nhà người bị trĩ thì có!

Cậu như bị người ta tát một cái, sắc mặt khó coi đến cực điểm, than thở: “Ta đã nói ta rất ghét tiểu tử người, vừa mở miệng cũng chỉ nói mấy lời hỗn trướng này.”

“Thế sao?” Thiệu Vĩnh Côn cười nhẹ, cái bộ dáng khuất nhục, vừa xấu hổ ảo não lại cố gắng áp chế lửa giận của cậu thật sự khiến hắn có xem thế nào cũng cảm thấy không thỏa mãn.

Lâu Duật Đường thanh tỉnh được một chút đầu óc, nghĩ mình nếu như nói dối là bị trĩ có khi nào sẽ tránh được một kiếp không —— nếu có thể khiến họ Thiệu Vĩnh Côn lâm trận thu binh, đừng nói là chỉ bị trĩ, cái loại bệnh có khó nói nan kham thể nào cậu cũng có thể mặt không đổi sắc mà thừa nhận.

Đáng tiếc cậu còn chưa kịp nghĩ cách nói dối, ngón tay của Thiệu Vĩnh Côn đã bắt đầu tham nhập vào trong cơ thể, Lâu Duật Đường kêu lên sợ hãi, theo bản năng mà lắc lắc mông, mắng to: “Hỗn đản! Ai cho phép ngươi. Ngươi.”

Ngón tay thô cứng một phát đâm vào trong huyết khẩu chặt chẽ, tiến vào trong thông đạo... Lâu Duật Đường thở hổn hển một tiếng, khuôn mặt chảy đầy mồ hôi lạnh.

Cái nơi yếu ớt kia hoàn toàn không có khả năng tự bảo vệ, đáng thương hề hề bị ngón tay nam nhân ma sát đâm vào, vách tràng non mịn bị dị vật xâm lấn hết sức mất cảm, khiến cả người Lâu Duật Đường căng cứng, sinh ra một loại cảm giác cực không dễ chịu. Cậu giống như bị ấn vào trong người một cái mô tơ chạy điện, theo động tác co rút của ngón tay nam nhân mà phát ra hàng loạt âm thanh mất mặt, mày mặt nhăn thành một đoàn, giống như sắp đến lúc tận diệt đến nơi.

“Muốn đi vào thì vẫn còn chút khó khăn.” Thiệu Vĩnh Côn rút ngón tay ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nếp nhăn nơi huyết khẩu, mắt không chuyển nhìn chăm chăm tiểu đệ đệ của Lâu Duật Đường đang đứng thẳng giữa hai chân, giống như nhìn qua kính lúp mà theo dõi huyết khẩu đang co rút lại.

Đường nhìn trắng trợn khiến Lâu Duật Đường cả người sợ hãi, hữu khí vô lực đá ra một cước, trách mắng: “Con mẹ nó, ngươi có nhân tính hay không? Cái nơi này. . . .

. Cái nơi này sao có thể nói đâm là đâm?”

Cậu cũng không muốn bị cái tên dã nam này bạo hành hoa cúc của mình, càng không muốn tuổi còn trẻ mà đã như lão già phải chịu đựng nỗi thống khổ do đại tiện không thông a.

Vật dưới thân người kia đã ngẩng đầu đứng thẳng, tùy thời đều có thể nhất tiễn xuyên tâm, thể hiện hùng phong, khuôn mặt Lâu Duật Đường trắng bệch, kinh hồn táng đảm nhìn tiểu huynh đệ của Thiệu Vĩnh Côn, nhin không được lắc đầu lui về phía sau, thấp giọng cầu xin: “Đừng đùa. Ta sẽ chết mất.”

Cậu không muốn tiểu hoa cúc của mình phải chịu đựng cái khí quan kinh người kia, Lâu Duật Đường ở cửa chết giãy dụa muốn sống, run giọng nói: “Thật sự không được. Ta đời này cũng chưa nhìn thấy con điều nào đại như vậy.”

Nếu như có “Cuộc thi những lời nói cực sát phong cảnh khi làm tình” , Thiệu Vĩnh Côn sẽ không hề do dự mà để cử cho Lâu Duật Đường tham gia, khẳng định sẽ thắng đến vòng cuối cùng, mang về chức quán quân.

Có điều hần cũng chẳng phải loại người lãng mạn gì, cũng thường thức không được cái gì mà phong hoa tuyết nguyệt, nhưng cái loại vẻ ngoài nhã nhặn mà lại nói ra toàn câu bại hoại như Lâu Duật Đường lại cực kì hợp khẩu vị của hần, ở trên giường một bên quay cuồng một bên thưởng thức từng câu chữ của đối phương cũng là một loại tình thú, đợi đến khi hần đánh thắng xong thì nhớ lại một chút cũng thú vị.

Có điều hần cũng chẳng phải loại người lãng mạn gì, cũng thường thức không được cái gì mà phong hoa tuyết nguyệt, nhưng cái loại vẻ ngoài nhã nhặn mà lại nói ra toàn câu bại hoại như Lâu Duật Đường lại cực kì hợp khẩu vị của hần, ở trên giường một bên quay cuồng một bên thưởng thức từng câu chữ của đối phương cũng là một loại tình thú, đợi đến khi hần thắng xong nhớ lại một chút cũng thú vị.

“Đừng sợ, ta cũng không muốn lần đầu tiên của ngươi chảy máu, sẽ lưu lại ấn tượng không tốt.” Thiệu Vĩnh Côn lấy ra trơn tê đã chuẩn bị từ sớm, nhe răng cười bỏ tới gần cậu, Lâu Duật Đường thối lui đến đầu giường, thật sự không còn chỗ nào có thể trốn, đành phải lại nhận mệnh để cho nam nhân kéo ra đến giữa giường lớn, Thiệu Vĩnh Côn bóp trơn tê vào tay, hướng đến cái địa phương kia..

Chất lỏng lạnh hoạt dính vào nơi ở giữa hai chân, cảm giác ướt sũng hoàn toàn không được tự nhiên. Lâu Duật Đường cau mày ở trên giường xoay xoay vài cái, nghĩ muốn xóa đi cái cảm giác ngượng ngùng. Thiệu Vĩnh Côn đè lại thất lưng cậu, đem trơn tê bôi ở bên dưới xong, hai cái ngón tay vòng quanh quyền luyện bắt đầu muốn tiến vào trong.

“Uy. Từ từ đã” Lâu Duật Đường khàn khàn thở gấp, càng lúc càng khó nói, cái tên vương bát đản này chắc chắn đang đùa với cậu, giống như đang làm vệ sinh cho tiểu hài tử nhất định phải đem cái nơi kia rửa thật sạch, biến thân thể cậu trở thành món đồ chơi mới cho hắn chơi đùa. Cái tên biến thái này, nếu bây giờ không phản kháng, trời biết lần sau có thể hay không lại bắt cậu bôi bơ đầy người thất nơ bướm nằm im cho hắn thưởng. Từ từ! Lần sau! ?

Lâu Duật Đường bị ý nghĩ vừa nảy ra trong đầu dọa sợ, rất muốn cho mình một bạt tai đánh tỉnh lại, một lần đã đủ khiến cậu sống không bằng chết, cậu còn muốn có thêm lần nữa sao?

“Chú ý vào đây này, đừng ngăn người ra như thế.” Thiệu Vĩnh Côn vỗ nhẹ hông cậu, thấp giọng ra lệnh. Lâu Duật Đường suýt nữa thì tức đến hôn mê, đang định chửi ầm lên, ngón tay của nam nhân đã duỗi ra tiến vào, hơn nữa còn mua một tặng một, có thêm một cây nữa.

Chất lỏng lạnh nhuận theo ngón tay đi vào trong cơ thể, Lâu Duật Đường nhin không được sợ run cả người, cắn chặt răng. Không ngờ lần tiến vào này lại tương đối thông thuận, vách ruột đã non mềm đi rất nhiều, triển miên bao bọc lấy ngón tay của đối phương. Cảm giác mát rất nhanh chuyển thành nóng, mạch đập nơi đó trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, lúc ngón tay đẩy vào rút ra còn phát ra thanh âm “cô thu cô thu”.

Khuôn mặt một khác trước còn trắng bệch giờ lại đỏ ửng, Lâu Duật Đường nắm chặt ga giường, từ xoang mũi bật ra tiếng rên “Hừ.. hừ”.

Động tác của ngón tay không thể nói là ôn nhu, thế nhưng so với ban đầu quả thật đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Lâu Duật Đường giống như con cá bị vớt lên bờ há miệng ra cố gắng hít lấy không khí, tập trung đè nén phản ứng kỳ quái do động tác của người kia mang lại.

Tuy rằng vẫn cảm thấy đau, nhưng cái loại đau đốn bén nhọn ban đầu giờ đã chuyển biến, so sánh với cái đau đốn nóng rực do bị xâm nhập, cảm giác sưng nóng lại giống như đau răng, nhưng so với lúc đau răng thì càng kích thích hơn, khiến cho mọi giác quan của cậu đều tập trung đến cái nơi khó nói ra miệng kia.

Đặc biệt ngón tay của Thiệu Vĩnh Côn còn cố tình mà vuốt ve mơn trớn mỗi phần ruột bên trong, thân thể Lâu Duật Đường cơ hồ ươn hắn lên khỏi ga giường vì kích thích, chỉ cảm thấy như bị điện giật một cái, đánh từ nơi ấy qua cột sống xông thẳng lên đỉnh đầu, kinh ngạc kêu lên: “Người, người sờ .. sờ chỗ nào vậy! ?”

Xem ra chính là chỗ này rồi, phản ứng của Lâu Duật Đường đã cung cấp cho hắn chứng cứ xác thực, Thiệu Vĩnh Côn cười hừ một tiếng lại ấn vào chỗ đó thêm vài lần nữa, liền thấy toàn thân Lâu Duật Đường đã nhiễm một màu phấn hồng, hắn biết tiền diễn làm đến thế này là đủ rồi, giờ đến lượt tiểu huynh đệ đang chờ đến không thể kiên nhẫn hơn nữa của hắn lên sân khấu.

Rút ngón tay ra, Lâu Duật Đường hàm hồ mà rên rỉ một tiếng, sau đó hai chân bị nâng lên, cảm giác sau hông có một vật lửa nóng đang dựa vào. Cậu mở to mắt, nhìn địch nhân sắp xâm chiếm bất giác nuốt nước bọt ực một cái, ngón tay co lại nắm chặt ga giường, khấn nguyện đến mức nói không ra lời.

Thiệu Vĩnh Côn cố định thất lưng cậu, thông thả mà kiên định đỉnh nhập, tràng nội nhỏ hẹp bị kéo căng đến cực hạn, miễn cưỡng nhét vào phần thân cực đại của hắn, Lâu Duật Đường ngón tay trắng bệch, trong cổ họng bật ra tiếng rên rỉ như của con thú bị thương.

Quá đau, cậu cảm thấy như thân thể mình từ chỗ ấy phân ra làm hai nửa, từ ruột đến bụng, nội tạng đều bị đè ép đến muốn chui ra. Không chỉ có thế, cái nóng cháy đang tiến vào lại làm cho cậu thêm một tầng thống khổ nữa, khiến ngọn lửa trong cơ thể cậu bốc cháy lên, từ điểm lửa nhỏ cháy lan thành đại hỏa tràn ngập đồng cỏ, càng không thể vãn hồi.

Cậu. Thế nhưng sinh ra dục vọng. Không phải từ phía trước, mà là từ cây hoa cúc đang bị một nam nhân đâm vào, sinh ra khát cầu không thể cưỡng lại từ sâu trong cơ thể

Cậu muốn. Cho dù phải phục vụ dưới thân nam nhân cũng được, chỉ cần có thể dập đi ngọn lửa đang thiêu đốt chính mình này, có thể thỏa mãn cái khao khát khiến cậu xấu hổ dị thường này. Cậu thật muốn...

Lâu Duật Đường đôi mắt rưng rưng, từng ngụm từng ngụm thở hào hển, thái dương nổi lên từng sợi gân xanh, hai chân run rẩy dang rộng ra, nơi riêng tư lộ rõ. Thiệu Vĩnh Côn hạ thất lưng, đem phần thân toàn

bộ đâm vào cơ thể cậu, đâm sâu đến chỗ bất khả tư nghị, Lâu Duật Đường lắc đầu càng lúc càng lợi hại , bên trong lẫn lộn cảm xúc: đau đớn, khô nóng, sưng, ngứa. cùng với cảm giác bị lấp đầy hết sức rõ ràng, khiến cậu giãy dụa giữa thống khổ cùng khát cầu sung sướng. Thân thể lay động điên cuồng, tuy rằng cảm thấy hồ thẹn khôn tả nổi, cơ thể vẫn không nghe theo ý nguyện của chủ nhân mà gắt gao cô trượng khảm nhập nam cái kia, hơn nữa còn tham lam co rút lại, mút hút lấy đối phương.

Chờ cậu thích ứng được, Thiệu Vĩnh Côn ôm lấy thắt lưng bắt đầu luật động trước sau, Lâu Duật Đường phát ra rên rỉ trong trẻo, chau mày, vẻ mặt khuất nhục mà ửng ửng, liền mạng khắc chế dục vọng trong thân thể đã bị đánh thức, trên trán mồ hôi bắt đầu túa ra.

Ra vào vài cái càng lúc càng trơn trượt, biểu tình của Lâu Duật Đường cũng không còn thống khổ nữa, bắt đầu bị biểu cảm say mê càng lúc càng lớn thay thế. Thiệu Vĩnh Côn biết cậu đã dừng ở đầu hàng , vì vậy gia tăng thể công, bắt đầu va chạm càng nhanh càng hoang dã hơn vào hậu huyệt nóng bỏng ướt át của cậu.

“A. Ân. Chậm, chậm một chút. Sẽ chết. A a. Chính là nơi đó.”

Phân thân cực đại một lần lại một lần nặng nề mà thâm nhập vào cơ thể, va chạm lỗ mông nhưng mang lại cho nơi ấy khoái cảm vô hạn, hậu huyệt nguyên bản chặt chẽ sớm đã bị khai mở, cơ khát mà cần chặt lấy nam cái không buông. Trừu sáp làm trơn tề tràn ra ngoài, hỗn hợp chất lỏng chảy xuống mông, giữa va chạm của hai thân thể lại phát ra tiếng nước *** mĩ. Lâu Duật Đường đầu đã vung trầm, trong lỗ tai đang ông ông tác hưởng, đối với thanh âm từ nơi kia truyền đến càng nghe được dị thường rõ ràng, nhện không được mà bắt đầu xấu hổ cùng tức giận, các cơ mông không tự giác co rút lại, càng khiến cho phía dưới càng lúc càng chặt.

Thiệu Vĩnh Côn phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, kéo tay cậu lên vai mình bảo cậu nắm lấy, sau đó đem Lâu Duật Đường ôm ngồi xuống. Phân thân chặt chẽ đâm sâu vào cơ thể cậu, chậm lại thể công, lại chậm rãi mà cọ xát, cảm thụ tư vị mất hồn do vách tường lửa nóng mà mềm mại gắt gao bao bọc vuốt ve mình.

Dục hỏa thiêu đốt bị khơi dậy đến lúc này lại không được thỏa mãn, Lâu Duật Đường hừ kháng nghị một cái, cánh tay ôm chặt cổ người kia, cong xuống thắt lưng, tự giác mà đem nam cái có thể cho cậu khoái cảm kích cuồng kia toàn bộ nuốt vào, thân thể lại bắt đầu vận vẹo, hai chân lại kẹp chặt thắt lưng của nam nhân.

Hai tay Thiệu Vĩnh Côn lần lên đầu nhũ của cậu, thô lỗ mà sắc tình âu yếm vuốt ve, đầu ngón tay thường như có như không lướt qua bộ vị đang kết hợp kia của hai người, Lâu Duật Đường ngửa đầu, phát ra từng tiếng ngâm kêu nhỏ ngắn.

Khoái cảm nửa người dưới hoàn toàn khống chế ý thức của Lâu Duật Đường, lửa nóng của người kia dường như đang hòa tan chính cậu, Lâu Duật Đường thân thể nghiêng về phía trước, gắng gượng cọ xát phân thân của mình lên cơ bụng rắn chắc của Thiệu Vĩnh Côn. Chỉ thấy Lâu Duật Đường trước mắt từng đợt vung huyền, miệng khô lưỡi khô, mười ngón nhanh bám chặt lên vai nam nhân. Cậu cúi đầu, đành phải thỏa hiệp: “Người. Đừng đem lão tử treo lên chơi đùa nữa chừng như vậy.”

Nếu đã thất thủ thì sao không làm cho tận hứng, mà cậu cũng không ngờ làm loại chuyện này lại thích đến vậy, dù sao cậu cũng đã bị nam nhân thượng, không để cho mình một chút bồi thường sao được? Lâu Duật Đường ôm lấy ý niệm dù có bất cứ giá nào cũng không để bản thân chịu quá nhiều thiệt thòi, dùng đũa thắt lưng thúc giục Thiệu Vĩnh Côn.

Cái nam nhân lúc nào cũng nhả nhả nghiêm trang, rốt cục cũng phải hoàn toàn khuất phục khoái cảm tình ái, Thiệu Vĩnh Côn vừa lòng thưởng thức hai má ửng hồng cùng đôi mắt lo lắng của đối phương, quyết định không tra tấn cậu nữa, liền ôm lấy Lâu Duật Đường ngã xuống giường, một bên tùy ý vờ về chơi đùa thân thể cậu, một bên khẩn cấp mà công kích hậu huyệt tiêu hồn kia.

“A a. Họ Thiệu kia. Hảo lớn. Tiếp tục. Nữa.”

Lâu Duật Đường bị đùa giỡn đến mức thần trí không rõ, trở thành mẫu thú động dục, gắt gao quằn quắt lấy nam nhân khuông buông. Không bao lâu trong cái đâm vào trơn vền của đối phương liền đạt được cao trào, thét chói tai bắn đi ra.

Khoái cảm cực hạn khiến cậu mất đi ý thức, ánh mắt mơ hồ, thân thể mềm mại giống như đang tan chảy trong đồng socola trắng của mình, tản ra hơi thở *** mê người, khiến dục hỏa của Thiệu Vĩnh Côn càng cháy mạnh, phân thân đang chôn trong cơ thể người kia càng cứng càng nóng càng trưởng thêm vài phần

“A. Người. Người như thế nào.”

Cảm giác được biến hóa của vật kia, Lâu Duật Đường thất lưng giật một cái, giật mình, lắp bắp nói: “Ta không được. Đừng nữa.”

“Đừng tưởng thế là xong.” Thiệu Vĩnh Côn rút ra phân thân, đem thân thể mềm nhũn của cậu xoay lại, từ phía sau sáp nhập tiến vào. Lâu Duật Đường thở gấp gấp, thân thể theo va chạm của người kia mà vận vẹo lắc lư, từ trong cổ họng bật ra tiếng khóc, hỗn loạn sung sướng mà rên rỉ.

Sức chiến đấu của cậu so với nam nhân này kém quá xa, đến lúc Thiệu Vĩnh Côn rốt cục cảm thấy mỹ mãn nằm phịch trên người cậu, Lâu Duật Đường đã mệt đến mức ngay cả thở cũng không xong, cả người hư nhược đau nhức, sau khi cảm giác thỏa mãn qua đi hậu huyết cũng chỉ còn cảm thấy thũng sưng nóng bỏng do bị ma sát quá độ.

“Ra. Đi ra ngoài.” Cậu ách giọng cầu xin, mặt chôn trên đệm giường. Thiệu Vĩnh Côn cố ý đè lên cậu không tha, bụng dưới đè sát lên mông cậu, đem phân thân đã phát tiết kia chậm rãi từ tốn rút ra, cuối cùng phát ra “ba” một tiếng, hậu huyết sưng đỏ ngay lập tức tràn ra từng đợt từng đợt bạch trọc, bày một cảnh tượng bị uy cho ăn no mà cũng là bị chà đạp thê thảm đầy *** mĩ.

Lâu Duật Đường đôi mắt hồng hồng quay đầu lại ... Ủy khuất trừng mắt nhìn hấn một cái, thấp giọng nói: “Giao ước đã xong, ta phải về.”

Thiệu Vĩnh Côn khởi động nửa người trên, ngón tay toát mơn trớn tấm lưng quang lỏa của cậu, nói: “Nhưng mà đêm nay cũng đã qua đâu.”

Lâu Duật Đường run run cố gắng dựng thân thể dậy, sắc mặt trắng bệch, môi mấp máy nói: “Người không phải muốn làm đến khi ta chết trên giường chứ?”

Thể lực nghiêm trọng cạn kiệt, nếu còn thêm một lần nữa, nói không chừng cái mạng của cậu cũng không còn.

Hoàn hảo Thiệu Vĩnh Côn vẫn còn sót lại vài phần nhân tính, giúp cậu đứng lên, hỏi: “Người hiện tại thành cái dạng này còn có thể đi về sao?”

Lâu Duật Đường á khẩu không trả lời được, chỉ riêng việc đứng lên đã khiến cậu đau đến nghiêng răng trợn mắt, nếu mà phải lái xe về, chỉ sợ nửa đường sẽ cả người cả xe lao xuống biển mất.

“Ở lại một đêm đi, ta cũng không lấy tiền phòng của người đâu.” Thiệu Vĩnh Côn đem cậu đến phòng tắm tẩy trừ, được ngâm mình trong nước ấm khiến Lâu Duật

Đường thể lực khôi phục được một chút, nhưng tinh thần ngược lại mệt mỏi muốn chết, nhịn không được ngáp một cái, nửa híp mắt, đề phòng hỏi: “Người sẽ không thừa lúc ta ngủ mà tinh trùng ngấp nấp hành ta thêm một lần nữa chứ?”

“Sẽ không.” Thiệu Vĩnh Côn chớp chớp mắt, nói: “Trừ phi người chủ động hiến thân.”

Hấn tình nguyện làm cái đầu heo đi cúng tế Long Vương còn hơn. Lâu Duật Đường tâm thần bắt đầu thả lỏng, mặc kệ thân thể tùy ý Thiệu Vĩnh Côn giúp mình tắm rửa, lại ngáp thêm một lần nữa, ngửa đầu dựa vào vai nam nhân, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Đang ngủ lơ mơ cậu bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, Lâu Duật Đường một bụng đầy oán khí, chửi nhỏ một tiếng, xoay người nút chặt lỗ tai của mình. Người nằm bên cạnh lập tức nhấc điện thoại lên, ngắn gọn nói vài câu liền dập máy, sau đó đứng dậy xuống giường. Cũng không bật đèn, trong bóng đêm truyền đến âm thanh mặc quần áo, Thiệu Vĩnh Côn ăn mặc chỉnh tề xong quay lại cúi xuống nói cái gì đó, bất quá Lâu Duật Đường nghe tai nọ vào tai kia, có lẽ hừ vài tiếng, trở mình một cái tiếp tục ngủ.

Lần thứ hai tỉnh lại bên ngoài mặt trời đã lên từ lâu, Lâu Duật Đường mở mắt ra tinh thần cũng khôi phục lại một chút, cảm thấy mình như được hồi sinh. Nhìn thấy mặt trời của ngày hôm nay, cậu cảm động đến

cơ hồ muốn phát khóc.

Đêm qua cuối cùng cũng xong, thể lực chính nghĩa rốt cuộc cũng chiến thắng hắc ám, một thân xương cốt sắp rủ nhau đình công này rốt cục cũng gom góp được có thể đứng lên, chuẩn bị về nhà. Từ nay về sau mọi chuyện coi như xóa bỏ, về sau tuyệt không muốn nghĩ đến đoạn quan hệ này nữa.

Nhớ tới nóng bỏng đêm qua, Lâu Duật Đường cả người bắt đầu lại cảm thấy đau, hậu huyệt đau như bị một thanh sắt nung đỏ ủi qua. Lâu Duật Đường giật giật thất lưng, đau đốn rên rỉ một tiếng, lại quay trở về giường tích lũy thêm một chút sức lực nữa.

Có điều, so sánh với tình huống sáng hôm nay, buổi tối hôm đó chắc chắn cậu không hề bị thương, có lẽ Mr. S chỉ hứng trí lên đùa dai mà thôi, trừ bỏ đem quần lót biến thái nhét một nửa vào trong mông cậu, người nọ nếu so với Thiệu Vĩnh Côn vẫn còn có điểm nương tay.

Chờ cậu chiến thắng được xây xẩm do huyết ám thấp vào buổi sáng, ngũ quan vụn vặt bò dậy, lại phát hiện Thiệu Vĩnh Côn đã sớm không thấy người. Nửa giường bên kia ngay cả nửa điểm nhiệt độ thân người cũng không có, nhưng dịch thể lưu lại thì cũng không ít.

Tận tình lờ đi thứ mùi đầy *** mũi vẫn đang lượn lờ trong không khí, cậu ra lệnh cho bản thân chỉ được nghĩ đến ánh dương sáng rọi kia, bỏ qua lo lắng ngày hôm qua,

Lâu Duật Đường không được tự nhiên sách một tiếng, tay chân như nhũn ra từ trên giường đứng lên. Nhìn thấy trên đầu giường lại có một mảnh giấy, đôi mắt bắt đầu kinh hoàng, một loại cảm giác không ổn lại dấy lên trong lòng

Cảnh này sao lại quen thuộc đến thế? Lâu Duật Đường run run, vươn tay lấy tờ giấy, sau đó da đầu run lên nhận ra mấy chữ viết đã từng quen biết ——

[Có án, đi trước, đi hay ở tùy người, thân thể của người thập phần mỹ vị, ta thực thỏa mãn, đa tạ đã khoản đãi.

Mr. S].

Lúc nhìn đến lạc khoản, trên đầu giống như có một đàn quạ đen bay qua, còn thả xuống một đồng phân chim, Lâu Duật Đường trước mắt tối sầm, thiếu chút lại ngã trở về trên giường.

Thiệu Vĩnh Côn lại chính là Mr. S!

Thái dương của Lâu Duật Đường thành thạch kê, như có một đám tiểu quỷ đang khua trống đánh chiêng.

Trách không được lần đầu tiên nhìn thấy hắn đã thấy quen mắt đến như vậy, hóa ra hắn chính là bồi bàn đêm hôm đó đã mang mình lên phòng kia! Mà cậu đã đi một vòng tròn lớn như vậy, cuối cùng lại không tránh được độc thủ của Thiệu Vĩnh Côn. Vốn nghĩ rằng mọi chuyện đã qua, vẫn đậm phong khinh, không ngờ rằng một bước liên lạc vào trận địa lôi, bị nổ đến mặt xám mặt tro, hồn phi phách tán.

Lâu Duật Đường tê liệt ngã xuống trên giường, chỉ còn duy nhất khí lực để cắn chặt răng.

Cậu cứ như tên ngốc trên sân khấu tự cho mình là thông minh, bị đùa giỡn quay vòng vòng còn tự cho mình rất cao minh, mắt nhìn thấy trời cao biển rộng, cuối cùng lại phát hiện bản thân chỉ đang chạy quanh cái ***g sắt, mà thợ săn bên ngoài lại khoanh tay lặng im, đem trò hề của cậu tất cả thu vào trong mắt.

Vừa tưởng tượng mình từng ở trước mặt Thiệu Vĩnh Côn say khướt, Lâu Duật Đường liền hận không thể đem cái đầu này chặt luôn xuống thành đầu heo tể cho rồi.

Thân thể không khỏe trong cảm xúc xấu hổ lẫn tức giận cảm thụ càng rõ ràng, Lâu Duật Đường cường ngạnh xuống giường mặc quần áo, khập khiễng hướng ra cửa

Hoảng sợ như chó nhà có tang, vội vàng giống như cá lọt lưới.

Lúc lái xe trở về có đi qua một ngôi miếu nhỏ, Lâu Duật Đường phá lệ đi vào đốt một nén hương, đem toàn bộ tiền trong người cho vào hòm công đức, thành kính cầu nguyện: [Phật tổ phù hộ, đừng để ta phải gặp lại cái tên sát tinh này nữa.]

Đầu không lại họ Thiệu kia, cậu tự biết điều ấy, không thể trêu vào, sẽ mất hết, chỉ cần đời này đừng để cậu dính vào nam nhân kia nữa là được.

4. Chương 4

Sau khi về nhà, Lâu Duật Đường nói dối là bị cảm mạo. Nằm trên giường ba ngày liền, ngáy ngơ, buồn bã ỉu xiu, lại còn không cho ai tới thăm. Trừ bỏ người cháu, cậu ai cũng không muốn gặp.

Lâu Triển Nhung nhận ra thức của mình có điểm kỳ quái, vẫn kiên trì bám theo hỏi cậu chuyện gì, Lâu Duật Đường làm thế nào nói được, đành phải liều mạng che giấu, nửa câu cũng không lộ ra, cắn răng nuốt vào.

Mấy ngày tinh thần sa sút, cậu dần dần cảm thấy cả thân thể lẫn tinh thần chịu thương nghiêm trọng cũng đang dần dần tốt lại, cục diện trong Ngự Phong Đường chưa từng tươi sáng thế này. Lâu Triển Nhung đã tỏ rõ mục đích muốn trở thành người thừa kế, thậm chí cả Lâu Trấn Anh cũng đã gần như công khai muốn đem vị trí này truyền cho tôn tử. Mọi sự đã được chuẩn bị chu toàn, chỉ đợi lão nhân hạ thế, Lâu Triển Nhung sẽ đăng cơ.

Đối với cục diện bây giờ Lâu Duật Đường cảm thấy phi thường vui mừng, cũng thấy cái giao dịch khuất nhục kia cũng coi như đáng giá. Dù sao tất cả đều đã qua, cậu đối với cái đêm đó tận lực coi như chỉ là một màn tra tấn, qua rồi thì thôi, nửa giang sơn của Ngự Phong Đường đã nằm trong lòng bàn tay. Về sau đứa cháu kế thừa thống nhất giang sơn, đến lúc đó cậu có thể thoải mái cáo mượn oai hùm, thưởng thức những tháng ngày tiêu dao.

Tưởng tượng đến tiền cảnh sáng lạn ngày sau, Lâu Duật Đường liền thấy tiêu tan không ít cảm giác khó chịu, càng an ủi mình sự hy sinh đêm đó cũng không tình là quá lớn, hơn nữa cậu dù sao cũng có phần thưởng thức, cứ coi như một hồi chuyện xưa đi. Về sau có gặp mặt cũng coi như chưa từng có gì xảy ra, cái họ Thiệu kia tốt nhất là thức thời một chút đừng có mà nghĩ ra cái chủ ý gì bất quải.

Sau đó vì việc công hai người cũng gặp lại mấy lần, Lâu Duật Đường một dạng bình tĩnh thanh cao, đối xử với Thiệu Vĩnh Côn tuyệt đối ôn hòa, giống như một người bạn không thân thiết lắm.

Mà hành động của Thiệu cảnh quan cũng không chệch vào đâu được, lúc mặc chế phục người này giả bộ còn đứng đắn hơn cả cậu, thái độ khách khí mà công thức khiến Lâu Duật Đường bất giác tự hỏi không biết những việc đêm hôm đó có phải là mình tự nằm mộng hay không?

Sách! Chuyện cũ nghĩ lại mà sợ, mỗi lần nhớ tới đến đều hận không thể đem đầu mình đào cái kí ức đó ra, không hề muốn nhớ lại nữa. Tuy rằng đã lệnh cho bản thân không được suy nghĩ bậy bạ, nhưng chỉ cần nhìn đến khuôn mặt tuấn tú cương trực mà vô tội của Thiệu Vĩnh Côn, cậu thật có một loại xúc động muốn đem da mặt của tên mặt người dạ thú kia lột ra xem nó dày đến thế nào.

Mà bọn họ cũng chưa từng vì việc riêng mà gặp lại, cũng không cần thiết phải gặp mặt.

Chuyện cần xử lý ở Ngự Phong Đường rất nhiều, Lâu Triển Nhung lại luôn tín nhiệm cậu, từ sau vụ của Lâu Phùng Xuân, lại càng tín nhiệm cùng coi trọng. Lâu Duật Đường quyền cao chức trọng, nhất ngôn cửu đỉnh, đương nhiên càng lúc càng bận rộn, lại thường xuyên phải ứng phó với bọn người bất tài vô tướng chỉ giỏi xu nịnh, cuộc sống gấp rút mà kích thích, khiến cậu không còn thời gian mà nhớ lại những sỉ nhục cũng như kích tình đêm hôm đó.

Thời gian trôi mau, nháy mắt đã ba năm trôi qua. Bởi cảnh giác còn trong quá khứ, Lâu Duật Đường cũng không quá gần gũi Thiệu Vĩnh Côn, bất quá ngày lễ ngày tết cũng như sinh nhật cậu, thậm chí cả lễ tình nhân tên kia thỉnh thoảng cũng gọi điện tới trêu đùa một chút. Lâu Duật Đường lần đầu tiên nhận được điện thoại quả thực sợ hết cả hồn, nghĩ đến hẳn là người kia đã nghĩ ra cái gì muốn uy hiếp mình, sau cùng từ từ trở thành thói quen, nhìn thấy dãy số điện thoại của Thiệu Vĩnh Côn mí mắt cũng chẳng buồn động lấy một cái.

Bọn họ cũng không phải là cái loại chấp nê, cũng không ai đem một đêm tình ái thoáng qua nhớ đến tận bây giờ. Thiệu Vĩnh Côn chỉ là nhân nhả mà gọi điện tán gẫu thôi, Lâu Duật Đường kiên định cho rằng chỉ

cần mình kiên trì nguyên tắc của bản thân một bước cũng không nhường, tên kia tự nhiên sẽ biết điều mà cấp đuôi biến mất.

Vừa qua sinh nhật lần thứ 34, Lâu Trấn Anh cuối mùa thu ấy cũng qua đời, lễ tang qua đi Lâu Triển Nhung thuận lý thành chương mà ngồi trên ngai vàng Đường chủ, còn Lâu Duật Đường vẫn như cũ là tâm phúc kiêm quân sư của hắn, vị trí Nhị đương gia ngồi thật vững.

Lâu Triển Nhung tuổi trẻ khí thịnh, thoả thuê mãn nguyện, vừa lên nhậm chức liền tính toán muốn thực hiện một kế hoạch thực lớn: bình định khu Đông, tiêu diệt “Hắc Lang” Tiêu Chấn Hằng, san bằng Hồng Viễn Bang, đem cả khu Đông thu vào dưới tay, nhất thống giang hồ.

Tuy rằng cuối cùng đại kế hoạch chưa thành người đã chết trước, hơn nữa lại chết rất khó coi, nhưng chẳng ai biết trước được tương lai.

Trong Đường ý chí sục sôi, khí thế như nhuộm đỏ cả bầu không khí, mỗi người đều xoa tay, tận lực chờ lệnh. Ngay cả Lâu Duật Đường luôn luôn cẩn thận chặt chẽ đều bị cuốn vào cái khí thế hùng hực muốn xưng bá này, đã tâm bưng bưng cùng đưa cháu đứng ra.

Thiệu Vĩnh Côn không biết nghe được phong thanh ở đâu, ngay hôm sau ngày người của Ngự Phong Đường đi cẩu lạc bộ đêm của Hồng Viễn Bang đập phá, hắn đã gọi điện thoại cho Lâu Duật Đường, thái độ mãnh liệt, từ ngữ đều rất mạnh mẽ, nói: “Đêm nay mười giờ ở quán Bowling Đan Đồng gặp ta.”

Lâu Duật Đường đối với khẩu khí hất hàm sai khiến của hắn cực kì khó chịu, hừ lạnh một tiếng: “Lão tử không rảnh.”

Thiệu Vĩnh Côn không nhanh không chậm nói: “Người nếu không đến, ngày mai ta sẽ đem video diễm tình của người gửi cho Hồng Viễn Bang.”

Lâu Duật Đường bị lời nói vô sỉ của hắn làm cứng người, ghen hòng giữ điện thoại nhìn trân trối, nửa ngày cũng nói được một câu, đầu lại bắt đầu ông ông tác hưởng.

Thật không ngờ, cái tên súc sinh này vẫn còn giữ cả chiêu ấy, hơn nữa suốt ba năm cũng chưa từng hờ ra, đợi đến lúc cậu hầu như đã quên đi sự việc kia liền cho cậu một dao, giết Lâu Duật Đường trở tay không kịp, chảy ra một đầu mồ hôi lạnh. Bộ não ngoài trừ xấu hổ còn có sợ hãi —— Thiệu Vĩnh Côn đem đòn sát thủ đã cất giữ ba năm ra dùng, nhất chiêu trí mạng, chắc chắn hắn gọi tới là có việc lớn, hơn nữa tuyệt đối không phải chuyện gì tốt.

“Như thế nào? Ta nghĩ bọn hắn nhất định sẽ rất thích cái đại lễ này.” Thiệu Vĩnh Côn thúc giục bên kia đầu dây, thanh âm nồng đậm ý cười đã lâu không thấy, mà là loại cười vừa thâm vừa lạnh, giống như dùng roi quất người. Lâu Duật Đường tay cầm điện thoại siết đến trắng bệch, từ hàm răng đang nghiến chặt chỉ thoát ra hai chữ: “Ta đi.”

Cắt điện thoại, cậu không nói cho bất cứ ai, lấy cớ ra ngoài hóng gió. Lái xe rời khỏi Ngự Phong Đường, đi tới điểm hẹn, trên đường đi chửi tục không ngừng, đem tổ tông Thiệu Vĩnh Côn mười tám đời cùng đủ loại sủng vật mà bọn hắn dưỡng thả hỏi một lượt.

Ngoài miệng mặc dù ngoan độc, trong lòng lại từng đợt kinh hoàng, không biết họ Thiệu có cái mục đích gì, nếu như mình không hợp tác càng không biết người nọ sẽ lại sử dụng cái thủ đoạn âm hiểm nào đối phó với mình.

Video diễm tình. Lâu Duật Đường da đầu run lên, coi mặt Thiệu Vĩnh Côn bàn đạp gas mà đạp xuống. Cậu đã không được sống thoải mái rồi, lão thiên gia đến cũng còn muốn để mình bị nam nhân kia chà đạp đến bao giờ nữa?

Tuy đã sớm nói với lòng mình không được thỏa hiệp, nhưng lực sát thương của cái Video kia quá lớn, khiến cho ba năm đạo hạnh của cậu rơi lả tả, tất cả cốt khí cùng kiên trì trong thoáng chốc trở thành mây khói.

Tới quán Bowling Đan Đồng, Lâu Duật Đường dừng xe tắt máy, một thân suy sút xụi lơ ngồi trên ghế lái xe. Huyết thái dương lại ần ần đau, trong óc đầu loạn thành một đoàn, còn chưa nhìn thấy đối thủ cậu đã không có 3 phần thắng rồi.

Thời gian quả thật vô tình, kim đồng hồ vô tình dừng lại 10 giờ, Lâu Duật Đường vẻ mặt đau khổ xuống xe, giống như phía trước là đầm lầy hang ổ, khiến cậu dừng chân tại chỗ không nỡ bước tới.

Liều mạng áp chế suy nghĩ muốn đánh sập luôn cả hệ thống cấp điện của tòa nhà này, Lâu Duật Đường từng bước đi vào trong quán.

Buổi tối khách cũng không nhiều lắm, Thiệu Vĩnh Côn lại ở cầu trong cùng, một thân mặc quần áo màu xám, thần thái sáng khoái. Trên mặt mang theo nụ cười nhẹ nhàng thần nhiên thanh thản, đôi mắt sáng ngời, ngay cả hàng chục ngọn đèn ngoài cửa sổ cũng không khỏi bị át đi mấy phần, thoạt nhìn thật sự là một người có tài, ra vẻ đạo mạo, cả người tản ra không khí chính trực, khiến cho vài phục vụ nữ nhin không được mà đỏ mắt nhìn hẩn, mị lực không thể coi nhẹ.

Lâu Duật Đường khinh thường hừ nhẹ một tiếng, nam nhân nhả nhận nho nhả như cậu cũng thừa đủ mị lực nam tính, nếu muốn tán gái chỉ trong lòng ba phút cũng dễ như trở bàn tay, so với rót một chén trà còn nhanh hơn. Có điều không biết vì cái gì, ở trước mặt Thiệu Vĩnh Côn cậu lại không tự chủ được, giống như thay đổi không khí, trở nên nội liễm đề phòng, không dám giống như bình thường mà càn rỡ trêu đùa ai.

Chẳng là do cậu bị hẩn thương qua mà lưu lại cảm giác sợ hãi không thể lý giải này? Lâu Duật Đường thật sự không muốn thừa nhận bản thân không có tiền đồ như vậy, cậu nhìn chằm chằm khuôn mặt anh tuấn của đối phương, muốn từ đó tìm được một số sơ hở, có điều trong đầu lại không thể ngăn mình nhớ lại cảnh tượng đêm hôm đó.

Nhớ đến lúc Thiệu Vĩnh Côn ở trên người cậu một bộ biểu tình bị kích thích cùng đôi mắt tràn đầy dục hỏa, Lâu Duật Đường đột nhiên cảm thấy thân thể có chút khô nóng, ngực giống như bị một chiếc lông chim nhẹ nhàng phốt qua, tô dương khó nhịn.

Người trúng ta hay sao! ? Lâu Duật Đường thầm mắng mình có bệnh, phải nhỏ cảm giác như đang phát xuân này, lấy lại bình tĩnh, đi tới chỗ Thiệu Vĩnh Côn.

Thiệu Vĩnh Côn khí định thần nhàn, tư thế thành thạo tuyệt đẹp, chạy đà, vung tay, bước tới, ném.
. Toàn bộ đổ! Hẩn cười dài xoay người lại, hỏi: “Muốn chơi một ván hay không?”

Chơi thì chơi, ai sợ ai? Bị thái độ nắm chắc thắng lợi của người kia chọc tức, Lâu Duật Đường cởi áo khoác, tháo cúc tay áo, xắn lên, sau đó do dự một chút, không cầm lấy bóng Thiệu Vĩnh Côn đưa tới, nói: “Ta quen dùng bóng mười bốn.”

Không phải ai cũng giống cái tên họ Thiệu nhân cao mã đại kia, chỉ biết cậy mạnh.

Thiệu Vĩnh Côn cho cậu một cái mỉm cười bí hiểm, đổi thành bóng mười bốn đưa cho cậu. Lâu Duật Đường hít sâu một hơi, tuy rằng thể lực của mình kém hơn người ta một chút, nhưng bowling cũng không hoàn toàn chỉ dựa vào sức mạnh, cậu muốn cho cái tên tiểu tử kia biết thể nào mới là kỹ xảo chơi bóng.

Dưới tầm mắt cực nóng có thể tổn thương người của Thiệu Vĩnh Côn, Lâu Duật Đường tự trấn định bản thân không lo lắng, cậu chạy lấy đà vài bước, đúng lúc đang vung tay định ném bóng, Thiệu Vĩnh Côn lại đột nhiên nói: “Người hôm nay đến muộn ba phút.”

Lâu Duật Đường bị hoảng sợ, tay run một phát, bóng ngay lập tức trật khỏi đường, bắt đắ dĩ nhìn bóng chạy thẳng một mạch, xông xuống rãnh.

Hỗn đản này khẳng định là cố ý quấy nhiễu mình, Lâu Duật Đường nổi giận dùng dùng xoay người lại, bắt quá giây tiếp theo cậu mới thoát ra khỏi lửa giận đột nhiên bùng lên, lớn tiếng nói: “Uy, ta không phải đến đây chơi bóng với người!”

Cậu phải nắm được quyền chủ động, không thể đến tuổi này rồi còn bị tên súc sinh nắm mũi dắt đi.

Thiệu Vĩnh Côn chậm rãi nhìn cậu từ đầu đến chân, đôi mắt dục hỏa rõ ràng, tay nhẹ nhàng sờ xuống thắt lưng, thấp giọng nói: “Nhìn từ phía sau, thắt lưng và mông người quả thực mê người.”

Lâu Duật Đường giống như vừa ở chảo nhuộm ra, một thân đỏ bừng, vừa gạt tay hẩn ra, vừa thấp giọng quát hỏi: “Người con mẹ nó rốt cuộc bảo ta tới làm gì? Không cần nói mấy thứ không mục đích này, mau mau nói vào chuyện chính cho ta!”

Thiệu Vĩnh Côn không đứng đắn vỗ cái mông mẩy của cậu, giả bộ thở dài, nói: “Thật sự không muốn chơi với ta sao? Cảm giác như độc cô cầu bại vậy.”

“Người thực ghê tởm.” Lâu Duật Đường vầy vầy cảm giác nổi da gà trên người, hai tay khoanh ở trước ngực, vẻ mặt như muốn đập phá cái gì, nói: “Đem cái kia. Cái Video kia giao ra đây! Thân là cảnh sát mà lại dùng cái loại tiện chiêu này, đề tiện, vô sỉ, hạ lưu!”

Cảm xúc của cậu bắt đầu kích động, khuôn mặt trắng trẻo bị oán khí cùng tức giận bao phủ, thu hút sự chú ý của mấy phục vụ sinh xung quanh. Thiệu Vĩnh Côn nhìn bốn phía, kéo cậu tới chỗ ngồi nghỉ, rót một ly nước đá nhét vào tay, nói: “Lừa người thôi, căn bản không có cái gì mà Video hết.”

“Người nói cái gì?” Lâu Duật Đường thiếu chút nữa ói máu, cậu khuôn mặt âm trầm, bán tín bán nghi trừng mắt nhìn Thiệu Vĩnh Côn, ngữ khí trở nên nhẹ một tí, nói: “Coi như ta xin người, lão Đại, đừng đùa ta nữa, đều. Đều đã ba năm, người còn muốn ta thế nào?”

Cảm giác được oán khí của người kia, Thiệu Vĩnh Côn cũng không tiếp tục trêu đùa nữa, hai tay trên bàn nghiêm trang nói: “Thứ nhất, ta không có cái thú ấy, nếu người thích có ảnh hay video, lần sau chúng ta có thể thử; thứ hai, ta hẹn người ra ngoài là muốn nói chuyện của Lâu Triển Nhung.”

Sắc mặt Lâu Duật Đường một phát chuyển từ hồng sang trắng, cuối cùng biến thành màu xám như người thiếu chất dinh dưỡng lâu năm, đề phòng nhìn hắn, hỏi: “Triển Nhung làm sao? Hắn gần đây cũng không liên quan đến vụ án nào mà.”

“Hắn muốn nuốt Hồng Viễn Bang.” Thiệu Vĩnh Côn dùng ngữ điệu trần thuật nói ra chuyện mà cả hai người đều biết là thật, Lâu Duật Đường như ngoài ý muốn, cười lạnh một cái: “Xem ra gian tế nhà chúng ta cũng giúp người không ít nha, thử nói xem, người lấy cái gì khiến hắn bán mạng cho người? Không phải dựa vào tài ngoại giao trên giường chứ?”

“Ta chỉ có hứng thú đối với cái mông của người thôi.” Thiệu Vĩnh Côn khí thế không giảm, khí không suyễn nói.

Lâu Duật Đường không được tự nhiên di động một chút, cảm giác sô pha dưới mông cứ như là một cái bẫy, khiến cho cậu có cảm giác một khi ngồi lên sẽ không bao giờ đứng dậy được nữa.

Bất quá, nguy hiểm chân chính không phải là sô pha, mà là cái tên ngồi đối diện kia. Chỉ cần cùng ở chúng dưới một mái hiên với hắn, tuyệt đối sẽ không thể nào an toàn, trở thành chốn chốn đều có sát khí, sẽ không cho cậu có một cơ hội để xoay ngựa trở mình.

“Cứ cho là thế đi, thì sao?” Lâu Duật Đường quyết định lấy bất biến ứng vạn biến, uống một ngụm nước lạnh, không yên lòng nuốt những giọt nước ngưng kết bên ngoài chiếc cốc, nói: “Chỉ là bang phái phân tranh mà thôi, có cái gì đáng ngạc nhiên, người chưa thấy bao giờ à?”

Ở bất kì tính huống nào cũng không bao giờ bỏ qua cơ hội châm chọc mình, đáng tiếc cứ đến lúc nguy cấp quan trọng lại trở thành con rùa đen rút đầu. Thiệu Vĩnh Côn rất hiểu nam nhân này, thoát nhìn cả người khí thế, kỳ thật chỉ là một con hổ giấy. Hắn thanh thanh giọng, nói: “Ta mong người có thể ngăn hắn, mà không phải giúp hắn.”

“Ngăn?” Lâu Duật Đường cười nhạo một tiếng, có chút kinh ngạc nhìn sang hắn, nói: “Người không uống nhầm thuốc chứ? Ta vì sao lại muốn ngăn cản Triển Nhung?”

“Bởi vì đối với hắn mà nói, câu nói của người có trọng lượng hơn.” Thiệu Vĩnh Côn hoàn toàn không có ý tứ nói giỡn, thân thể nghiêng về phía trước, cảm giác áp bách mười phần, khiến Lâu Duật Đường không tự giác lùi về phía sau tựa lưng vào thành sô pha.

Lâu Duật Đường suy nghĩ một lát, hừ lạnh một tiếng nói: “Làm ơn. Người dùng não của người mà nghĩ đi, ta sao có thể giúp ngoại nhân mà đi đối nghịch với chính cháu của mình được?”

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ?” Thiệu Vĩnh Côn vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nói: “Ta lúc ấy vốn không nên nhúng tay vào chuyện của Ngự Phong Đường, dù sao ai kể vị đối với ta mà nói cũng chẳng khác gì nhau, nhưng là người tới cầu ta, ta cứ thế thuận nước giong thuyền. Lúc này hậu họa do cứu Lâu Triển Nhung càng lúc càng rõ ràng, ta cần người đứng về phía ta.”

“Người nằm mơ!”

Lâu Duật Đường không khỏi chán nản, bị cái loại thái độ đương nhiên, cao cao tại thượng của hắn chọc giận đến đỏ khóc đỏ cười, nói như kiểu mình sẽ ngoan ngoãn mà nghe lời vậy, thật không cái loại tự tin phi thường này của hắn là từ đâu tới!

“Duật Đường, người phải nhìn cho rõ.” Thiệu Vĩnh Côn đề lại tay cậu nói: “Kiêu binh tất bại, Lâu Triển Nhung quá mức đánh giá cao năng lực bản thân, hơn nữa đã tâm quá lớn, hắn có thể là tuổi trẻ lông bông chưa chín chắn, nhưng người thì không thể điên theo hắn. Ngăn cản hắn đi! Từ lúc Hồng Viễn Bang sáng lập đến nay cũng không thể dài như các người, nhưng căn cơ vững vàng, không phải loại có thể nhỏ dễ dàng, nếu đấu sẽ lưỡng bại câu thương, càng không có lợi với các người.”

Lâu Duật Đường nhếch khóe mắt nhìn hắn, một bộ biểu tình như nhìn người lạ, lạnh lạnh hỏi: “Thế không phải càng tiện cho người sao? Người không phải luôn luôn thích làm ngư ông hưởng lợi à?”

Thiệu Vĩnh Côn thở dài, dùng đôi mắt chính trực trong suốt nhìn cậu, nói: “Ta quả thật không thích dùng bạo lực để giải quyết, thời gian còn rất dài, tại sao phải nóng lòng như thế?”

Lâu Duật Đường nghe thấy càng mơ hồ, nửa câu nói sau của hắn cũng cái hiểu cái không, điều duy nhất khẳng định là mình lại bị hắn điều khiển. Cậu trưng ra bộ mặt hoài nghi cho Thiệu Vĩnh Côn nói: “Người không phải lại tưởng tượng cái gì đấy chứ? Họ Thiệu kia, người tỉnh lại cho ta, đừng tưởng rằng ngủ một lần là có thể quên việc của ta. Chuyện của chúng ta không cần người quan tâm, về sau đường ai người ấy đi, người không có việc gì cũng đừng tìm ta kiếm chuyện.”

Cái bộ dáng vội vàng phủ nhận quan hệ của cậu khiến Thiệu Vĩnh Côn rất không thích, buông ra bàn tay Lâu Duật Đường, dựa người vào lưng ghế, nói: “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, đến lúc đường cùng hổng việc đừng trách ta không nhắc nhở người.”

“Ta phi! Ít tự cho mình là đúng đi.” Lâu Duật Đường đứng dậy, khinh miệt liếc hắn, nói: “Người cẩn thận không rơi vào tay ta là được rồi, Thiệu cảnh quan.”

Nói xong, cậu tóm lấy áo khoác đi ra ngoài, Thiệu Vĩnh Côn cũng không có ngăn lại, nhưng vẫn theo dõi cậu rời đi, làm cho phía sau lưng Lâu Duật Đường run lên, cậu cố gắng trấn định, không nhanh không chậm đi ra cửa. Sau đó nhanh như chớp chạy đến bãi đỗ xe, ngồi vào trong xe rồi mới thở dài một hơi.

Di? Chỉ thế là xong? Tên kia cứ đơn giản như vậy bỏ qua cho mình? Lâu Duật Đường tâm thần không yên nhìn ra bên ngoài cửa xe, không thấy Thiệu Vĩnh Côn đuổi theo, thở dài nhẹ nhõm một hơi xong lại cảm thấy kỳ quái, tên kia không phải luôn lấy đùa bỡn mình làm thú vui của hắn sao? Lần này đã không tiếc dùng đến chiêu Video để dụ cậu ra, thế nhưng nói chẳng được bao lâu lại để cậu rời khỏi. Hơn nữa. Lâu Duật Đường lau đi mồ hôi lạnh đang chảy xuống bên thái dương, trong lòng ẩn ẩn nổi lên cảm giác mất mát không hiểu —— sách! Còn tưởng rằng phải so khí với tên kia chứ, sống chết một phen, không ngờ không cần tốn nhiều sức đã có thể thoát thân, khiến cậu có một cảm giác không chân thật mà sinh ra hoảng hốt.

Nguyên lai lúc này khẩn trương như vậy là mình dọa mình thôi, chỉ cần cậu cứng rắn lên, cái tên kia dù có thần thông quảng đại cũng phải cam bái hạ phong.

Nghĩ như vậy, Lâu Duật Đường tâm tình sung sướng, cảm thấy cuối cùng cũng có được một phút vui vẻ. Hắn hừ một cái khởi động xe, lái về nhà.

Không đến ngõ cụt không quay đầu lại —— đại mà nói chính là chỉ bọn họ, Thiệu Vĩnh Côn thấy khuyên can không có hiệu quả, cũng bắt đầu âm thầm tính cách khác.

Thu qua đông đến, thời tiết từ từ chuyển sang rét lạnh, trời mưa vài ngày liên tục cuối cùng cũng ngừng, Ngự Phong Đường cũng bắt đầu triển khai hành động.

Bọn họ lựa chọn cửa hậu, phái người bắt cóc tình nhân của lão đại Hồng Viễn Bang Tiêu Chấn Hằng, một thư sinh văn nhược, chỉ là con trai của một nhà bình dân trong sạch Diệp Hân An.

Bắt cóc người kia là chủ ý của Lâu Duật Đường, đánh rắn phải đánh giập đầu, theo điều tra của cậu, nam nhân không hề có quan hệ tới hắc đạo kia không chỉ là tình nhân bí mật của Tiêu Chấn Hằng mà còn là

tâm can bảo bối của hắn —— chính là tử huyết của cái tên hắc lang hung mãnh không sợ cái gì kia.

Cái thủ đoạn này quả thực đề tiện, quy củ trên đường của các bang phái khi phân tranh là tuyệt đối không hại đến người bình thường. Bất quá quy củ là do con người bày ra, lợi ích sờ sờ ngay trước mắt, Lâu Duật Đường sẽ không buông tha cái sơ hở này, dù sao cậu cũng không phải là chính nhân quân tử gì.

Không ngờ cái tiểu tình nhân của Tiêu Chấn Hằng cũng có cốt khí, bị Lâu Triển Nhung đánh đến mức mặt mũi bầm dập cũng không cầu xin một tiếng, chỉ nhất quyết nắm chặt hai cái nhẫn trong tay, nhất quyết không buông.

Cái kia hình như là quả sinh nhật hắn mua cho Tiêu Chấn Hằng —— là một cặp nhẫn tình nhân, Lâu Duật Đường bĩu môi, ngăn lại hành động xem Diệp Hân An là cái bao cát của Lâu Triển Nhung. Đây là con mắt quan trọng của bọn họ, vạn nhất nếu người cần đến đã đến mà con tin đã chết, bọn họ chẳng phải là mất nhiều hơn được sao?

Nhìn Diệp Hân An nằm ở trên mặt đất vẫn nhất quyết dùng đôi bàn tay huyết nhục mơ hồ giữ chặt lấy đôi nhẫn, Lâu Duật Đường lại lui về phía sau vài bước, sợ hắn đem máu bôi lên ống quần của mình. Tuy rằng cảm thấy tiểu bạch kiểm vô tội thiện lương này bị đánh đến mức có điểm đáng thương, bất quá ai bảo hắn theo Tiêu Chấn Hằng, nam nhân cùng nam nhân một chỗ đã đủ khiến người ta ghê tởm, còn yêu đến mức sâu đậm thế làm gì, đáng bị bọn họ dùng để dụ hắc lang kia ra xử.

Ở trong hắc đạo mạnh được yếu thua này cũng không có cái gì gọi là tình yêu, Lâu Duật Đường đứng ở nơi đó, từ trên cao nhìn xuống đối phương, mày nhăn lại càng lúc càng chặt.

Ở sâu trong lòng lại như có một thanh âm nhỏ nhoi đang cố gắng nói cho cậu một điều gì đó bất an, khiến cậu không thể định tâm lại.

Chẳng lẽ là bị lời nói của tên kia dọa sợ rồi? Tuy rằng ngoài miệng không chịu thừa nhận, nhưng cậu lại cảm thấy trong phòng tuyến tâm lý của mình, giống bị hổng một cái lỗ thật lớn, từ đó tâm tình cứ như bị hút vào, như học sinh đi thi mà không học lấy một chữ nào, càng ngày càng lo âu bất an.

Không lý nào như vậy, cậu rốt cuộc là đang sợ hãi cái gì?

Lâu Duật Đường đem tất cả kế hoạch ở trong đầu soát lại một lần, xác định cậu đã lo lắng chu toàn, bố cục hợp lý, căn bản không vì mấy câu nói giật gân vô nghĩa của Thiệu Vĩnh Côn mà lâm trận luống cuống.

Lâu Triển Nhung điện thoại cho Tiêu Chấn Hằng, không ngoài sở liệu của cậu, cái nam nhân kia thực sáng khoái mà đáp ứng mấy điều kiện vô lý của Ngự Phong

Đường, Lâu Duật Đường khước mắt đột nhiên đảo đến nhìn Diệp Hân An liếc mắt một cái, không biết vì sao trong lòng có chút chua chua.

Tuy rằng loại tình cảm lưu luyến này quả thực không bình thường, nhưng người này nếu có thể được Tiêu Chấn Hằng coi trọng như thế, không tiếc tất cả mà bảo vệ, loại tình cảm sâu nặng mà thuần túy này vẫn khiến Lâu Duật Đường cảm thấy rung động.

Chưa từng có người kiên định như vậy muốn có được mình, cũng chưa từng có ai chấp nhất như vậy coi trọng chính mình, cũng không có ai như Tiêu Chấn Hằng đối xử với mình như Diệp Hân An, yêu mình đến bất chấp tất cả như thế.

Nam nhân ba mươi bốn tuổi độc thân đột nhiên có điểm cảm khái, cảm thấy một loại tĩnh mịch “Quan lại mãn kinh hoa, tư nhân độc tiêu tụy”*, thế nhưng cảm thấy được cho dù là biến thái đồng tính luyến ái cũng tốt hơn căn bản không ai yêu. Giống hắn như vậy cho dù quyền cao chức trọng, hô phong hoán vũ, tinh thần thể giới giống nhau cần cỗi đặc không có một ngọn cỏ.

*Quan lại mãn kinh hoa, tư nhân độc tiêu tụy: “Trường An mũ lọng rành rành, riêng mình tiêu tụy gánh phân đầy vơi.” Trích bài Mộng Lí Bạch – Lại Quảng Nam dịch

Lâu Duật Đường lắc lắc đầu, xua đi cái loại cảm xúc sa sút tinh thần không được hoan nghênh này đi, cố gắng phần chấn tinh thần ứng phó với trận chiến ác liệt sắp tới.

Không muốn tới loại sự tình không có tiền đồ này nữa, cậu còn có đứa cháu này có thể sống nương tựa vào nhau, ít nhất Lâu Triễn Nhung cũng cần cậu phụ nó, cậu cũng không đến mức trở thành loại người hoàn toàn không có ai coi trọng.

Có lẽ sau này, cậu cũng có thể đi bao dưỡng một tiểu tình nhân, khiến nàng vì cậu mà sinh con chăm sóc gia đình, hưởng thụ lạc thú điền viên.

Lâu Duật Đường lui đến góc kho hàng tìm một cái ghế dựa thả người xuống, thoải mái ngồi ngáp, trải qua chờ đợi chán ngắt.

Theo kế hoạch của cậu, Tiêu Chấn Hằng sẽ theo lệnh của Ngự Phong Đường bốn ba khắp nơi, bị đánh tin giả lừa đi mọi chỗ cuối cùng mới có thể tìm được đến nơi này, bọn họ lại có thừa thời gian mà giải quyết, đem cái đôi tình nhân đồng tính này tiễn đến Tây Thiên.

Mỗi một chi tiết đều đã diễn tập hoàn hảo, hoàn toàn trùng khớp, cẩn thận, có điều Lâu Duật Đường đã quên tính đến Thiệu Vĩnh Côn nhìn như không liên quan này, ở một bước cuối cùng cố tình can dự vào, vì thế tất cả kế hoạch của cậu bỗng chốc trở thành “tòa lâu đài trên trời”, không chịu nổi một kích. Mà cũng chỉ vì một bước này, khiến cho chiến dịch to lớn của Ngự Phong Đường tại đây thất bại thảm hại, khiến cho cậu chịu không ít đau khổ.

5. Chương 5

Kẻ thù của kẻ thù là bạn, tốt nhất là liên kết lại cùng đánh bại kẻ thù. Thiệu Vĩnh Côn cũng không phải loại không biết cân nhắc, cho nên khi Tiêu Chấn Hằng tìm tới hắn, hắn cũng không chút do dự mà gật đầu đồng ý.

Sự tham gia của cảnh sát làm cải biến thế cuộc, hơn nữa đệ tử của Hồng Viễn Bang liên kết lại, khiến Thiệu Vĩnh Côn ngay cả nhân thủ cũng không cần phải điều động, trực tiếp đi theo Hồng Viễn Bang chạy tới chỗ con tin.

Hắn cũng không vui vẻ khi mấy bang phái tranh đoạt lẫn nhau, bọn họ vốn có thể bình an vô sự, cả đời không qua lại với nhau, nếu như Ngự Phong Đường khư khư cố chấp, không đem sự tình làm đến mức không thể vãn hồi, Thiệu Vĩnh Côn cũng lười mà khuyên bảo. Hắn cũng không phải thánh nhân mà ôm ấp cảm xúc lo cho nhân loại trong ngày tận thế, trực tiếp đem đối phương vào danh sách đối tượng cần quét sạch, không hề hạ thủ lưu tình.

Bất quá khi cùng Tiêu Chấn Hằng liên thủ, hắn đưa ra một điều kiện: ân oán tình cừ giữa hai bang phái hắn sẽ kiên quyết không can thiệp, nhưng phải lưu lại tính mạng cho Lâu Duật Đường.

Tiêu Chấn Hằng khá khó chịu với yêu cầu này, cho rằng hắn là đang giả bộ ngại vì lấy việc công mưu lợi cho mình, Thiệu Vĩnh Côn liền rõ ràng nói trắng ra, nói thẳng bản thân mình đối với người kia còn chưa chơi đủ.

Con mồi hắn nhìn trúng còn chưa kịp tự giác, cần dạy dỗ thêm một lần cho con mồi hoàn toàn thuận phục mới thôi, quá trình ấy lạc thú vô cùng, cho nên Thiệu Vĩnh Côn gì thì gì cũng muốn lưu lại một cái mạng cho cậu.

Cái con mồi đã bị ngắm kia lúc còn đang đắm chìm trong không khí kích động của thắng lợi gần ngay trước mắt đã bị biến cố thành linh xảy ra dọa thành choáng váng —— người của Hồng Viễn Bang chỉ dùng một thời gian ngắn hơn nhiều so với cậu dự đoán đã đuổi được tới nơi, bảo vệ bên ngoài trở tay không kịp. Khi Tiêu Chấn Hằng vọt vào, người của cậu mai phục sẵn tại kho hàng lập tức nổ súng, nhưng không ai ngờ tới chính là, cái tên thư sinh Diệp Hân An trời gà không chặt kia thể nhưng dám liều lĩnh chạy tới, vì Tiêu Chấn Hằng cản một viên đạn trí mạng.

Chẳng lẽ khi yêu đến sâu đậm khôn cùng, ngay đến cả sinh tử cũng không để ý nữa? Lâu Duật Đường trợn mắt há hốc mồm, thân thể ngã vào bên tường không phát ra được một thanh âm nào, Lâu Triễn Nhung cũng không ngờ đối phương lại thần tốc như vậy, vừa muốn bỏ chạy đã bị một viên đạn bắn trúng ngực, nặng nề té trên mặt đất.

Bên ngoài bắn nhau càng lúc càng kịch liệt, ở trong đám hỗn loạn Tiêu Chấn Hằng căn bản không lòng dạ nào đối phó địch nhân, ôm lấy Diệp Hân An sinh mệnh đang nguy cấp xông ra ngoài. Lâu Duật Đường cũng không biết dừng mảnh từ đâu ra, xuyên qua đám đạn đang bay toán loạn xung quanh, đem đứa cháu từ cửa hông thoát ra, sau đó nhờ vào hai thủ hạ hộ tống, chạy thẳng một mạch đến bệnh viện cấp cứu.

Lâu Triển Nhung chỉ còn lại hơi tàn, may mắn viên đạn kia cũng không trúng tim, hấn mất máu quá nhiều mà hôn mê bất tỉnh, vừa ra khỏi phòng phẫu thuật liền vào phòng chăm sóc đặc biệt, từ đầu đến cuối Lâu Duật Đường một tác cũng không rời hấn.

Nơi này giờ đây đã trở thành nơi an toàn nhất, Lâu Duật Đường căn bản không dám rời khỏi bệnh viện. Cậu vừa kinh vừa sợ, vừa hối hận không nghe lời khuyên của Thiệu Vĩnh Côn, nếu thế thì đã tốt rồi, đứa cháu nửa sống nửa chết nằm trên giường bệnh, chưa qua được thời kì nguy hiểm. Nếu nó mà chết, không chỉ nội bộ Ngự Phong Đường lại dấy lên một hồi tranh đấu, mà các phe phái trước đây đã sớm đắc tội cũng sẽ rục rịch, hơn nữa Lâu Duật Đường có thể đoán trước được bản thân chính là một đối tượng cần phải tính sổ của rất nhiều người.

Nếu đứa cháu may mắn sống sót, bọn họ còn phải ứng phó với cơn tức bài sơn đào hải của Tiêu Chấn Hằng, Lâu Duật Đường sầu mi khổ kiểm ngồi trước giường, nhớ lại cảm giác ba năm trước, cái cảm giác quẫn bách nhìn không ra lối thoát. Điểm chết người chính là, lúc này, cậu không có ai có thể xin giúp đỡ.

Không ngủ ngồi bên giường bệnh năm ngày, Lâu Duật Đường thừa nhận bản thân đang có ý đồ trốn tránh sự thật. Một ngày ba bữa cơm cùng tắm rửa ngủ nghỉ đều giải quyết trong phòng, dù sao nơi này cũng rất tiện nghi, trừ bỏ mùi thuốc diệt trùng cổ hữu, cũng có thể miễn cưỡng coi như bản thân đang đi nghỉ khách sạn.

Lâu Triển Nhung ngày thứ sáu rốt cục tỉnh lại, bất quá bởi vì trọng thương, suy yếu đến mức nói một câu đầy đủ cũng không được. Bác sĩ chuẩn đoán hấn đã thoát khỏi thời kì nguy hiểm, thoát khỏi quỷ môn quan, lượn về được một cái mạng nhỏ.

Lo lắng của Lâu Duật Đường cũng coi như giảm được một ít, ít nhất nội bộ Ngự Phong Đường coi như tạm ổn, về phần hoạ ngoại xâm, tin tưởng thuyền đến đầu cầu tự nhiên thắng*, cùng lắm thì toàn diện khai chiến với Hồng Viễn Bang. Nếu sự việc quá lớn Thiệu Vĩnh Côn sẽ không thể bàng quang đứng nhìn, tệ nhất thì binh bại tướng chạy loạn, dù có bị người ngàn dặm đuổi giết, cậu sẽ mang theo đứa cháu chạy. Dù sao thế giới lớn như vậy, thế nào mà chẳng tìm được một nơi dung thân cho hai người.

* thuyền đến đầu cầu tự nhiên thắng: Bên bờ sông, hồ thường có một thứ gọi là cầu tàu, cầu thuyền, thường là những thanh gỗ dài hẹp vươn dài từ bến ra giữa sông một chút. Khi thuyền tới bến, để người lên bờ, thuyền thường nằm vuông góc với cầu thuyền/tàu. Nghĩa đen là như thế. Còn nghĩa bóng thì chắc em cũng hiểu rồi đấy, việc gì đến sẽ đến.

Ôm chặt ý tưởng này, hấn càng thêm dốc lòng chăm sóc Lâu Triển Nhung, thân thể của đứa cháu cũng dần dần tốt lên, tinh thần cũng càng lúc càng phấn chấn. Nhìn hấn thế này thân là chú đáng nhẽ phải mừng mới đúng, chính là ở chung càng lâu, Lâu Duật Đường lại càng cảm thấy có chỗ không thích hợp, một tầng nghi ngờ bao phủ trong đầu không thể nào đánh lạc hướng, như thế nào cũng vô pháp tán đi.

Lâu Triển Nhung giống như cả người thay đổi, ngay cả cá tính cũng hoàn toàn thay đổi. Bộ dáng ôn hòa hữu lễ nếu so với tính tình kiêu ngạo ương ngạnh trước đây quả thực một trời một vực, khiến cho Lâu Duật Đường nghi ngờ hấn có phải là thời gian mất máu quá lâu não không có đủ oxi hay không, bằng không tại sao lại khác thường như thế?

Không chỉ có cá tính, ngay cả đồ ăn yêu thích, cách thức nói chuyện, thói quen cũng đều trở nên có chút mờ ám. Thậm chí ngay cả khẩu vị đối với nữ nhân cũng thay đổi, trong đám hộ sĩ có một cô bé thân hình bốc lửa lại thêm bộ mặt như thiên thần mỗi ngày ở trước mặt hấn lượn đi lượn lại, hấn thế nhưng biểu hiện lại hoàn toàn không có phản ứng, đến cả mí mắt đều lười nâng lên nhìn.

“Triển Nhung, cô bé kia khẳng định là có ý với ngươi.” Lâu Duật Đường vừa gọt táo vừa thăm dò hỏi, “Tắm tã, trước tấn công móng phòng ngự (vốn dĩ qt là tiền đột hậu kiều, cơ mà ta thấy để thế này cũng không khác biệt là mấy), thất lưng tinh xảo, khẳng định là tư vị tuyệt vời.”

“Phải không?” Không yên lòng lên tiếng, “Lâu Triển Nhung” nhận lấy táo đã gọt, nhẹ nhàng cảm ơn, không chút để ý nói: “Ta lại thích người thanh thuần một chút.”

Con dao trong tay Lâu Duật Đường chút nữa thì rơi mất, kinh nghi trừng nhìn đứa cháu, biểu tình không thể nói thành lời.

Cháu à, người không phải bị quỷ mượn thân chứ? Mau mau khôi phục bình thường đi!

Lâu Triển Nhung là chỗ dựa vững chắc duy nhất của cậu, cũng là chiến hữu gắn bó như môi với răng, nếu Lâu Triển Nhung có xảy ra cái gì không hay, hẳn còn ở Ngự Phong Đường tình cảnh sẽ trở nên bấp bênh, nguy cơ tràn ngập, giống như lợn đực được bảy tháng không biết lúc nào sẽ được hóa kiếp.

Vốn tưởng rằng đứa cháu còn chưa khôi phục nguyên khí mới trở nên hào hoa phong nhã như vậy, Lâu Duật Đường an ủi chính mình rồi sẽ tốt thôi, chỉ cần sống qua đoạn thời gian này, không nghĩ tới buổi tối hôm đó đứa cháu còn cho cậu một cái kinh hách hơn nữa.

Vốn tưởng rằng đứa cháu còn chưa khôi phục nguyên khí mới trở nên hào hoa phong nhã như vậy, Lâu Duật Đường an ủi chính mình rồi sẽ tốt thôi, chỉ cần sống qua đoạn thời gian này, không nghĩ tới buổi tối hôm đó đứa cháu còn cho cậu một cái kinh hách hơn nữa.

Tắm nước ấm xong, thần kinh buộc chặt cả ngày rốt cục được thả lỏng, Lâu Duật Đường giống như bình thường giúp người bệnh trải chăn. Kết quả thành linh bị đứa cháu một quyền đánh nghiêng cả người, ngã xuống chân giường.

Lâu Duật Đường ngàn vạn không nghĩ tới đứa cháu có thể xuống tay với mình, đương nhiên không hề đề phòng, bất quá cái loại hoàn toàn không có công phu quyền cước như cậu có biết mà đề phòng cũng vô dụng. Lập tức bị đánh cho mất thấy sao trời, thiếu chút nữa là ngất đi.

Cảm giác nội tạng bị đánh đến dời cả vị trí, đau đến mức mồ hôi lạnh ứa ra cả người, cả giận nói: “Người làm cái gì vậy! ?”

Thiên a địa a, cái mệnh của cậu làm sao thế này? Chẳng lẽ xấu đến mức bị người trong nhà hắt hủi bị bạn bè xa lánh hay sao, ngay cả đứa cháu này cũng đánh mình?

Lâu Duật Đường bị phần khôn kể, có một loại cảm giác chua xót như làm cha làm mẹ ngậm đắng nuốt cay mười mấy năm kết quả lại bị đứa nghịch tử cười vào mặt. Thật không biết bản thân vất vả như vậy, đến tội cùng là vì ai a!

Càng ly kỳ chính là thái độ kì quái của cái tên cháu bắt kính với trưởng lão kia. Đánh cậu xong rồi lại vội vàng sợ hãi cũng áy náy liên thanh giải thích, bất quá giải thích rồi lại giải thích, nhìn hẳn thành thật mà lưu loát giải thích, nhưng lại đang dùng cái khăn mặt mà tắc trụ miệng cậu, trói cậu lại.

Tiểu tử này thật sự trùng tà rồi! Lâu Duật Đường có miệng mà không dùng được, mắt trợn cả lên, giống như thấy quỷ mà trừng mắt nhìn thẳng cháu. Người kia sau đó lại xấu hổ, từ trong ví lấy ra cái bùa hình ngôi sao, sau đó từ trên bàn công leo ra ngoài.

Lâu Duật Đường vừa vội vừa tức, đầu một trận vừng huỳnh, đem khăn mặt nhỏ ra lại định thoát khỏi dây thừng, ngoài cửa liền vang lên tiếng sủng, Tiêu Chấn Hằng mang theo người xông vào, nòng sủng liền kê lên đầu cậu.

Lâu Duật Đường sợ tới mức ba hồn bảy phách chạy sạch, nghĩ đến lần này khẳng định chết chắc rồi, hối hận không sớm một chút mang đứa cháu chạy đi, không ngờ đối phương phát hiện ra không phải là Lâu Triển Nhung, phần nộ mà lỗ măng nói một câu: “Nếu không phải đã đáp ứng Thiệu Vĩnh Côn, người lúc này đã xanh cổ rồi.”

Tên kia? Việc này quan hệ gì tới hắn? Lâu Duật Đường nhìn người trước mặt không khỏi suy nghĩ, cảm thấy bản thân như đang rơi vào một cái bẫy vô tiền khoáng hậu, đang muốn hỏi tiếp lại thấy Tiêu Chấn Hằng nện xuống một cái báng sủng, Lâu Duật Đường hai mắt liền trợn lên, ngất đi.

Cậu bị mang về ổ của Tiêu Chấn Hằng —— Hoa Viên Thần Kỳ —— đại bản doanh của quân địch, chỉ sợ cái mạng này thế là xong. Mà cái tên Thiệu Vĩnh Côn. Lâu Duật Đường vốn không muốn nhớ tới

hắn, nhưng một câu nói của Tiêu Chấn Hằng kia lại gợi lên trong cậu vô hạn nghi hoặc, hơn nữa thân ở trại địch, cả đêm không tài nào chợp mắt, cứ thế chống tay vào trán liên tục suy nghĩ.

Tên kia cùng Hồng Viễn Bang từ lúc nào thông đồng với nhau rồi? Bọn họ rốt cuộc đã giao dịch thứ gì khiến Tiêu Chấn Hằng đáp ứng không giết mình? Lâu Duật Đường trong lòng ngũ vị tạp trần, không chỉ có tức giận vì bị bưng bít mà còn cảm thấy khuất nhục khi bản thân trở thành vật phẩm giao dịch của bọn họ. Hơn nữa chuyện khiến cậu càng không thể chấp nhận chính là, cái tên họ Thiệu kia lại cự nhiên lại đứng về phía Hồng Viễn Bang, cái tên chết tiệt kia lại liên hợp với họ Tiêu đối phó mình!

Lâu Duật Đường không có cái khái niệm ngu ngốc “Một đêm vợ chồng, nghìn năm ân nghĩa” trong đầu, nhưng dù sao bọn họ cũng từng là minh hữu, cái loại tác phong gió chiều nào che chiều ấy của Thiệu Vĩnh Côn khiến cậu không thể chấp nhận được.

Lâu Duật Đường trong lòng buồn bực, lắc đầu thở dài, cười thầm bản thân cuối cùng lại đến bước đường này, cũng không phải trẻ con ba tuổi, chẳng lẽ còn tin tưởng cái gì mà ngoắc tay thề sao, cái màn xiếc nhảm chán này? Chữ “lợi” đã ăn sâu vào tiềm thức, làm gì có mối làm ăn nào không thể bị phá vỡ chứ? Không phải ngay cả đứa cháu cũng chẳng coi mình là chú mà cho cậu một quyền đầy sao? Xem ra, cậu kiếp này làm người đứng là thất bại.

Điều may mắn duy nhất là đứa cháu đã chạy thoát, cậu lại thở dài một hơi, Triển Nhung a, chú chỉ sợ sau này không thể chiếu cố cho người được nữa, về sau người phải nhớ rằng tháng bảy hàng năm thấp cho ta nén hương nha.

Khi cậu còn đang đắm chìm trong thương cảm trước tử vong của mình, cửa phòng “Tập tháp” một tiếng mở ra, “Lâu Triển Nhung” đã chạy thoát tiến vào, Lâu Duật Đường tâm đột nhiên rơi xuống đáy cốc: Thôi rồi, chẳng lẽ lần này chú cháu nhà cậu phải cùng đất tay nhau xuống hoàng tuyền sao?

“Triển Nhung, người có làm sao không?” Nhìn sắc mặt trắng bệch của đứa cháu, Lâu Duật Đường trong lòng nóng như lửa đốt. Thế này không giống hắn chút nào, trông giống như con gà trống bị vật lông cắt tiết, mặt xám mảy tro, một thân suy sút, bê tha đến mức hầu như không thể nhận ra? Hắn đã bị đối đãi tàn nhẫn đến mức nào mới thành cái dạng này?

“Lâu Triển Nhung” cũng không thèm nhìn cậu lấy một cái, thanh âm lộ ra vẻ mỗi mệ, nói: “Đừng gọi ta Lâu Triển Nhung nữa, ta không phải hắn, ta là Diệp Hân An.”

Lâu Duật Đường lắp bắp kinh hãi, căn bản không dám tin lời hắn, mà dường như đối phương đã cam chịu, cũng không để ý cái gì nữa, nổi lòng phiền não cứ thế mà nói hết ngọn nguồn chân tướng.

Nói thì đơn giản nhưng không thể tin được, nguyên lai hắn lại chính là Diệp Hân An đã bị bọn họ bắt rồi sát hại. Tuy rằng thi thể đã hỏa táng xong xuôi, linh hồn lại ở trên thân thể của Lâu Triển Nhung, biến thành một con ốc mượn hồn chiếm nhà của kẻ khác.

Trải qua một thời gian dài hấp thụ câu chuyện, Lâu Duật Đường căn bản từ không dám tin trở thành bán tin bán nghi, cuối cùng hoàn toàn chấp nhận cái sự thật có thể khiến người ta học máu này: thân thể đứa cháu đã bị tên tiểu bạch kiểm chiếm lấy, linh hồn hắn đã như cánh chim mùa xuân một đi không về nữa. Đúng là quả báo a, bọn họ trăm phương ngàn kế muốn xử lý Diệp Hân An và Tiêu Chấn Hằng, không nghĩ tới thông minh lại bị thông minh hại, ngay cả đứa cháu của mình cũng không cứu được.

Lâu Duật Đường một đầu mồ hôi lạnh ngã ngòi trên mặt đất, cả người lạnh như bị vứt vào hầm nước đá.

Nguyên bản vẫn tin rằng, còn núi xanh sợ gì không có củi đốt, không ngờ chỗ dựa vững chắc của mình giờ đây đã toàn tâm toàn ý đầu nhập Hồng Viễn Bang, hơn nữa còn giữ lấy thân phận tiểu tình nhân của Tiêu Chấn Hằng làm sứ mệnh cả đời. Mà cái chức chủ vị của Ngự Phong Đường người kia căn bản hoàn toàn khinh thường, hơn nữa lại hận bọn hắn đến nghiêng răng nghiêng lợi, đương nhiên sẽ không vì Lâu Duật Đường mình mà có nửa điểm quan hệ với Ngự Phong Đường.

Trên thực tế người kia khẳng định còn hận không kịp giết hết bọn hắn. Lâu Duật Đường kỳ thật có thể lý giải tâm tình này, mệnh cũng sắp mất, làm sao còn không biết tốt xấu như vậy? Bản thân mình còn đang phải trốn tránh cái tên họ Thiệu kia, Diệp Hân An cũng không ngốc, phân rõ quan hệ giới tuyến với mình là chuyện đương nhiên.

Lâu Duật Đường ủ rũ ngồi trên sàn nhà, vì tương lai ảm đạm không ánh sáng của mình mà thở dài.

Lần này thật là rơi vào tuyệt cảnh rồi, so với bị thương một lần còn nguy hiểm hơn. Không chỉ có người trong nội bộ Ngự Phong Đường muốn trừ khử cậu, những năm gần đây cậu thân là quân sư của Lâu Triễn Nhung, đối với những kẻ thù của Ngự Phong Đường không ít thời điểm đã đưa ra những kế sách hiểm độc, trên đường còn không biết có bao nhiêu người đang chờ cậu ngã xuống, hận mới thù cũ trả một lần.

Thế này rốt cuộc là xong rồi. Lâu Duật Đường ôm đầu không nghe thấy điều gì nữa, bên tai trong đầu chỉ còn hai chữ: hết rồi.

Cậu không biết có thể nhìn thấy ánh dương ngày mai không đây?

Trời không tuyệt đường người, cho dù là Lâu Duật Đường có nhả nhận bại hoại đến thế nào, lão thiên gia cũng không đem cậu đuổi tận giết tuyệt —— Thiệu Vĩnh Côn, lại là cái tên Thiệu Vĩnh Côn kia, ở thời khắc mấu chốt từ trên trời rơi xuống, giải cứu cậu khỏi nước sôi lửa bỏng.

Đương nhiên, kia đều là cái tên họ Thiệu thích tự cho mình là anh hùng ra tay hiệp nghĩa kia nói mà thôi, đối Lâu Duật Đường bị mạnh mẽ lôi lên xe mà nói, chỉ biết tổng cảm thấy mình họa vô đơn chí, bỏ đá xuống giếng, không chút hay ho như con chó đã hết sức còn bị đập xuống nước.

“Người muốn làm gì? Thả ta xuống xe!” Lâu Duật Đường bị còng tay không thể trốn, lòng tơ cả người dựng thẳng đứng găm nhẹ: “Súc sinh, ta sẽ không đến cảnh cực với người đâu!”

“Ai nói muốn người đến đó?” Thiệu Vĩnh Côn tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn cậu một cái, ngữ khí có vài phần trêu chọc, “Lúc trước không nghe ta khuyên bảo, bây giờ hối hận chưa?”

Lâu Duật Đường không thể phản bác, chán nản lùi về chỗ ngồi, Thiệu Vĩnh Côn nhìn cậu giả dạng câm điếc im lặng không nói, nhin không được thoải mái cười to, tay lái chuyển hướng đến nhà trọ của hắn. Lâu Duật Đường cứ tưởng hắn đến truy án cậu, không ngờ tên kia hạ thủ lưu tình, đưa mình đến nhà hắn.

Hắn lại có cái quỷ kế gì đây?

Lâu Duật Đường còn nhớ rõ ba năm trước tại ngay cái phòng này phát sinh cái gì, cho nên sống chết cũng không chịu vào thang máy, trong đại sảnh vừa đánh vừa đá, liều mạng giãy dụa, khiến nhân viên bảo vệ tòa nhà chú ý: “Thiệu cảnh quan, có chuyện gì vậy?”

Thiệu Vĩnh Côn chỉ cần một tay đã chế trụ Lâu Duật Đường, mỉm cười với người kia, nói: “Cậu ấy đang mang thai, chỉ đang ốm nghén thôi.”

Một câu nói khiến mọi người ù ù cạc cạc chả hiểu gì, Lâu Duật Đường cũng bị dọa choáng váng, đại ra liền bị hắn dắt vào thang máy, tha vào nhà.

Tận đến lúc bị ấn ngồi lên sofa trong phòng khác, Duật Đường mới hồi phục tinh thần lại, chữ ằm lên: “Họ Thiệu cái tên vương bát đản kia, ai đang mang thai? Người muốn lâm bồn à!”

Thiệu Vĩnh Côn hai mắt híp lại, biểu tình có chút nghiêm khắc đứng trước mặt cậu, không nói một lời mà cởi áo khoác, tháo cà vạt, chậm rãi cởi từng nút áo sơ mi. Lâu Duật Đường trong đầu vang lên cảnh báo, từ sofa nhảy lên định chạy, kết quả hoảng quá làm ẩu, vọt vào trong phòng ngủ.

Nội thất bên trong cũng không có gì thay đổi, trừ bỏ màu của ga giường cùng màn cửa, tất cả đều cực kì quen thuộc đến mức làm tim cậu đập mãnh liệt. Lâu Duật Đường có chút sợ hãi xoay người lại, nơm nớp lo sợ trừng mắt nhìn Thiệu Vĩnh Côn đang từ từ tiến lại gần, răng nanh run lên hỏi: “Người, người muốn làm gì? Còn không tháo còng tay cho ta!”

Thật sự là vừa thoát khỏi hang cáo lại rơi vào nanh hổ, cậu đã biết cái người này mang cậu về nhà là không hề có hảo tâm gì mà, Lâu Duật Đường tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, một phát hồ lên nhắm vào hạ bộ nam nhân mà đá, định làm cho hắn đoạn tử tuyệt tôn.

Loại tuyệt chiêu này ở trước mặt Thiệu Vĩnh Côn quả thật so với cú đá cầu của học sinh tiểu học còn không có lực sát thương bằng, hắn dễ dàng lùi về phía sau một bước, một tay bắt lấy mắt cá chân của Lâu Duật Đường, đem cậu lẳng một cái lên giường.

Sau đó, khoe môi tràn ra tươi cười dữ tợn khiến sau lưng người ta một trận lạnh run, từng bước một tiến đến giường.

Cảm giác áp bách như bị Thái Sơn đè lên rốt cục khiến phòng tuyến tâm lý Lâu Duật Đường sụp đổ, khiến cậu trong bức bách vô thanh của nam nhân phát điên, quyền đâm cước đá, tấn công không hề có quy củ xông tới đối phương.

Cổ tay bị siết đến phát đau, cậu đánh cả nửa ngày chưa tạo được tí thương tổn nào cho Thiệu Vĩnh Côn thì chớ, rốt cuộc lại khiến bản thân mệt đến mức thở hồng hộc. Sau khi hao hết thể lực, bị nam nhân như điều hâu bắt gà con áp ở trên giường, Thiệu Vĩnh Côn cười nhẹ, nói: “Dũng khí của ngươi cũng nhiều ghê a, vẫn không biết lượng sức à?”

“Súc sinh. . . .” Lâu Duật Đường cả người phát run, khuôn mặt tuần tú trắng trẻo nhiễm hồng, trong mắt lộ ra vẻ bị phần cùng tuyệt vọng, phí công mà giãy dụa.

Thiệu Vĩnh Côn vừa lòng nhìn biểu tình bất đắc dĩ cùng khuất nhục của cậu, lấy ra chìa khóa mở còng tay, Lâu Duật Đường kinh ngạc hé miệng quay đầu nhìn hẩn. Bất quá tia hy vọng còn chưa kịp bén lửa đã ngay lập tức bị đối phương dập tắt không còn đường sống, Thiệu Vĩnh Côn “Tạt tạt” một tiếng đem còng tay mới mở một nửa sập luôn vào đầu giường, đem Lâu Duật Đường thành trư mà xích luôn trên giường.

“Hỗn đản! Buông!” Lâu Duật Đường tê thanh gầm rú, càng sợ càng trừng mắt lớn hơn, thân thể không tự chủ được lui vào sâu trong vườn, lại giống như sơn dương bị dồn đến đường cùng. Bộ dáng này khiến tâm tình Thiệu Vĩnh Côn thập phần sung sướng, cúi người xuống ngả gối nâng cằm cậu lên, nói: “Cũng không phải chưa từng ngủ với ta lần nào, ngươi giả dạng cái gì mà trình tiết thực nữ?”

Nhẫn, quả thật không thể nhẫn? Lâu Duật Đường tức đến xanh cả mặt, không chút suy nghĩ nâng tay cho hẩn một cái tát.

Tay trái của cậu mặc dù được tự do, nhưng bị siết trong còng quá lâu cũng không khỏi có chút hư nhược run lên, chẳng có chút khí lực, ngay cả cái dấu bàn tay cũng chẳng lưu lại được. Nhưng một cái tát này đối với nam nhân tự tin không ai bì nổi như Thiệu Vĩnh mà nói, lòng tự tôn quả thực còn bị thương nghiêm trọng hơn thân thể.

Thật ra Lâu Duật Đường một chương vừa đánh ra đã hối hận, không nên nhổ râu lão hổ a, cậu sao lại đến thời khắc mấu chốt này lại chọc giận Thiệu Vĩnh Côn! ?

Nam nhân trong mắt bão tố đang dần dần tụ lại, khí thế đằng đằng sát khí đáng sợ tới mức Lâu Duật Đường không thể động dậy, chỉ nghe thấy “Xuy lạp” một tiếng, quần áo liền bị xé mở. Thiệu Vĩnh Côn giống một con dã thú đói khát đã lâu bị giam giữ, thô lỗ thoát đi quần áo của cậu, đem cậu lột đến trần như nhộng. Hai bàn tay lửa nóng chạy khắp toàn thân, chuyển thẳng sờ đến giữa hai mông, hai chân bị mở thật lớn, cơ thể bị giữ đến mức phát đau. Lâu Duật Đường ai kêu một tiếng, giống như cá đã nằm trên thớt vụn vẹo eo, nhìn dao chặt đang giơ lên trên đầu mà tuyệt vọng giãy dụa.

Nụ hôn của Thiệu Vĩnh Côn mang theo tức giận dưng trên môi, răng nanh sắc nhọn khằng cắn vào da thịt, nóng rực mà đau đớn. Lâu Duật Đường cảm thấy bản thân như bị hẩn cắn đến tận xương, loạt cắn liên tiếp dừng lại trên ngực, đầu nhũ hai bên càng không thể thoát khỏi số phận, bị cắn đến vừa sưng vừa hồng.

Cậu cắn chặt răng lạnh run dưới thân nam nhân, hoàn toàn không có một tia khoái cảm chỉ cảm thấy sợ hãi tột cùng. Sợ hãi như sắp bức cậu phát điên rồi, rốt cục khi Thiệu Vĩnh Côn đem ngón tay tham nhập vào hậu huyệt thì cậu chịu hết nổi, Lâu Duật Đường vứt bỏ tôn nghiêm, thất thanh hét chói tai: “Không. . . . Van cầu ngươi!”

Đừng, đừng như vậy!”

Nếu không ngăn cản cái tên biến thái này, chắc chắn cả nửa đời người của cậu sau này sẽ sống trên giường mất. Bị nam nhân cưỡng gian cũng không tính là gì, nhưng nếu bị nam nhân như Thiệu Vĩnh Côn cưỡng gian, kết cục tám phần sẽ bị bức đến chết, Lâu Duật Đường cũng không có dũng khí để cho hậu nhân khắc trên bia mộ cậu dòng chữ “Người này bị bạo hành hoa cúc mà chết”!

Thiệu Vĩnh Côn mất điếc tai ngơ, tiếp tục chà đạp thân thể cậu, Lâu Duật Đường bị trở lại tư thế cũ, hai chân bị banh ra, có cảm giác như sắp bị xé ra hai nửa. Nam nhân nâng lên một chân, dùng đầu gối cạo vào

chỗ giữa hai chân hần, lần vải ma sát da thịt non mềm, cảm giác vừa đau vừa tê dại khiến Lâu Duật Đường cơ hồ sắp hỏng mắt. Đầu nặng nề gục trên gối, mắt đục đến đỏ ngầu, thanh âm mang theo nức nở cầu xin: “Thiệt cảnh quan. Xin người đừng như vậy. Người muốn thế nào ta cũng đáp ứng mà.”

Khuôn mặt đoan chính ngập tràn sợ hãi, tản ra phong vị mê người khác thường. Lâu Duật Đường chớp mũi đều đã đỏ lên, mắt ngập nước, thống khổ tuyệt luân quay nhìn hần, trong ánh mắt bao hàm vô hạn cầu xin, đem tính mạng bản thân giao vào tay nam nhân không biết còn được bao nhiêu phần nhân tính này.

Thiệt Vĩnh Côn nhìn thẳng cậu một lát, ngón tay xoa xoa hai má cậu, Lâu Duật Đường sợ run cả người, sợ hãi nhìn hần, giống như bị làm pháp định thân, ngay cả né tránh cũng không dám. Đầu ngón tay lướt qua khóe mắt, một giọt lệ tràn ra, Lâu Duật Đường chớp chớp mi mắt, lộ ra thần sắc xấu hổ.

Thiệt Vĩnh Côn hé đôi môi cường, khuôn mặt chính khí nghiêm nghị, kỳ thật trong lòng đã cười đến tận trời, tính tình ác liệt thích khi dễ người khác được thỏa mãn tuyệt đối. Hần giả vờ ôm lấy một bên mặt, bàn tay kia lại chậm rãi mơn trớn thắt lưng của Lâu Duật Đường, thấp giọng hỏi: “Cầu xin ta?”

“Đúng đúng, là cầu xin người.” Lâu Duật Đường nhìn thấy tình hình có vẻ biến chuyển, nhân tính sáng lên, vội vàng gật đầu không ngừng, Thiệt Vĩnh Côn nhắc lên một bên khóe môi, ra lệnh: “Cầu xin ta cái gì? Đừng có hòng dồng dài!”

Lâu Duật Đường bây giờ làm gì còn một nửa dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo ngày trước nữa, trở thành tiểu tức phụ gặp gia bạo, ăn nói khép nép: “Cầu xin người đừng thô lỗ như vậy, việc gì cũng có thể thương lượng, người là cảnh sát, đừng, đừng học tội phạm đi cường gian.”

Thiệt Vĩnh Côn cúi người xuống, ngữ khí mềm nhẹ hỏi: “Người có biết tình cảnh hiện tại của mình không?”

Lâu Duật Đường cổ đến sắp mềm nhũn ra rồi, đánh bạo trở người ngồi dậy trước mặt người kia, nhỏ giọng nói: “Ta, ta biết. Thực xin lỗi, ta không nên tát người. Ta cũng không dám ... nữa, người đại nhân đại lượng, tha ta lần này đi.”

Mấy câu vô sỉ này hồi trước dù có đánh chết cậu cũng không thể nói ra lời, chỉ có điều bây giờ tình huống nguy cấp, mặt mũi danh dự bao nhiêu đồng một cân? Bảo trụ được cái mạng nhỏ này là tốt nhất, sợ chết mới là con người, bắt nạt kẻ yếu lại là bản tính của hần, so với làm anh hùng bỏ mình, làm gấu chó mà được sống, so cậu vẫn thích hơn.

Thiệt Vĩnh Côn dường như đối với mấy câu nói của cậu khá vừa lòng, Lâu Duật Đường trong lòng bất ổn, kinh hãi nhìn hần, giống như một đám bùn trên giường, không dám động đậy ... cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

“Có điều.” Trải qua chờ đợi dài đến mức khiến người ta tắc thở, Thiệt Vĩnh Côn lại chỉ vào khóe hạ của mình, chậm rãi nói: “Ta hiện tại muốn làm một lần, làm sao bây giờ?”

Lâu Duật Đường đến ngay cả thở mạnh một hơi cũng không dám, khó xử nhìn đũng quần hở ra của nam nhân, hai cái hại sẽ có một cái nhẹ hơn, đã trải qua một hồi mưa rền gió dữ vừa rồi, nguyên bản vô cùng chán ghét muốn cùng tên chết tiết này trên giường, nhưng hiện tại chuyện này so với việc xanh cỏ vẫn dễ dàng hơn. Cậu nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: “Chỉ cần. Chỉ cần người đừng bạo lực, ta. Ta. Tùy tiện người muốn thế nào.”

Lúc nói ra những lời này, thân thể giống như có một cỗ điện lưu giạt qua. Lâu Duật Đường cũng không hiểu bản thân đang chờ mong cái gì, yết hầu cũng có chút khô, thanh âm khàn khàn không ít, âm cuối mang theo mềm mại cầu xin, như đang chủ động cầu hoan, khiến cậu càng thêm xấu hổ quần bách, hai má nổi lên đỏ ửng mê người.

Sách, vì sao bản thân là người phải chịu đựng, lại còn phải nhỏ nhẹ hạ giọng như thế?

“Người nếu đã muốn.” Khuỷu tay Thiệt Vĩnh Côn nhẹ nhàng luôn xuống thắt lưng cậu, hơi thở ầm ập thổi đến, thanh âm trầm thấp hoặc nhân mang theo ý cười như có như không, “Ta đây cung kính không bằng tuân mệnh vậy.”

6. Chương 6

Ách. Cậu không phải bị tên chết tiệt này lừa rồi chứ, mơ mơ hồ hồ bị hấn nắm mũi dắt một vòng? Lâu Duật Đường ngửa đầu nhận lấy nụ hôn ôn nhu của nam nhân, đầu bắt đầu vụng vụng.

Khác hẳn động tác cuồng bạo vừa rồi, Thiệu Vĩnh Côn lúc này quả thật giống tình lang thương yêu hết mực, bàn tay vỗ về chơi đùa thân thể cậu cực kì ôn nhu. Còng tay được mở ra, cánh tay đã mỏi đến mềm nhũn của Lâu Duật Đường được kéo lên nắm hờ lấy gáy người kia, nam nhân giống như đang nhấm nháp điểm tâm thơm ngọt mới ra lò, kiên nhẫn mà tràn ngập tràn ngập hứng thú giống như đứa trẻ nhìn thấy bánh, một chút lại một chút khẽ cắn lên bờ môi cậu. Thân thể ấm áp cường kiện áp sát cậu, khiến Lâu Duật Đường càng lúc càng bị cuốn vào nhiệt độ từ người kia tỏa ra, cả người theo đó mà nóng lên.

“Ngô. Người.” Cậu thở gấp, mấy đầu ngón tay xuyên vào mái tóc đen của Thiệu Vĩnh Côn, dùng đôi mắt mông lung nhìn hấn. Người kia áp lên môi cậu, hàm duyên liếm một lúc mới lượn đầu lưỡi vào, nhanh nhẹn chặn đứng thanh âm của cậu, khiêu khích đầu lưỡi ngọt ngào. Lâu Duật Đường nheo mắt lại, kim lòng không đậu mà đáp lại nụ hôn, dục vọng bị nhóm lên, củi khô lửa bốc cháy sạch không còn cả tro.

Cậu dù sao cũng là một người đàn ông sống một mình, thường xuyên có cảm giác tỉnh mạch, hơn nữa dạo này công việc bề bộn, tính ra đã thật lâu không có được phát tiết, mới có thể vì Thiệu Vĩnh Côn vừa đắm vừa xoa như vậy đã khơi mào được ***.

Thiệu Vĩnh Côn xoa tới lui phân thân đang dần dần ngẩng cao đầu của cậu, Lâu Duật Đường hô hấp rối loạn, ngón tay giữ chặt lấy tóc hấn, da đầu kéo có chút đau, bất quá càng tăng thêm tình thú. Hấn một bên tinh mẫn hôn cậu, một bên lại bắt đầu cởi quần áo, lộ ra thân thể ba năm qua vẫn cường tráng như thể, lồi tay Lâu Duật Đường xuống phía dưới hạ thân, thấp giọng nói: “Đã lâu không gặp, chào nó đi!”

Tên lưu manh chết tiệt! Lâu Duật Đường đến lúc này đã xác định bản thân nhất định lại thêm một lần rơi vào bẫy của tên này, cái tên mặt người dạ thú này vừa bắt đầu đã muốn thị uy với mình rồi. Khiến cho cậu sợ muốn chết, vì bảo vệ cái mạng này mà lung tung đáp ứng mấy cái yêu cầu khuất nhục này, cắt đứt bồi thường, ở dưới thân nam nhân này đến cơ hội phản kháng tìm đường sống cũng không có.

Cậu gạt tay của Thiệu Vĩnh Côn ra, một tay xoa lên cơ bụng của hấn, cơ thể cứng rắn như sắt hầu như không thay đổi, đầu ngón tay xẹt chỗ sẹo bị đạn bắn kia, Lâu Duật Đường hừ nhẹ một tiếng, khàn khàn nói: “Đã lâu thế rồi, tại sao lại không có thêm mấy lỗ làm bạn với nó thế này?”

Thiệu Vĩnh Côn cười nhẹ, nắm bàn tay cậu đưa lên môi khẽ hôn, hỏi: “Xa cách ba năm, cảm giác thế nào?”

Lâu Duật Đường liếm liếm đôi môi đột nhiên trở nên khô khốc, nhớ kích tình trước đây, ngực nảy lên xôn xao. Cậu mạnh miệng, không sợ chết nói: “Chả có gì, như bình thường thôi..”

Thiệu Vĩnh Côn nhướn một bên mày, ngón tay dính trơn tề đang tham nhập vào hậu huyệt của cậu xoay tròn một cái, vừa thưởng thức biểu tình khó chịu của Lâu Duật Đường, vừa ác liệt hỏi: “Ba năm nay, người có cùng nam nhân khác lên giường không?”

“Ồ.” Lâu Duật Đường muốn tập trung tinh thần kháng chiến với hấn một phen, có điều ngón tay trong cơ thể kia nháy mắt đã khiến cậu phải lơ đãng trắng đầu hàng, xúc cảm này đã sớm bị cậu niêm kín trong lòng, chưa bao giờ nguyện ý muốn nhớ tới, giờ phút này lại càng sống động cảm nhận lại. Thân thể mẫn cảm đến kinh người, nơi đó giống như thâm cung oán phụ đã bị vắng vẻ từ lâu, gắt gao cắn lấy ngón tay nam nhân không buông, còn cố sức co rút muốn hút nó vào sâu hơn Cơ khát đến mức này, khiến khuôn mặt Lâu Duật Đường đỏ bừng, đến mắt cũng không dám mở ra.

Nhưng dù cậu có trưng ra khuôn mặt trắng nõn nhả nhận thế nào, thoát nhìn có thanh tâm quả dục đến đâu, tâm trong sáng, nhưng một khi đã cởi quần áo xuống, dù sao cũng chỉ là con người mà thôi, một ngón tay đã có thể khiến cậu đầu hàng, thở gấp liên tục.

Ngón tay lại thêm một cây, càng tiến vào thật sâu, Lâu Duật Đường bật ra tiếng rên rỉ yếu ớt, run run thất lực, cánh tay siết chặt lấy người kia. Thiệu Vĩnh Côn nhẫn nại làm tiền diễn cho cậu, ngón tay tăng đến ba, ra vào đã bắt đầu có chút khó khăn, Lâu Duật Đường nhắm mi, lộ ra thần sắc thống khổ.

“Có hay không?” Thiệu Vĩnh Côn cúi đầu khẳng định căn môi cậu, truy vấn: “Sau khi ở với ta, người có dễ người khác làm như thế này nữa không?”

Cái tên hồn trưởng này rốt cuộc muốn ép cậu đến mức nào! ? Lâu Duật Đường sắp phát khóc đến nơi, ngón tay siết chặt vai hắn, hồn hể nói: “Trừ cái tên súc sinh người ra, làm gì còn ai biến thái như vậy Vừa lòng chưa! ?”

Thiệu Vĩnh Côn thực vừa lòng, thưởng cho cậu một nụ hôn, thấp giọng nói: “Ta sẽ hảo hảo mà yêu người, đừng nóng vội.”

Cậu không gấp. Có điều. Lâu Duật Đường căn môi, thân thể bất mãn căn bản không thể thỏa mãn với an ủi của mấy ngón tay, mong muốn khó dần càng lúc càng lớn. Cái kí ức đêm đó cứ tua lại trong đầu, phần thân nóng rực của nam nhân ở trong cơ thể hắn trừu sấp mang đến khoái cảm khiến cậu chung thủy khó quên được. Lúc này mộng cũ ôn lại, cái thân thể không thể không chế này đã nóng đến mức sắp tan ra, đã phát ra tối hậu thư cuối cùng, da dẻ khô cạn của hắn như đang bị lửa đốt đến hừng hực, bức thiết khát cầu một hồi mưa móc làm dịu đi vạ vật.

Lâu Duật Đường cả người lắc không ngừng, nâng lên phần eo chủ động cọ sát dục vọng đứng thẳng của người kia, đưa ra lời mời gọi nhiệt tình. Ánh mắt mê mang nhìn thần thái chinh phục của người kia, Lâu Duật Đường đột nhiên ủy khuất đến mức muốn đánh người.

Nếu không phải hành vi của tên chết tiệt này đêm đó, thân thể của mình làm sao có thể trở nên kì quái như vậy?

Vô luận cậu có mưu toan thế nào, kiên trì ra sao, Thiệu Vĩnh Côn đều có thể dễ dàng khiến cậu thua không còn mảnh giáp, sau đó thông dong công thành chiếm đất. Ở trước mặt cái tên họ Thiệu này cậu chỉ còn cách gờ cờ trắng đầu hàng, vĩnh viễn không bao giờ chiếm được thể thượng phong, cái tên chết tiệt này chắc chắn là khắc tinh của cậu!

Tiền diễn đã xong, Thiệu Vĩnh Côn cũng sắp nhận không được, về sau vẫn còn cơ hội đùa cậu, ghen lâu sẽ hại đến cơ thể, hắn cũng không muốn vì cái trò đùa dai nhỏ nhỏ mà làm lỡ chính sự.

Tiền diễn đã xong, Thiệu Vĩnh Côn cũng sắp nhận không được, về sau vẫn còn cơ hội đùa cậu, ghen lâu sẽ hại đến cơ thể, hắn cũng không muốn vì cái trò đùa dai nhỏ nhỏ mà làm lỡ chính sự.

Có điều. tiểu tình thú làm dẹt hoa trên gấm cũng không phải không có thời gian làm. Thiệu Vĩnh Côn cười thực dễ tiện, áp môi lên bên tai Lâu Duật Đường nói cái gì đó, khiến Lâu Duật Đường đang chìm trong dục hỏa đầu tiên là cả kinh, sau đó mạnh lắc đầu, vẻ xấu hổ trên mặt càng lúc càng đậm, một bộ dáng liều chết cũng không theo.

Đáng tiếc ở trước mặt Thiệu Vĩnh Côn cậu căn bản không có quyền lợi được nói “Không”, ánh mắt sắc bén của nam nhân chỉ cần trừng cậu một cái, há mồm cắn lên vành tai dẻo dai một chút, lưu lại một dấu răng rõ ràng, Lâu Duật Đường đau đến kêu một tiếng, vừa kinh vừa sợ. Do dự mấy giây, sau đó vẻ mặt vừa tức giận vừa xấu hổ nâng lên hai chân, mở ra trước mặt hắn. Đem bí huyết ở giữa song móng hoàn toàn lộ trước tầm mắt của Thiệu Vĩnh Côn, không chỉ như thế, cậu nhú chặt mày, chủ động dùng hai tay tách đôi móng ra, run giọng nói: “Hoan nghênh. Quang lâm.”

Thanh âm của cậu so với tiếng muỗi kêu cũng chẳng lớn hơn được bao nhiêu, Thiệu Vĩnh Côn tiến tới, đem dục vọng sắp bạo phát đặt trước huyết khẩu, vô tình cố ý ở bên ngoài nhẹ nhàng dậm một chút, vừa khiến cậu như lửa cháy đổ thêm dầu, vừa bức cậu đến cực hạn: “Thanh âm quá nhỏ ta nghe không thấy.”

Nếu trên tay cậu bây giờ có dao, Thiệu Vĩnh Côn khẳng định sẽ bị cậu đâm cho thành cái tổ ong. Lâu Duật Đường dồn dập thở hào hển, dưới dục hỏa thiêu người lý trí hoàn toàn ra đi, toàn thân đều trở thành nô lệ của dục vọng. Cậu yếu đuối vô lực đưa tay hướng đến nam cái của Thiệu Vĩnh Côn, phần eo hạ xuống muốn đem đối phương nuốt vào cơ thể, vài lần thất bại khiến Lâu Duật Đường không nhận được mà rên rỉ khóc: “Mau. Mau vào. Người không phải là nam nhân à?”

Đối với giống đực đã đứng ở vị trí thống trị mà nói, kích thích so với cầu xin càng có hiệu quả cao. Vì chứng minh so với năm đó hùng phong chỉ có tăng chứ không giảm, Thiệu Vĩnh Côn cũng không đồng dãi, ôm lấy hai chân Lâu Duật Đường thẳng lưng đem phần thân xông vào.

“A. . . .” Lâu Duật Đường phát ra tiếng rên rỉ mất hồn, lắc thắt lưng nâng mông đón lấy xâm lược của hắn, không hề giữ lại nhiệt tình của bản thân, khiến cho hắn thật thuận lợi mà cắm đến toàn bộ, sau đó còn gắt gao ngâm không tha. Địa phương kết hợp truyền đến khoái cảm cuộn cuộn, cho dù không động, cũng có thể cảm nhận từng mạnh đập mạnh mẽ nơi lửa nóng đang xâm nhập, nơi đó giống như huyết nhục tương giao thành một thể, rốt cuộc không thể tách rời.

Loại này ảo giác này khiến cậu rơi vào khủng hoảng nho nhỏ, Lâu Duật Đường không biết làm thế nào mà vượt nhẹ lấy tấm lưng rắn chắc của Thiệu Vĩnh Côn, than nhẹ: “Người. . . . Người động, động đi. . .”

Còn tiếp tục như vậy, cậu sợ mình thật sự chỉ sợ mình sẽ trở thành cái vỏ kiểm rỉ mất, rốt cuộc sẽ không bao giờ có thể rút được kiểm ra nữa!

Thiệu Vĩnh Côn cúi người ôm lấy cậu, đầu lưỡi khẽ liếm lấy chiếc cằm, thắt lưng chậm rãi vận động. Lâu Duật Đường rên rỉ, hai chân cuộn chặt lấy thắt lưng của người kia, đôi môi chủ động đón nhận mọi khoái cảm hân trao.

Ba năm, từng kích tình nóng bỏng trong kí ức không hề bị thời gian phai nhạt. Một đêm trập đường ray tuy rằng đã là quá khứ, nhưng căn bản không ai có thể quên được đêm đó, dục vọng giống như một con dã thú bị giam luôn chờ đợi cơ hội ở một nơi bí mật để có một ngày vượt cũi. Một khi đã đem chìa cắm vào trong ổ khóa, nháy mắt như sét đánh tóe lửa trên mặt đất, lập tức phá tung mọi thứ, đem bình tĩnh, nhã nhặn, lý trí, tôn nghiêm của cậu. . . . Hết thảy đánh tan thành mảnh nhỏ, chỉ còn lại thân thể mẫn cảm, chân thật mà cảm nhận được âu yếm cùng tra tấn trên người.

Tại sao mình luôn ở trong thời điểm tối bất lực thì lại bị nam nhân này thừa nước đục thả câu? Lâu Duật Đường tự nhận mình là người có lối suy nghĩ kín đáo tác phong lại cẩn thận, không nên có nhiều sơ hở như vậy, nhưng cậu cũng chỉ là người bình thường, còn lâu mới trở thành tiên, nên vẫn còn thất tình lục dục, đặc biệt tại cái lúc tiền đồ bản thân xa vời này, ở trong hoàn cảnh quay đầu không thấy bờ này. Cậu hiện tại bị bạn bè xa lánh, Thiệu Vĩnh Côn lại ôm chặt không tha, ôm ấp nhiệt tình như thế khiến cậu không thể không bị trầm mê vào.

Động tác của nam nhân ngày càng cuồng dã, Lâu Duật Đường vô lực suy nghĩ bất cứ việc gì, từ đôi môi bắt đầu tràn ra tiếng rên rỉ, nước mắt kính tình tràn qua khóe mi. Cậu ngẩng đầu lên giống như sừng vật đang cố lấy lòng chủ nhân, đáng thương hề hề hướng về đối phương cầu hôn, trong mắt Thiệu Vĩnh Côn hiện lên một mặt thương tiếc, cúi đầu thỏa mãn cậu, liền đổi lấy một tiếng ngâm kêu thỏa mãn. Lâu Duật Đường nhắm mắt lại, tùy ý người kia là chủ nhân cả linh hồn lẫn thể xác của mình.

“Về sau mà còn để người làm thế này. Mới là có quỷ.”

Lâu Duật Đường ngồi phịch ở trên giường thở gấp xong, có chút buồn bực oán giận. Thiệu Vĩnh Côn còn đang bưng chén nước cho cậu uống, tấm mắt không có hảo ý đảo qua thân thể cậu, nói: “Người còn muốn mạnh miệng tới khi nào? Vừa rồi không phải thích đến chết sao? Muốn một lần nữa hay không?”

Lâu Duật Đường thụt lùi lại, như trống bỏi mà lắc đầu. Hảo hán không chấp cái khó trước mắt, cứ để cho tên vương bát đần này đắc ý một lần đi, sau này dù hắn có dùng cái tiện chiêu gì ép buộc lừa đảo mình đi nữa, mình tuyệt đối sẽ không mắc mưu nữa. Chỉ cần cố tình tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, đem bất biến ứng vạn biến, xem tên tiểu tử này còn diễn đến khi nào.

Trong màn giao phong này lấy được toàn thắng Thiệu Vĩnh Côn tâm tình thật tốt, chờ Lâu Duật Đường uống nước xong, liền ôm cậu đến phòng tắm rửa. Sau đó rồi trở về nằm trên giường cùng nhau, tay còn đặt trên lưng cậu, bá đạo mà lấy vai cậu làm gối gác đầu mình lên.

Trong màn giao phong này lấy được toàn thắng Thiệu Vĩnh Côn tâm tình thật tốt, chờ Lâu Duật Đường uống nước xong, liền ôm cậu đến phòng tắm rửa. Sau đó rồi trở về nằm trên giường cùng nhau, tay còn đặt trên lưng cậu, bá đạo mà lấy vai cậu làm gối gác đầu mình lên.

Lâu Duật Đường độc thân đã ba mươi tư năm đương nhiên là không quen, huých huých khuỷu tay vào nam nhân mấy cái, thấp giọng nói: “Ta còn phải đi Hoa Viên Thần Kỳ, dù sao xác của cháu ta cũng ở đó, ta phải đến giám sát, nếu không cái tên tiểu bạch kiểm kia lại phá hư nó mất.”

Thiệu Vĩnh Côn cười nhạo một tiếng, không chút để ý mà gảy đầu cậu, nói: “Tiền đều bị trộm hết rồi, người còn sống chết giữ chặt lấy cái túi tiền rỗng làm cái gì? Hoa Viên Thần Kỳ không có ai hoan nghênh người, nói đi thì phải nói lại người lấy cái tư cách gì ở chung với hần, chú? Hay hần là phạm nhân bắt cóc của người?”

Lâu Duật Đường bị đè đến đau chân, không hồn giận nhíu mày, khề nói: “Ta cũng không thể mặc kệ a! Ta tốt xấu gì cũng là chủ của Triển Nhung, hiện tại Triển Nhung sinh tử còn chưa biết, người bảo ta có thể không quản sao! ?”

“Người thích quản gì mà lắm chuyện vậy.” Thanh âm Thiệu Vĩnh Côn chuyển từ ôn nhu sang nghiêm khắc, không hề lưu tình mà trách mắng cậu: “Nếu không phải người tự cho mình thông minh mà ngồi một chỗ chằm ngòi thổi gió, làm ra cái kế hoạch bắt cóc không nên kia, mọi việc cũng không thể bị biến thành cái dạng này. Ngự Phong Đường cũng không thành rắn mất đầu như bây giờ, người làm cũng không ít, hoàn cảnh bây giờ của hai chú cháu người chính là gieo gió gặt bão.”

Lâu Duật Đường bị giáo huấn đến không nói được lời nào, quanh co một lát, đột nhiên nghĩ ra cái gì, hỏi: “Cảnh ngộ của hai chú cháu ta? Hay là người. Người chẳng lẽ đã gặp Triển Nhung? Hần ở đâu! ?”

Cậu lập tức kích động, xoay người trèo lên trên Thiệu Vĩnh Côn, quơn tay muốn nắm lấy cổ áo đối phương, nhưng lúc này hai người đều một thân trần trụi, bàn tay vươn qua cũng chẳng tóm được gì, đành phải tóm chặt lấy cổ hần, hỏi: “Họ Thiệu kia! Người nói rõ ràng cho ta, Triển Nhung bây giờ thế nào rồi! ?”

Thiệu Vĩnh Côn hạ mắt nhìn xuống tay cậu một cái, ý tứ cảnh cáo mười phần, khiến cho lông tơ trên lưng Lâu Duật Đường dựng đứng cả lên. Cậu nhanh tay thu lại móng vuốt, thay bằng vẻ mặt cầu xin, hạ giọng nhỏ nhẹ hỏi: “Thiệu cảnh quan, Triển Nhung rốt cuộc làm sao rồi? Nói cho ta biết đi, làm ơn.”

Thiệu Vĩnh Côn tà tà cười, nâng cằm cậu lên: “Kêu ta một tiếng Vĩnh Côn ta liền nói cho người.”

Máu toàn thân Lâu Duật Đường vọt một cái lập tức tập trung hết trên mặt, mọi mạch máu đều đập dồn dập, cậu trừng khuôn mặt tà mị của Thiệu Vĩnh Côn, răng nanh cắn chặt đến mức phát ra tiếng, trầm giọng hỏi: “Tại sao phải thế?”

Cái tên biến thái mưu ma này, lại nghĩ ra cái phương pháp mới nào đùa giỡn mình rồi?

“Gọi một tiếng đi, ta muốn nghe.” Thiệu Vĩnh Côn xoa mặt cậu, đem đầu cậu kéo xuống, gần đến mức môi hai người cơ hồ dán sát vào nhau, mà thanh âm nam nhân khàn khàn mang theo từ tính lại giống như đang thôi miên: “Từ lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã muốn nghe người gọi tên ta”

Nhìn xuống đôi mắt nhu tình như nước của hần, Lâu Duật Đường có chút đầu vầng mắt hoa, giống như đứa trẻ mười tuổi lần đầu tiên đi thổ lộ với bạn gái, cả người không được tự nhiên, cậu không tự nhiên hơi lùi người xuống, nhỏ giọng gọi: “Vĩnh. . . . Vĩnh Côn.”

Cái này đều là hy sinh tất yếu để có được tin tức, cậu không phải là bị nam nhân dụ dỗ đến mức quên cả phương hướng, Lâu Duật Đường sống chết nhắc nhở bản thân. Về phần vì cái gì tim đập nhanh mặt nóng bừng, chắc chắn là vì mới vận động kịch liệt khiến cho tim cậu đến bây giờ vẫn chưa điều chỉnh được tiết tấu!

Lâu Duật Đường tự tìm cho mình một đồng lí do lấy cớ, che dấu đi xao động không thể ngăn chặn từ tận đáy lòng kia, tận lực biểu hiện như vân đạm phong khinh —— bắt quá hai người bọn họ lừa thể nằm trong chăn, cậu thậm chí còn đang ghé lên người họ Thiệu kia, cố gắng giả vờ bình tĩnh thật có hơi quá sức. Lâu Duật Đường giấu đầu hờ đuôi ho khan vài tiếng, ngữ khí mất cân bằng nói: “Ta đã gọi rồi, người cũng nên trả lời cho ta đi chứ?”

Thiệu Vĩnh Côn cười đến hần xiêu phách lạc, một đôi mắt đen như đêm không ngừng phóng điện, câu lấy đầu cậu cúi xuống hôn triền miên không dứt.

Lâu Duật Đường đầu óc loạn thành một đoàn, từ xoang mũi bật ra thanh âm hừ hừ, rất nhanh bị hần làm cho cả người nóng rực, cùng hần vong tình triền miên. Bàn tay nguyên bản đặt trên ngực nam nhân trượt xuống, chủ động ôm lấy cổ người kia, hai thân thể áp sát đến không còn một khe hở.

“Ngô. . . .” Trong lúc còn đang giao triền, bàn tay Thiệu Vĩnh Côn đã từ lưng cậu trôi xuống, tùy ý vỗ về chơi đùa cái mông trắng trẻo của cậu, thủ pháp hết sức phiến tình, khiến Lâu Duật Đường lắc mông muốn tránh, nhưng cuối cùng lại thành không tự giác mà càng lúc càng đuổi theo bàn tay hần áp sát vào, nửa người dưới cọ đến cọ đi, lại thêm lần nữa châm lên ngọn lửa dục hỏa thịnh vượng.

Kết thúc nụ hôn, Lâu Duật Đường kinh ngạc phát hiện bản thân rất cực không biết từ lúc nào đã lắc lắc cái mông cuời trên người Thiệu Vĩnh Côn, dục vọng thiêu đốt toàn thân, phân thân phía trước đã đứng thẳng, hậu huyết có chút sưng đau lúc này giờ lại nở ra nóng bỏng, tịch mịch mà mập mạp như đang đòi cái gì.

Cái họ Thiệu kia chắc chắn muốn dùng cái chiêu đánh lạc hướng này để qua ải, Lâu Duật Đường then quá thành giận, nhắc người lên mắng: “Hỗn đản, lão tử tuy rằng ăn mềm không ăn cứng, nhưng sớm đã nhận rõ bản chất mấy viên đạn bọc đường này của ngươi rồi. A!”

Thiệu Vĩnh Côn đột nhiên néo phân thân trước mặt của cậu một cái, thành công cắt đứt mấy câu vô nghĩa kia, sau đó dùng lửa nóng của bản thân mà đỉnh đỉnh lên hậu huyết của cậu, đáng khinh hời: “Đạn pháo của ta ngành đến thể này rồi, ngươi ăn hay là không ăn nào?”

Lâu Duật Đường thấp thỏm hể hể vài tiếng, lý trí cùng dục vọng kịch liệt giao chiến, cuối cùng vẫn là hạ nửa người ngồi xuống, chiếm lấy thứ dục tiên dục tử kia — dù sao cự tuyệt cũng không được, Thiệu Vĩnh Côn cứng rắn cũng không chỉ có nơi đó — vì thế cậu bị phần gật gật đầu, nói: “Ngươi. Ngươi nhớ kĩ cho ta.”

Bọn họ đây đưa đã không biết bao nhiêu món nợ rồi. Thời gian còn nhiều, chắc chắn phải nhất nhất thanh toán cho bằng hết, hiện tại chỉ cần tận tình thưởng thức hoan ái trên giường là được rồi. Thiệu Vĩnh Côn trở mình áp lên, một lúc sau giường lớn cũng không chịu được mà bắt đầu kéo kẹt, tiếng rên rỉ sung sướng không ngừng vang lên, hơn nữa càng lúc càng dồn dập, càng ngày càng cao hơn.

Tiểu biệt thắng tân hôn, hưởng chi lại những ba năm. Tuy rằng Lâu Duật Đường hoàn toàn không có loại giác ngộ rằng “Mình đã hoàn toàn trở thành người của Thiệu Vĩnh Côn”, bắt quá cái người ở trên như hần chẳng có gì mệt mỏi cả, nhất định phải đem thiệt thòi ba năm kia của mình đòi về cho bằng hết.

Cậu nhất định là hồ đồ rồi, mới để cho hần muốn làm cái gì liền làm cái đó, thượng mình một lần rồi lại một lần, Lâu Duật Đường chui vào trong chăn, né tránh ánh mắt trời đang xông vào phòng từ khe hở của rèm che, lòng tràn đầy ảo não.

Ba năm trước cứ coi như là tình thế lúc ấy bất khả kháng, bắt đắ dĩ phải làm; ba năm sau lần đầu tiên. Được rồi! Là mình ngu ngốc bị người kia nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nhưng lần thứ hai kia thì sao? Hoàn toàn không biết then mà thuận nước thuyền trôi! Bị cái tên chết tiệt kia hôn một chút sờ một cái, cậu vụng sướng đến mức quên cả bản thân là ai, lại ồm ờ mà theo hần. Hồi tưởng lại nhiệt tình đêm qua, Lâu Duật Đường hối hận đến mức đập đầu vào tường, trong ngực không khỏi hốt hoảng sợ hãi: chẳng lẽ mình đã quen bị thượng mất rồi, hoàn toàn biến thành nữ nhân ở dưới thân nam nhân cũng đạt được sướng khoái ngắt trời sao?

Một cậu còn cười Diệp Hân An không có tiền đồ, đến lúc loại sự tình này rơi đến trên đầu, cậu cũng chẳng còn chút kiên trinh nào, cùng dạng lẳng khiu trên người Thiệu Vĩnh Côn triền miên không dứt.

Thiệu Vĩnh Côn không ở bên cạnh, không biết có phải đi làm rồi không? Lâu Duật Đường đem đầu chôn vào trong gối, như vậy cũng tốt, mắt không thấy tâm không phiền, cứ để cậu một mình gặm nhấm nỗi buồn mất đi trinh tiết hậu đình đi.

“Làm sao mà tinh thần sa sút như vậy?” Cái tên như âm hồn bất tán kia lại xuất hiện, trên tay là một cái khay, ngồi xuống bên giường, trêu chọc: “Ngươi ba năm trước đã thất thân với ta rồi, bây giờ mới cảm thấy uế oải, phản xạ như vậy không phải là hơi chậm sao?”

Vì sao hần luôn có thể lí giải được phiền não của mình? Nhưng lại luôn thích thú như thế? Lâu Duật Đường oán hận trừng mắt liếc nhìn hần một cái, hữu khí vô lực ra lệnh: “Ngươi cảm miệng cho ta!”

Cậu đời trước khẳng định đã bội tình bạc nghĩa Thiệu Vĩnh Côn, chà đạp hần không tha, dùng mọi cách tra tấn dã man nhất, đời này mới có thể bị oan quỷ quần thân, đầu thai thành cảnh sát bám lấy mình đòi công đạo.

Ý tưởng an ủi này khiến tâm tình Lâu Duật Đường tốt lên được một chút, hít sâu một hơi, hỏi: “Cái gì vậy?”

Mùi hương câu đến làm nước miếng cậu sắp chảy cả ra ngoài, một đêm vận động kiệt sức hao hết thể lực bụng cậu sớm đã trống trơn, Lâu Duật Đường nâng nửa người lên, hai mắt đăm đăm nhìn chằm chằm cái khay nam nhân bưng tới.

“Cháo gà nắm hương, ngươi thích ăn không?” Thiệu Vĩnh Côn săn sóc dịu cậu ngồi dậy, bưng bát cháo lên chuẩn bị ụ cậu.

Lâu Duật Đường đói đặc mắt sắp hoa cả lên, vẫn làm bộ dục cự còn ngêngh, phần nộ nói: “Ta không phải tàn tật, không cần người ụ.”

“Ta thích.” Thiệu Vĩnh Côn bày ra nụ cười ấm áp, khuôn mặt anh tuấn dưới nắng sớm chiếu rọi càng mê người, khí phách thành thực lại lộ ra vài phần trẻ con bướng bỉnh, khiến cho trái tim Lâu Duật Đường nhảy mạnh một cái.

Lâu Duật Đường thanh thanh cổ họng, nhe răng trợn mắt hỏi: “Họ Thiệu kia, ngươi là không phải luyện phụ đấy chứ? Bằng không làm sao lại quần lấy lão già như ta?”

Thiệu Vĩnh Côn múc một muống cháo gà đem kê bên miệng hắn, đem câu hỏi kia của Lâu Duật Đường nhét trở về, người đói lại càng nóng nảy, một ngụm cháo vừa vào miệng đã thơm ngát ngon lành, khiến cậu quên luôn việc sỉ vả Thiệu Vĩnh Côn. Cậu chịu đựng cơn đau nơi thắt lưng cùng xương sống, cố gắng ngồi thẳng một chút, một ngụm lại một ngụm để nam nhân ụ cho.

Hai người xuất hiện hình ảnh hôn hòa khó có được, Lâu Duật Đường cũng ít khi thuận theo phối hợp với hắn như bây giờ, xem ra mị lực của bản thân cũng không mạnh bằng mỹ thực a, phải xem xét lại mới được.

Thiệu Vĩnh Côn ụ cậu ăn xong cháo, lại bưng tới một đĩa trứng cuộn hành vàng óng mềm mại thơm phức, cuộn vào xong lại đem qua ụ cho cậu, hương vị ngon lành ăn vào quả thật thoải mái, ngon đến mức khiến người ta thật muốn rơi lệ. Lâu Duật Đường ăn đến bụng tròn xoe, cuối cùng lại còn được cho thêm một cốc nước hoa quả trợ giúp tiêu hóa, mỹ mãn mà ngồi trên giường.

Thiệu Vĩnh Côn thu thập chén đĩa xong trở lại ngồi bên cậu, Lâu Duật Đường nhìn hắn không biết đang nghĩ cái gì trong đầu, hỏi: “Ngươi không phải đi làm sao?”

“Ta tuần này được nghỉ, đang nghĩ có nên xuống bếp làm chút đồ điểm tâm cho người tắm bổ.” Thiệu Vĩnh Côn lau mặt cho cậu, cẩn thận như đang chăm sóc cho người bệnh.

Lâu Duật Đường không được tự nhiên quay mặt đi, từ trong lỗ mũi hừ ra một câu: “Không ngờ ngươi cũng biết nấu cơm.”

“Làm sao? Ngươi thuần phục dưới trù nghệ của ta rồi à?” Thiệu Vĩnh Côn một nửa vui đùa một nửa đứng đắn nói: “Thành thật theo ta đi, bảo đảm hai cái mồm trên dưới của ngươi đều thỏa mãn cực kì.”

Lâu Duật Đường đang một mồm đầy nước trái cây, phóng cho hắn một ánh mắt hèn mọn, trào phúng nói: “Biến thái chết tiệt, trừ nấu cơm với lên giường ra, ngươi còn có cái bản lĩnh gì chứ?”

“Đương nhiên là có a.” Thiệu Vĩnh Côn cầm lấy một bàn tay cậu, giống như kị sĩ đang cầu hôn công chúa mà nhẹ nhàng hôn xuống mu bàn tay, nghiêm trang nói: “Ngoại trừ thỏa mãn ngươi, ta sẽ làm cái ***g của ngươi.”

Hắn tự dưng lại đột ngột chuyển đề tài, nhưng cái câu nói cuối cùng đó lại khiến Lâu Duật Đường có một loại cảm giác không rét mà run, cậu rút về bàn tay đang bị hắn nắm, hỏi: “Cái ***g của ta? Có ý gì?”

Thiệu Vĩnh Côn cười đến thần bí hề hề, nháy mắt cực kì bí hiểm, chỉ nói một câu: “Từ từ ngươi sẽ biết.”

7. Chương 7

Mấy giờ sau, cậu rốt cuộc cũng hiểu được “Cái ***g của cậu” rốt cuộc có ý nghĩa gì, cho dù cái tên họ Thiệu kia có nói đường hoàng thế nào, mình bị cái tên kia giam lỏng — là sự thật không thể tranh cãi.

“Người đang giam cầm bất hợp pháp!” Lâu Duật Đường tức giận đến sôi lên, nói ra một câu hoàn toàn không phù hợp với vị trí Nhị đương gia của bang hội xã hội đen chút nào: “Ta phải báo cảnh sát.”

Thiệu Vĩnh Côn da mặt dày, tự nhiên mà chỉ vào mũi mình, ngụ ý, cảnh sát đang ở ngay đây, người cứ tự nhiên mà báo cáo a.

Nếu bàn về tâm địa đen tối, cậu hiển nhiên không phải là đối thủ của Thiệu Vĩnh Côn, Lâu Duật Đường mắng chán miệng liền trở về giường, đem thân thể bị che kín bởi dấu vết hoan ái mệt đến chết khiếp nhét vào trong quần áo, sau đó nâng lấy thắt lưng đi đến huyền quan (lối đi nhỏ trong nhà, gần với cửa, dùng để bỏ giày dép khi vào nhà). Không ngoài hẩn ở liệu, cửa thật sự bị khóa, cậu tìm một vòng cũng không thấy chìa khóa đâu, tức giận một cước đá vào tủ giày, quay đầu lại căm tức nhìn chủ nhà, quát: “Họ Thiệu kia, người con mẹ nó rốt cuộc muốn làm gì? Cháu ta chỗ nào ta còn không biết, người muốn làm gì ta, ta cũng đã không tính toán với người rồi, người dựa vào cái gì mà đi ngăn ta tìm Triển Nhung? Có cái loại người như người chia rẽ cốt nhục nhà người ta sao?”

“Người bình tĩnh một chút đi.” Thiệu Vĩnh Côn bắt lại cậu ẩn vào sô pha, ôn tồn khuyên nhủ: “Người mạnh một chút cũng không có, tìm thế nào? Lại nói, mẫu thuẫn nội bộ Ngự Phong Đường giờ đã đến tình trạng nào rồi, bang phái khác thì như hổ rình mồi, người lại như con ruồi bay loạn bên ngoài, người muốn chết à?”

Lâu Duật Đường ổn định được một chút, nhưng vẫn thở phì phì nắm lấy áo Thiệu Vĩnh Côn nghiến răng: “Lão tử chịu đủ rồi, tên chết tiệt người rốt cuộc lừa ta bao nhiêu lần rồi? Thành thật khai báo đi, Triển Nhung hẩn đang ở chỗ nào!?”

Thiệu Vĩnh Côn vỗ vỗ tay cậu, trấn an nói: “Ta còn chưa tìm được, yên tâm, chỉ cần có tin tức, ta sẽ báo người đầu tiên.”

“Thật sự?” Ánh mắt Lâu Duật Đường nhìn hẩn hoàn toàn không có tin tưởng, tên tử sọi này sẽ giúp mình sao? Trừ phi trời rơi xuống mưa đỏ!

“Tin tưởng ta, ta sẽ không hại người đâu.” Thiệu Vĩnh Côn đôi mắt ẩn tình nhìn cậu, thực tự nhiên nắm lấy vai cậu cùng ngồi xuống, giống lão phu thê tựa vào trên sô pha, nói: “Người cũng biết, tìm người thì dễ tìm hồn thì khó, Lâu Triển Nhung thân thể bây giờ đã bị người khác cướp đi, hẩn sống hay chết còn chưa thể xác định, người trước hết đừng quá lo âu, để tâm quá sẽ loạn.”

Lâu Duật Đường nghĩ đi nghĩ lại, mình đã đến cả thân còn khó mà bảo toàn được, làm sao có năng lực đi lùng tin tức thằng cháu nữa? Làm việc chỉ dựa vào cảm xúc tất hỏng chuyện, như thế xem ra, nhờ vả cái tên tử sọi này buồn ba chính là sự lựa chọn thích hợp nhất. Có điều Cậu nghi hoặc nhìn Thiệu Vĩnh Côn, hỏi: “Ta đã không còn giá trị lợi dụng gì nữa, người vì sao lại muốn giúp ta?”

Nếu nói hẩn dám nói chỉ vì khoát hoạt trên giường, cậu chắc chắn nhện không được mà nhổ vào mặt hẩn.

Thiệu Vĩnh Côn mỉm cười, nói: “Đây là chức trách của ta mà.”

Lâu Duật Đường bật người ngồi thẳng đứng, cảnh giác hỏi: “Người muốn bắt hẩn?”

Thiệu Vĩnh Côn vỗ vỗ lưng cậu, ổn định lại cảm xúc trong lòng cậu, ánh mắt thản nhiên nhìn thẳng vào mắt nhau, nói: “Cho dù không phải vì người, ta cũng sẽ tìm hẩn. Đối cảnh sát mà nói Lâu Triển Nhung là một quả bom hẹn giờ, ta phải xác định tình cảnh cũng như lực sát thương của hẩn, để tránh ngộ thương đến dân chúng vô tội.”

Trên thực tế quả bom này hẩn đã theo dõi ba năm nay, kế hoạch phá bỏ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chỉ chờ hành động, không ngờ Ngự Phong Đường lại chọn đúng lúc này định thôn tính Hồng Viễn Bang, hẩn không hề coi nhẹ dã tâm của Lâu Triển Nhung, nhưng quả thật đã xem nhẹ tính lỗ mãng của hẩn.

Hẩn đã thăm qua Lâu Triển Nhung hiện tại, con chim ưng tư thế oai hùng bồng bồng phần chân trước kia giờ chỉ là thân thể yếu đuối đến mức gió cũng không chịu nổi, cái tên tiểu bạch kiếm mà Lâu Triển Nhung chán ghét kia. Thiệu Vĩnh Côn vừa tưởng tượng đến biểu tình buồn bực mà bất đắc dĩ của Lâu Triển Nhung đã muốn cười, thế nên mới nói ác nhân làm sao tồn tại thiên thu? Chẳng phải tự làm bậy thì không thể sống đó sao? Hồn phách mượn xác là loại chuyện tình hẩn không thể viết trên báo được, cái loại chuyện không thể tưởng tượng này hẩn mà nói ra ai dám tin? Nhưng chắc chắn không thể ngờ lão thiên gia đã ra

tay giúp hắn, không những cứu được mệnh Diệp Hân An, lại không tổn lấy một hạt bụi mà khiến cho quả bom hẹn giờ hỏa lực kinh người kia biến thành một cái bình hoa thủy tinh xinh đẹp yếu đuối một chút lực sát thương cũng không có.

Tất cả quá trình đều cực kì thuận lợi, hơn nữa hắn còn cực kì có lợi, chính là đem Lâu Duật Đường thu vào trong túi.

Vuốt ve tóc đối phương, Thiệu Vĩnh Côn nhẹ nhàng thu lại khẩu khí, lộ ra một nụ cười ôn nhu.

Tất nhiên tất cả những thứ đó hắn sẽ không nói cho Lâu Duật Đường biết, người này chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, để mình độc chiếm là tốt rồi. Chuyện ngoài kia, hắn nhất quyết sẽ không để nó làm phiền đến cậu.

“Đừng nản chí, nhất định còn có hy vọng.” Hắn kéo Lâu Duật Đường vào trong lòng, cầm vuốt ve đỉnh đầu của cậu, ánh mắt trong suốt mà thẳng thắn thành khẩn, tựa hồ thật sự không hề có đầu mối chuyện của Lâu Triển Nhung, hoàn toàn không biết, hơn nữa còn chân thành vì hắn mà lo lắng.

Lâu Duật Đường tuy rằng lớn tuổi hơn, nhưng đạo hạnh lại không sâu bằng hắn, liền bán tin bán nghi, bị biểu tình chính trực vô tội của nam nhân lừa gạt.

Ăn chán chê suốt ngày, không hề chú ý, một tuần sớm chiều ở chung cứ thế vô thanh vô tức trôi qua. Thiệu Vĩnh Côn trả phép đi làm, để Lâu Duật Đường một mình ở nhà, lúc gần đi ngàn dò vạ dạn, phiền đến mức cậu hận không thể có hai cái đầu, kéo chăn bao lấy tai, buồn thanh hờn dỗi muốn hắn mau cút đi, Thiệu Vĩnh Côn mới hôn lên đỉnh đầu cậu một cái, ý do chưa tận rồi đi.

Lâu Duật Đường nghe thấy thanh âm khóa cửa bên ngoài, đầu từ từ chui ra khỏi chăn, cào cào mái tóc rối như tổ quạ trên gối, vẽ mặt mới lộ ra vài phần xấu hổ.

Một tuần này suýt nữa thì cướp luôn cái mạng già của cậu, không biết có phải hay không vì thời tiết ẩm áp ngày xuân, cộng thêm là mùa động dục mà dục vọng của Thiệu Vĩnh Côn đặc biệt mãnh liệt. Mỗi ngày buổi tối đều ôm cậu trên giường quay cuồng, không hề ngại phiền mà khai phá cơ thể cậu, ném thử tất cả các loại tư thế, kỹ xảo khuynh tấn còn thường biến thái buộc cậu nói vài câu *** thanh lãng ngữ mắt mặt đến cực điểm, sau đó hưởng thụ xấu hổ lẫn giận dữ rồi lại ấn nhẫn của cậu.

Bạn giường trẻ tuổi hơn quả thực không tốt, tính ra Thiệu Vĩnh Côn nhỏ hơn cậu gần bảy tuổi, tinh lực tràn đầy đến trình độ đến mình cũng theo không kịp. Bọn họ ban đêm mỗi ngày trên giường đều mây mưa thất thường, lúc cậu toàn thân vô lực liên thanh cầu xin tha thứ, đối phương vẫn còn đang hứng chí như cuồng mà chinh phạt bốn phương!

Không biết sau khi kì nghỉ kết thúc tên kia có thu liễm một chút hay không, Lâu Duật Đường hy vọng Thiệu Vĩnh Côn mỗi ngày đều bị trọng án áp thân, mệt chết hắn càng tốt, nếu không mình thế nào cũng có ngày vì miệt mài quá độ mà tuyệt khí bỏ mình, mà bỏ mình vì cái lý do này thì không biết còn giấu mặt được đi đâu.

Nằm sắp đến chán Lâu Duật Đường lại xoay thất lưng một cái, thềm mắng một tiếng cảm thú, sau đó chậm chậm đứng dậy tắm rửa, đem mình ăn mặc chỉnh tề xong, cậu ngáp thêm một cái, buồn bã ỉu xìu đi vào trong bếp kiểm đồ ăn.

Trong bếp điện là cả một nồi canh ngô hải sản thơm nóng hôi hổi, lại còn thêm một giỏ bánh mì mới nướng thơm phức, thơm đến mức ngón trở đại động, tinh thần cũng phấn chấn không ít. Nâng lấy thất lưng ngồi xuống bên bàn, lang thôn hồ yết giải quyết xong bữa sáng, sau đó lại lấy ra hoa quả trong tủ lạnh, mang đến bên ghế sofa vừa ăn vừa xem tin tức.

Cho dù Lâu Duật Đường không phải là loại người dựa dẫm, hoàn toàn không thể lo liệu cho bản thân, nhưng cũng không thể không thừa nhận trù nghệ của Thiệu Vĩnh Côn đã chinh phục dạ dày của cậu, có một câu tục ngữ nói ‘Muốn chinh phục một người đàn ông đầu tiên phải chinh phục dạ dày của anh ta trước’, Lâu Duật Đường cũng không biết làm sao mà hệ tuần hoàn với tiêu hóa lại có quan hệ gì với nhau, nhưng cậu đối với trù nghệ của Thiệu Vĩnh Côn đã muốn lưu luyện tiếu rở không rời là chuyện thật.

Hơn nữa công phu kĩ xảo trên giường của nam nhân cũng không tồi, ngay cả nửa người dưới của cậu cũng đã bị chinh phục hoàn toàn. Nếu đem “Những nơi bị chinh phục” so sánh với “Những nơi vẫn đang cố thủ”, nói về mức độ nặng nhẹ, so ra, trận địa còn lại của Lâu Duật Đường cũng không còn lại nhiều lắm.

Ăn xong hoa quả, Lâu Duật Đường đánh bay cái suy nghĩ hoàn toàn không có giá trị kia đi, cảm thấy mình quả thật nhàm chán tới cực điểm ... mới có thể sinh ra cái ý niệm vớ vẩn kì cục như vậy trong đầu, bất quá có một số ý nghĩ vẫn đáng suy xét thêm một chút.

Tỷ như, Thiệu Vĩnh Côn vì sao lại quần quýt lấy cậu? Cái nam nhân kia khuôn mặt anh tuấn thân thể cường tráng, lý lịch trong sạch công tác thăng tiến, nấu cơm quét tước thượng thừa, công phu trên giường có khi còn đi treo biển ngưu lang được ấy chứ. Điều kiện tốt như vậy cho dù là GAY cũng là loại GAY chạm tay vào là bỏng, chắc chắn là vạn người mê, tại sao lại cố tình coi trọng cậu? Cậu Lâu Duật Đường tuy rằng diện mạo nhã nhặn đoan chính, cũng bất quá chỉ là bình thường mà thôi, tuyệt đối không đến mức khiến cho người ta không có cậu thì không được.

Vấn đề này hôm qua cậu cũng đã hỏi Thiệu Vĩnh Côn, tên kia lại chỉ cọt nhả nói: “Người tối hợp khẩu vị của ta.” Sau đó lại đem cậu đè xuống dưới, cái loại đáp án cho có rõ ràng như con rận trên cái đầu hói này không thể khiến Lâu Duật Đường tin được, nhưng nếu cứ tiếp tục truy vấn thêm nữa thì mình lại giống lão nhân si tình sống chết bám lấy tình yêu. Cậu đành phải đem nghi hoặc chôn xuống một nơi đến lúc nào có thời gian mới chậm rãi đào lên nghĩ cho kĩ.

Lâu Duật Đường không tình nguyện thừa nhận mình bắt đầu lo được lo mất, chỉ cần tưởng tượng chấp nhất của Thiệu Vĩnh Côn với mình chẳng qua là do mới mẻ nhất thời, tại lúc tình cảm còn lưu luyến này thì mới đáp ứng đi tìm Lâu Triển Nhung, nhưng đến lúc tình cảm của hai người nguội lạnh đi rồi ai mà biết được hẳn có lật lọng hay không?

Lâu Duật Đường miệng có chút chua, ngực trống rỗng, lại càng thực buồn bực phát hiện bản thân càng ngày càng để ý đối phương, thậm chí chỉ cần tưởng tượng đến ngày hai người chia tay cậu cũng cảm thấy khó chịu.

Kỳ thật dù hồ ly có gian xảo đến đâu đương nhiên cũng có nhiều lúc cảm thấy tinh mịch như vương thân lão ngũ, ngày trước mình ở giữa vạn bụi hoa, bụi phấn lại không hề dính thân, vô tâm vô phế mười mấy năm, nữ nhân có ôn nhu đến thế nào cũng không thể níu giữ cậu, có lẽ đây là báo ứng của những ngày tháng phong lưu ấy, khiến cậu lúc này bại vào tay Thiệu Vĩnh Côn.

Lần đầu gặp được đối thủ như vậy, cường hãn, bá đạo, vô liêm sỉ, không đạt được mục đích quyết không bỏ qua, hơn nữa. Lâu Duật Đường da mặt lại nóng lên, chỉ bàn tay Thiệu Vĩnh Côn cũng đủ đem đến nhiệt tình cùng cuồng dã có thể chìm cậu trong đó, khiến cậu không biết làm sao, toàn bộ phòng tuyến đều thất thủ, tùy ý đối phương bài bố.

Như một bước đi nhằm vào bãi cát lún, dần dần bị nó cắn nuốt đến không còn gì.

Đây chắc chắn không phải là cái dấu hiệu gì tốt, có điều có một số thứ quả thật là không thể tùy tâm không chế, công chiếm cường hãn của người kia khiến cậu vô pháp ngăn cản, đành phải mặc cho số phận, càng lún càng sâu.

Càng nghĩ càng không ra cái tư vị gì, tâm phiền ý loạn thật giống mấy bà mấy chị lúc hoài xuân, Lâu Duật Đường vô đầu, ra lệnh cho bản thân không nên để cho họ Thiệu kia mê hoặc đầu óc mình, tìm được đứa cháu bấy giờ mới là việc cấp thiết hàng đầu.

Thiệu Vĩnh Côn tuy rằng năng lực thuộc loại nhất lưu, ở cả hai phía hắc bạch lưỡng đạo đều có người giúp đỡ, nhưng có điều tin tức của hắn quả thật không nên tin cậy quá, Lâu Duật Đường không muốn đến cuối cùng lại tiền mất tật mang, hai tầng thất bại, không bằng chính mình đi tìm.

Sinh ra tình cảm ỷ lại vào nam nhân kia cũng không có gì tốt, dù sao cậu cũng đã qua thời mơ mộng thế giới toàn một màu hồng, đầu óc cũng đã biết thế nào là cuộc đời, lúc nên hưởng thụ thì cứ hưởng thụ, nhưng đến thời khắc mấu chốt vẫn phải dựa vào chính mình.

Lâu Duật Đường hạ quyết tâm, đi ra trước mở cửa, phát hiện quả nhiên cửa lại bị khóa. Cậu lại đi đến bên cửa sổ nhìn xuống bên dưới một chút, không khỏi thụt cổ lại, sợ run cả người, buông tha luôn cho ý định leo cửa sổ nhảy xuống dưới.

Nói cho cùng cậu cũng không tham gia cái gì mà khóa huấn luyện trèo tường, thân thủ thật sự không đủ khéo léo, mặt khác, nếu mà ngã từ tầng mười sáu xuống có khi đến cả xác để mà nhặt cũng không được

toàn vẹn nữa, cậu cũng không có can đảm chết thảm thiết như vậy.

Đóng lại màn che cửa sổ, nhưng cũng không đóng cánh cửa kia vào. Lâu Duật Đường ở trong phòng đảo qua đảo lại vài vòng, tóm lấy điện thoại gọi xuống quản lý của tòa nhà, nói dối mình không cẩn thận khóa trái nhốt cửa ở trong còn chìa khóa thì lại không biết đánh rơi từ lúc nào, nhờ ông ấy lấy chìa khóa dự phòng lên mở cửa giúp mình.

“Nhưng mà. Lâu tiên sinh, Thiệu cảnh quan đã nói, ngoại trừ đưa cơm cho ngài, yêu cầu gì của ngài ta cũng tuyệt đối không thể đáp ứng.” Quản lý sợ hãi mà cự tuyệt. Đối với người bị giam lỏng này ông chỉ có thông cảm chứ hoàn toàn lực bất tòng tâm, Lâu Duật Đường liếc mắt xem thường cái điện thoại một cái, đột nhiên ai kêu một tiếng, run giọng thở gấp nói: “A a, ngực của ta đau quá. A. Bệnh, bệnh tim của ta tái phát rồi. Thuốc, thuốc đâu rồi. Cứu mạng a.”

“Lâu tiên sinh!” Quản lý bị tình huống đột ngột phát sinh dọa đến luống cuống, vội vàng đem lời dặn dò của Thiệu Vĩnh Côn vớt qua sau đầu, kêu lên: “Xin đợi một chút, ta lập tức đi lên đây!”

Lâu Duật Đường buông điện thoại, cười gian hai tiếng. Sau đó tìm lấy cây gậy đánh gôn của Thiệu Vĩnh Côn mai phục ở sau cửa, không lâu sau viên quản lý đang nóng lòng như lửa đốt mở cửa xông vào, vội vã la lên: “Lâu tiên sinh? Người thế nào rồi? Ta gọi xe cứu thương. Ngồi!”

Lâu Duật Đường một phát đánh ngay vào gáy người kia bất tỉnh, sau đó đoạt lấy chìa khóa cửa chạy mất.

Sau khi lao khỏi nhà trọ được một lúc lâu, cậu thật sâu hít vào một ngụm không khí tự do mang theo mùi hương hoa cỏ tinh khiết, từ trong lồng phát ra tiếng gào thét sảng khoái: hương vị của tự do quả thật mỹ diệu!

Hồ ly thoát được khỏi ***g giam cả người sảng khoái, lòng cũng bắt đầu rung lên chuẩn bị hành động.

Lâu Duật Đường định đến cái bệnh viện mà đứa cháu đã từng dưỡng thương ngó qua một chút, nói không chừng cái hồn bị vớt bỏ của Lâu Triển Nhung có thể vẫn còn ở chỗ này, đương nhiên, đây là nếu may mắn.

Lúc chạy đi quá vội mà quên đem theo tiền, bây giờ trên người chẳng có lấy một xu, cậu đành phải đi bộ, cũng may là không xa lắm, bằng không cái thân thể đã chịu qua đủ mọi loại tàn phá này nhất định sẽ không chịu nổi.

Lâu Duật Đường đi được hơn mười phút, trên mặt đã bắt đầu xuất mồ hôi, xuyên qua một ngõ tắt nhỏ, mắt nhìn thấy bệnh viện kia đã ở trước mắt, đột nhiên từ mấy cái cửa bên cạnh lao ra mấy tên, không phân trần xem xét đã lao về phía cậu đánh tới.

“Ai?” Lâu Duật Đường lần này chột vọt lớn rồi, không cẩn thận liền trúng một đá sau lưng, khiến cậu cước bộ lảo đảo ngã vào trên tường, đau đến mức trước mắt biến thành một màu đen. Đến khi bóng đen tán đi, Lâu Duật Đường tập trung nhìn kĩ, kinh ngạc nói: “Thiết Tệ, thế nào lại là người?”

Một trong những hồng côn của Ngự Phong Đường, “Thiết Tệ” là một trong những tay đấm đứng đầu thế mà bây giờ lại dẫn người tập kích Nhị Đường Gia là cậu! Bọn họ là muốn tạo phản hay sao chứ! ?

Thiết Tệ nhe răng cười một tiếng, biểu tình hung mãnh tê thanh nói: “Lão tử đã sớm nhìn người không vừa mắt, nếu không phải người sớm đã thông đồng với họ Thiệu kia, người nghĩ người còn có thể sống đến ngày hôm nay à! ?”

Dựa vào! Người đây là đang phóng cái rắm gì! Lâu Duật Đường nổi trận lôi đình, quát: “Thiết Tệ, ta bình thường đối đãi người không tệ, người làm sao lại có thể lấy oán trả ơn! ?”

“Ít nói nhảm đi!” Thiết Tệ vung tay lên, “Lên cho ta!”

Ba người từ ba đỉnh tam giác xông vào, nắm đấm cao cao giơ lên, tư thế kia nhất định là muốn đem cậu đánh đến chết, Lâu Duật Đường hai tay ôm lấy đầu lòng tràn đầy tuyệt vọng, hối hận chính mình không nghe lời Thiệu Vĩnh Côn còn cố tình chạy loạn.

Không ngờ nội đấu trong Ngự Phong Đường kịch liệt đến mức độ này, ngay cả thủ hạ bình thường đối đãi không tệ này bây giờ cũng vội vã muốn lấy cái mạng của cậu. Đang lúc Lâu Duật Đường về mặt nản lòng đứng dậy lấy thế, nhận mệnh mà chuẩn bị tinh thần bị đánh, một tiếng hét bén nhọn truyền đến, lập tức

hàng loạt âm thanh đánh nhau cùng trện trện thanh âm rên rỉ trùng đòn vang lên, Lâu Duật Đường còn chưa kịp phản ứng đã bị túm lấy kéo đi. Cậu sợ hãi kêu một tiếng, ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt hung thần ác sát của Thiệu Vĩnh Côn.

Nam nhân một tay đưa cậu bảo vệ dằng sau người, một khữu tay còn đồ đang xông lên huých mạnh vào tường, lại nhấc chân đá mạnh vào một tên mang theo thanh mã tấu từ đằng sau lao đến, sau đó nắm lấy bả vai Lâu Duật Đường rống to: “Ai con mẹ nó cho phép người chạy đến đây! ?”

Lâu Duật Đường bị quát đến cả lỗ tai cũng ong ong lên, há miệng nói không ra lời.

Cậu vốn nghĩ là chết chắc rồi, không ngờ Thiệu Vĩnh Côn thần binh trên trời giáng xuống, đúng lúc cứu về cái mạng nhỏ này. Tâm tình vội vàng thả lỏng liền ảnh hưởng đến dây thanh quản, một chữ cũng phát không được.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là bị khuôn mặt đằng đằng sát khí của nam nhân dọa cho sợ mất vía, trong ấn tượng của cậu Thiệu Vĩnh Côn luôn luôn chỉ ở trên giường mới thô tục, bình thường còn không bao giờ chửi bậy!

Nhìn thấy cậu bày ra biểu tình đứa ngốc bị dọa sợ, họa vượng trong lòng Thiệu Vĩnh Côn lại càng bốc cao, mắng: “Hỗn đản! Không phải đã sớm bảo người bên ngoài bây giờ không an toàn rồi, người cho lời ta nói thúi lảm đung không? Ta mà đến chậm một bước là đầu người nở hoa rồi! Có phải bình thường người bị giáo huấn quá ít, nên giờ bắt đầu dám chống đối lại ta đúng không! ?”

Vừa nghe nhắc đến hai chữ “giáo huấn”, Lâu Duật Đường liền không tự chủ nghĩ ngay đến sự tình trên giường, cậu có chút sợ hãi nhìn Thiệu Vĩnh Côn, trong mắt không tự giác thoát ra vài phần thần sắc tội nghiệp, nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi.”

“Nếu xin lỗi mà có tác dụng, thì còn cần cảnh sát làm gì! ?” Thiệu Vĩnh Côn hiển nhiên khí nóng vượt đầu, rống ra cái câu danh ngôn thiên cổ này mới sực nhớ ra mình là cảnh sát. Hắn áp chế cơn tức ngấp người, lấy ra bộ đàm, khôi phục giọng điệu hình cảnh an ninh bình tĩnh cơ trí: “Tiểu Hoàng, lập tức dẫn người đến đây, có mấy tên lưu manh chặn người, khu C3, lặp lại, khu C3, over.”

Tất máy xong, hắn túm Lâu Duật Đường đi ra ngoài, cậu đi sau vừa kịp nhìn thấy Thiết Tệ không một tiếng động nhẹ nhàng đứng lên, con dao nhỏ trong tay hướng bọn họ xông tới, sợ tới mức quát to một tiếng: “Vĩnh Côn cẩn thận!”

Phản ứng của Thiệu Vĩnh Côn so với tia chớp còn nhanh hơn, một tay kéo Lâu Duật Đường về phía sau, đao phong sạt một cái sượt qua cánh tay hắn, Thiệu Vĩnh Côn lông mi cũng không nhích một chút, gờ chân đá bay Thiết Tệ, nhanh như cắt đoạt lấy con dao, xuất ra cồng tay đem người cồng vào lan can bên cạnh.

Thủ hạ Tiểu Hoàng của hắn cũng đã đem người chạy tới hiện trường, toàn bộ bảy tám tên còn đồ mấy phút trước còn thật oai phong đang nằm bẹp dưới đất xách cổ giải đi hết, không một tên nào lọt lưới. Lâu Duật Đường còn chưa kịp phục hồi tinh thần, kinh ngạc nhìn xe cảnh sát cứ thế yên lặng chạy đến chạy đi, thẳng đến khi Thiệu Vĩnh Côn tức giận phát phát tay trước mặt cậu, nói: “Phát nổ cái gì? Luyến tiếc mấy tên huynh đệ tốt của người sao?”

“Ta. Ta.” Lâu Duật Đường ánh mắt đại ra, cứng họng, đột nhiên khê kêu một tiếng: “Người bị thương! ?”

Cậu vừa rồi không hề để ý cảnh phục của Thiệu Vĩnh Côn bị cắt qua một đường, màu máu đỏ sẫm thấm qua sợi vải tối đen lại.

“Chỉ xước bên ngoài thôi.” Thiệu Vĩnh Côn một bộ vẻ mặt “Người còn chưa từng thấy qua sao”, cởi đồng phục, xắn lên sơ mi đến tận khuỷu tay, Lâu Duật Đường đang hết hồn nhìn thấy, hơi nhẹ nhàng mà thở ra.

Vết đao không sâu, quả thật chỉ phạm vào da thịt một chút, nhưng miệng vết thương dài đến bảy, tám cm, cho nên máu chảy cũng không ít. Cậu có chút áy náy, gương mặt lên khuôn mặt Thiệu Vĩnh Côn, nói: “Đi. Đi bệnh viện đi.”

“Cái loại tiểu thương này cần gì đi bệnh viện?” Thiệu Vĩnh Côn cười nhạt, còn đẩy cậu một cái: “Lên xe, về nhà tự sát trùng băng bó.”

“A? A?” Lâu Duật Đường bị hấn đẩy lên xe, vẫn có ý định khuyên bản nam nhân cố chấp này, “Đến bệnh viện so ra vẫn an toàn hơn một chút, người vì cái gì lại không đi?”

Thiệu Vĩnh Côn ý vị thâm trường nhìn cậu một cái, khởi động xe nói: “Ta chán ghét mùi nước tẩy, ngồi thấy là cảm thấy choáng váng đầu.”

Lý do này thật sự rất tùy hứng, cái tên nam nhân thoát nhìn anh hùng khí khái là thế, sao mà cá tính so với đứa nhỏ còn tùy tiện thế này? Lâu Duật Đường đầu đầu không thôi, thỏa hiệp thở dài nói: “Vậy để ta lái xe đi?”

Người này còn chưa ngừng chảy máu đầu! Vừa nghĩ máu này của hấn vì ai mà chảy, Lâu Duật Đường trong lòng giống như bình gia vị đồ tưng, chua ngọt đắng cay, cái vị gì cũng đều có, suy nghĩ lại rồi thành một đoàn.

“Không được.” Thiệu Vĩnh Côn rõ ràng lưu loát nói, khuôn mặt vô cảm không lưu tình cự tuyệt ý tốt của hấn, “Ta sẽ không đem tay lái giao cho cái loại hay kích động như người đầu.”

Lâu Duật Đường cực kì mất mặt, nhưng dù sao người phạm sai lầm cũng là mình, tự biết đuối lý đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng, dọc theo đường đi đến cả thở cũng không dám thở mạnh một cái.

Bởi vì trên đường tẩu thoát gặp biến cố, kế hoạch đầu tiên muốn đi bệnh viện tìm người liền chết từ trong trứng nước. Trong thời gian quá ngắn cậu phải thừa nhận hàng loạt đả kích đánh sâu vào, hơn nữa chuyện Thiệu Vĩnh Côn bị thương, khiến đầu óc Duật Đường không thể nào nghĩ sang chuyện khác được nữa. Tạm thời đem chuyện đứa cháu ném ra sau đầu, về nhà liền nhảy đi lấy hộp cứu thương, thật cẩn thận tiêu độc băng bó cánh tay cho Thiệu Vĩnh Côn.

Suốt thời gian đó nam nhân một câu cũng không nói, nhưng ánh mắt lại không có lấy một giây rời khỏi gương mặt cậu, thấy Lâu Duật Đường cả người sợ hãi, đầu cũng không dám nâng, biểu tình không có tự nhiên kính cẩn với hấn. Cậu đem băng gạc cố định xong, ấp úng nói: “Cái kia. Hôm nay thực xin lỗi.”

“Giải thích phải có thành ý.” Trong mắt Thiệu Vĩnh Côn hiện lên một mạt ý cười, cơn tức chậm rãi tiêu bớt, vẫn còn cố ý làm khó dễ cậu: “Lại một lần nữa.”

Lâu Duật Đường không dám nhìn vào mắt hấn, nhỏ giọng hỏi: “Người làm sao biết ta ở đó mà chạy đến?”

Thiệu Vĩnh Côn hừ lạnh một tiếng nói: “Quản lý viên lúc kêu xe cứu thương cũng liền gọi điện báo cho ta biết, ta chỉ lập tức từ cảnh cục chạy về, không ngờ nửa đường đã nhìn thấy người bị vậy đánh.”

Lần này thật sự là sỉ nhục nhất đời cậu, bị cái tên chết tiệt này nhìn thấy nội chiến trong nhà mình. Lâu Duật Đường mặt, vẻ mặt có chút ảm đạm, nổi lòng dấy lên nhất thời không nói được thành lời.

Thiệu Vĩnh Côn nhìn ra tâm tư của cậu, dùng cánh tay không bị thương giơ lên xoa xoa lấy tóc cậu, ôn nhu nói: “Cái tốt nào rồi cũng kết thúc, người đã không chấp nhất cái loại người nham hiểm lòng mang tâm kế, tai vạ đến liền đẩy lên người khác, bọn hấn bắt quá nghĩ muốn cắn ngược lại người một ngụm cũng là điều bình thường, người còn theo bọn họ mà giảng giải huynh đệ nghĩa khí sao? Ở hắc đạo hỗn tạp lâu như thế làm sao còn khờ dại như vậy?”

Lâu Duật Đường bị nói đến vô pháp cãi lại, vẻ mặt biểu tình buồn bực thấp giọng nói: “Ta không gốc như thế, chỉ có điều cảm thấy. Thế sự vô thường, có điểm phiền muộn một chút.”

Thiệu Vĩnh Côn nhìn biểu tình buồn vì xuân đến thu đi đều vô tình liền cười nhạo: “Ngu ngốc, ta đã sớm nói người sai ở chỗ là quản quá nhiều chuyện. Lại không có năng lực gì, chỉ bằng một chút thông minh cùng với tiểu quan hệ thân thích mà trèo cao đến vị trí này, có mấy người thật sự phục người? Xương cốt lại mềm, không biết theo đuôi người khác, lúc Lâu Triễn Nhung còn thì coi như có cái ***g bảo vệ người, hiện tại hấn đã mất tích, không có người mượn thời cơ này sinh sự mới là lạ! Duật Đường, không nên sọ liền liền quên cái đau của vết thương, nếu người phạm phải cùng một sai lầm lần thứ hai, ta sẽ đem não người đổi thành não trư đấy.”

Lâu Duật Đường sống đến tuổi này, vẫn là lần đầu tiên bị mắng khó nghe như vậy, hơn nữa cậu ngay cả đường phản bác cũng không có, chỉ có thể ủy khuất mà oán giận: “Họ Thiệu, người cũng không nên nói quá

đáng như vậy.”

Cậu thật hối hận mình mất nước quá sớm, không chỉ thiếu nhân tình của hắn, còn bị hắn nắm lấy tóc kéo về, giáo huấn đến không thể cãi lại.

Thiệu Vĩnh Côn thấy cậu sắc mặt âm tình bất định, biết nếu tiếp tục mắng nữa cậu nhất định sẽ nổi điên, vì thế thở dài nhẹ nhàng kéo cậu đến trước mặt, thấp giọng nói: “Về sau đừng lỗ mãng như vậy, người không biết ta lo lắng đến thế nào sao?”

Lâu Duật Đường không chịu thua kém liền đỏ mặt, trộm nhìn hắn một cái, rầm rì hỏi: “Người có cái gì mà phải lo lắng? Ta với người chỉ là giao dịch với nhau thôi mà.”

“Ngu ngốc.” Thiệu Vĩnh Côn trong mắt lộ ra một tia sùng nịch, thanh âm ôn nhu đến say lòng người, lại mắng một câu: “Ngu ngốc này.”

Bị người ta mắng mình ngu ngốc còn cảm thấy thích, cậu thật sự là không cứu được rồi, Lâu Duật Đường dựa vào trong lòng nam nhân, tim đập càng lúc càng nhanh, muốn hỏi hắn rốt cuộc là đem mình trở thành cái gì, lời nói đến miệng lại nuốt trở về. Cảnh cáo bản thân phải chú ý một chút, đừng lộ ra sơ hở gì, nếu không chỉ có bị cái tên ác nhân này chinh cho hồ đồ cả người.

Thân thể không biết tiết chế đã đủ khiến cậu ảo não không thôi, Lâu Duật Đường không muốn ngay cả tình.

“Đúng rồi, ” Thiệu Vĩnh Côn tức giận nói: “Ngày mai ta người xuống giải thích với quản lý, thuận tiện trả người ta tiền thuốc men.”

Lâu Duật Đường chợt dạ lên tiếng, hỏi: “Ông ấy có khỏe không?”

“Nào bị chấn động nhỏ, không có vấn đề gì lớn.” Thiệu Vĩnh Côn trừng mắt nhìn cậu một cái, nói: “Người ta hảo tâm giúp người gọi xe cứu thương, người lại đem người ta đánh bất tỉnh, nếu cái người kia đáng thương đến mệnh chẳng phải đã tự gọi xe cho mình sao, lần sau khẳng định người kêu đến chết cũng không ai thêm tới cứu người nữa.”

Vô nghĩa, trò lừa “chó sói đến” có diễn lại lần nữa thì cũng chẳng ai tin, cậu cũng không ngu ngốc đến thế, diễn tới diễn lui như vậy làm sao có cơm ăn. Lâu Duật Đường cười mỉa hai tiếng, sờ sờ băng gạc trên cánh tay bị thương của hắn, vẻ mặt có chút sầu lo nói: “Lúc đổi thuốc vẫn nên đến bệnh viện một chút chứ? Nếu tự làm không khéo để lại sẹo cũng nên.”

“Có sẹo càng có ý vị nam nhân chứ sao, các người ở chỗ hắc đạo không phải mỗi người đều có mấy vết sẹo sao?” Thiệu Vĩnh Côn không đứng đắn vui đùa, bàn tay lại chui vào trong quần áo cậu sờ loạn, “Người trên người lại hình như không có? Đến để ta kiểm tra một chút.”

“Mẹ nó, bây giờ là ban ngày!” Lâu Duật Đường bắt lấy cái tay đang ăn đậu hũ kia, giẫy dụa trốn tránh muốn đứng dậy.

Thiệu Vĩnh Côn vẻ mặt không có hảo ý cười, bóp một cái vào mông cậu, nói: “Ta quay về cảnh cục đây, buổi tối tự mình tắm rửa sẵn chờ đi, ta về sẽ hảo hảo trừng phạt người.”

Lâu Duật Đường sợ run cả người, vừa sợ hãi lại vừa chờ mong, mạnh miệng nói: “Đến thì đến, xem ai sợ ai?”

Thiệu Vĩnh Côn kéo cậu đứng dậy, cúi đầu hôn xuống, như đang vội vã xác định cậu vẫn còn tồn tại, cuồng nhiệt muốn nuốt xuống lời lẽ của cậu, hôn đến mức đôi môi Lâu Duật Đường sưng đỏ phát đau, không thở nổi mới buông ra.”Ta đi làm đây, không cần nhớ ta quá đâu.”

Lâu Duật Đường lười không thèm phản ứng lại cái chứng tự kỷ cuồng của hắn, theo ra đến cửa lại hỏi lại một lần: “Người thật sự không đi bệnh viện sao?”

Mặc kệ nói như thế nào Thiệu Vĩnh Côn đều là vì mình mà bị thương, cậu có chút trách nhiệm giúp thương hắn mau khỏi, mà tốt nhất không nên có sẹo, nếu không chẳng phải lúc nào nhìn thấy cũng sẽ nhắc nhở bản thân thiếu tên này một món nhân tình sao?

“Không đi.” Thiệu Vĩnh Côn trầm đình chặt sắt mà cự tuyệt, đóng lại cánh cửa phòng.

Lâu Duật Đường “sách” một tiếng, ngồi trở lại sofa xem TV, trong đầu toàn bộ đều là thương thế của Thiệu Vĩnh Côn, trong lúc nhất thời lại nảy ra một câu hỏi: hẳn tại sao lại kiên quyết không chịu đi bệnh viện như vậy

Là không muốn gặp thầy thuốc? Hay là không muốn gặp người nào trong đó? Cái lý do chán ghét mùi nước tẩy trùng nhằm chán muốn chết, không đáng tin tưởng. Không ai tin tưởng hình cảnh tiên sinh thần kinh so với cột điện còn thô hơn này lại miễn cảm với thuốc sát trùng, Lâu Duật Đường tinh thần vẫn không yên, có điều căn bản không ngờ đến lý do thật sự.

8. Chương 8

Một đêm mưa sa gió giạt qua đi, sáng sớm khi tỉnh lại Thiệu Vĩnh Côn vẫn còn ngủ ở bên cạnh, Lâu Duật Đường nghiêng đầu nhìn đồng hồ, thời gian dậy của nam nhân vẫn còn nửa giờ nữa, mình tại sao tự đứng lại dậy sớm như vậy?

Cậu lại nằm trở về, tận lực thả lỏng thân thể, nhưng vẫn như trước không ngủ lại được. Thiệu Vĩnh Côn nói mê một câu, tay lại mò về phía cậu, thân thể ấm áp rắn chắc kề sát bên cạnh, cánh tay bá đạo vòng qua sau lưng, hai cái đùi cuốn chặt lấy chân cậu, Lâu Duật Đường bị chặt chẽ khóa lại trong lòng ngực nam nhân, không thể động đậy. Cậu thấp giọng chửi một câu: “Hỗn đản, lão tử chạy trốn để người chính chết ta hay sao mà áp chặt như vậy, chỉ biết như vậy áp bức người khác!”

Thiệu Vĩnh Côn trong lúc ngủ mơ đương nhiên không thể nghe được oán hận của cậu, khóe môi vẫn còn nụ cười ngây ngốc, giống như tiểu hài tử đang ôm món đồ chơi yêu thích trong tay, dùng cái cằm râu đang mọc ra như nhú cọ lên mặt cậu, Lâu Duật Đường bị cọ đến lúc càng ngứa, trong lòng từng đợt xôn xao, cả người nhuyển ra. Cậu đem đầu giấu vào hõm cổ cả nam nhân, tránh cái cằm lún phún của người kia, trong lòng không khỏi trầm nghĩ: chẳng lẽ lão tử cứ như vậy bị quý ám mà thuần phục dưới thân nam nhân sao, nửa đời sau cũng uất ức chịu đựng như vậy hả?

Giống như con khỉ họ Tôn bị đặt dưới chân núi Ngũ Hành Sơn không biết ngày nào mới có thể thấy lại ánh sáng mặt trời, nhưng mà mấy năm nay Đường Tăng cứu khổ cứu nạn càng ngày càng ít, nghĩ thay đổi cục diện chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhắm mắt lại, Lâu Duật Đường bắt đầu ôn lại những ngày phong lưu tiêu sái ở Ngự Phong Đường, cậu tuy rằng cũng không phải xưng vương xưng bá nơi đó, nhưng cũng có thể nói đã đạt đến vị trí cao nhất. Nửa đời trước nắm trong tài lực hùng hậu, cùng với quyền trọng chức cao, còn chưa kịp hưởng thụ tất cả khoái hoạt liền bị một vụ lần này giáng một đòn mạnh mẽ xuống. Không chỉ kiếm củi ba năm thiêu một giờ mà còn bị người ta đuổi giết, vừa nghĩ đến nửa đời sau chỉ có thể như tiểu thị dân bình thường sống qua ngày, không chút tiếng tăm trải qua nốt phần đời còn lại, Lâu Duật Đường liền cảm thấy thập phần không cam lòng.

Nếu có thể tìm được Triển Nhung, chú cháu đồng lòng trấn hưng uy danh Ngự Phong Đường, thật là một chuyện không thể tốt hơn được nữa!

Bất quá Thiệu Vĩnh Côn đến lúc đó tám phần sẽ trở thành địch, Lâu Duật Đường vừa nghĩ đến đó, đột nhiên cảm thấy như trái tim bị cái gì đó túm chặt, thắt lại một cái, rầu rĩ cùng đau đớn tràn ngập.

Cậu một người vô tâm vô phế thể nhưng vừa nghĩ đến không còn quan hệ với một người lại cảm thấy đau lòng, Lâu Duật Đường ngẩng đầu chăm chú nhìn khuôn mặt khi ngủ bình tĩnh mà an tường của Thiệu Vĩnh Côn, không hiểu vì sao tự đứng lại cảm thấy áy náy?

Lúc đó chắc chắn cái vết thương nhỏ này đã khỏi hẳn, có lưu lại thì cũng chỉ là một vết sẹo trắng mờ mờ mà thôi, nhưng cái này cũng không phải là trọng điểm, mà là. Nếu như cậu trở về Ngự Phong Đường, lại cảm thấy giống như là đã phản bội hẳn.

Gặp quý, bọn họ chỉ là tính giao mà thôi, coi như là nhu cầu, chưa từng có cái hứa hẹn gì. Trong lòng mỗi người đều cực kỳ rõ ràng, Thiệu Vĩnh Côn ở hẳn trên người hẳn cũng không biết đã thỏa mãn bao nhiêu, tuyệt đối không thiếu nợ hẳn, cậu làm sao lại vẫn còn cảm thấy băn khoăn?

Lâu Duật Đường thâm coi thường bản thân, chẳng qua là một tên nhân lúc mình cháy nhà mà đi hôi của thôi, cũng thuận tiện an ủi thân thể cùng tinh thần cô đơn của cậu mà thôi. Thiệu Vĩnh Côn cũng chẳng đưa ra yêu cầu gì, cậu vì cái gì mà lại phải đáp ứng vô điều kiện với hắn? Còn nói cái gì mà ***g, tự đứng lại buộc mình vào cái vòng không đầu, ngay cả muốn nghĩ lại những ngày tháng huy hoàng chốn hắc đạo cũng không được, thật vướng tay vướng chân.

Kỳ thật hoàn toàn không cần phải ..., cậu nhất định là mấy ngày nay quá buồn chán mới có thể ngồi suy nghĩ miên man như thế. Lâu Duật Đường thở dài, từ khi bị đưa đến nơi này, cậu cơ hồ ngăn cách với hết thấy, cuộc sống của cậu không còn những chuyện thị phi phải đau đầu đâu nữa, chỉ còn lại có nam nhân này, nhất định là vì vậy cho nên cậu mới đột nhiên để ý đến hắn nhiều như thế.

Nói lâu ngày sinh tình cũng đúng, dù sao cậu cũng hoàn toàn thất bại trong việc khống chế dục vọng nửa người dưới, càng chiến càng bại.

Chỉ cần trốn khỏi cái ***g của hắn ngoài, đến lúc đó trời cao đất rộng, Thiệu Vĩnh Côn lúc này như ngọn núi đang ép cậu đến không còn đường thở nhìn kĩ ra cũng chỉ là một ngọn đồi nho nhỏ thôi, làm sao còn có thể vì hắn mà ý loạn tình mê chứ, có quỷ a.

Bất quá, nam nhân này quả thật diện mạo không tồi, tuấn suất không thua các ngôi sao điện ảnh, làm hình cảnh quả thật là có điểm đáng tiếc. Nếu hắn có thể đổi nghề, Lâu Duật Đường nói không chừng vẫn có thể tiếp tục cùng hắn có quan hệ.

“Như thế nào, mê ta rồi sao?” Thiệu Vĩnh Côn mở mắt, trên khuôn mặt là nụ cười câu hồn, chuyển người ép cậu xuống phía dưới, nghịch ngợm nói: “Như vậy nam nhân vừa suất lại lỗa thể trước mặt người, người nhìn lâu như vậy mà cái gì cũng không làm, không khỏi khiến người ta cảm thấy uất ức nha.”

Cáp! Người này tinh thần tự kỉ cùng da mặt quả là thiên hạ vô song, Lâu Duật Đường chán ghét đẩy hắn một cái, nói: “Nếu muốn hiến thân đến như vậy thì tự mình mở cây hoa cúc ra rồi nói cầu Lâu đại gia đến thương ta, lão tử nói không chừng cũng sẽ cố gắng sát người một hồi đấy.”

Thiệu Vĩnh Côn nhìn đồng hồ, coi như thời gian tạm đủ. Hắn ý cười càng sâu, thân thể trầm xuống, nặng nề mà đè lên cái tên không biết sống chết này, mượn thời gian buổi sáng, khiến cho Lâu Duật Đường khắc sâu vào nhận thức hậu quả của việc ăn nói lỗ mãng của mình như thế nào.

Khiêu khích cái tên mặt người dạ thú là hành vi không lí trí chút nào, nhưng chính là Lâu Duật Đường luôn luôn không khống chế được xúc động muốn kích thích đối phương, cậu không để ý thấy hành vi của mình cứ như là học sinh tiểu học đang giận dỗi, đương nhiên cậu cũng chẳng còn năng lượng đâu mà bắt đầu óc suy nghĩ nhiều đến thế, chỉ có thể gom góp hơi tàn mặc quần áo rửa mặt, ngồi phịch trên sofa chậm rãi ăn điểm tâm.

Ăn uống no nê xong Lâu Duật Đường mới quay lại hỏi người kia: “Chỉ có tên gốc mới dùng nửa thân dưới giải quyết vấn đề, người thật đúng là cảm thú a!”

Thiệu Vĩnh Côn coi như nhận được lời khen, mặt không đỏ khí không sưng, Lâu Duật Đường đã sớm tuyệt vọng với dây thần kinh xấu hổ của người kia, hỏi: “Ta khi nào mới có thể thoát khỏi cái ổ quỷ này ra ngoài đây?”

“Hiện tại bên ngoài không an toàn, chờ một thời gian đi.” Thiệu Vĩnh Côn dùng cái câu đáp án vô thưởng vô phạt này đáp lại câu hỏi của cậu, “Người vội vã ra ngoài làm cái gì? Ta cứ chỉ có nữ nhân mới mặc gió mặc mưa mà sống chết chạy đến mỹ viện thôi chứ.”

Lâu Duật Đường khuôn mặt bình tĩnh lạnh nhạt nói: “Người không phải muốn ta tìm trong nhà có con gián chết nào không thả vào trà cho người uống chứ?”

“Chỉ đùa thôi mà, đứng để ý đừng để ý.” Thiệu Vĩnh Côn ngồi xuống đối diện cậu vắt chéo chân, giống như lơ đãng mà nhắc tới: “Đúng rồi, cái bọn người tập kích người lần trước kia, đồng đảng của bọn họ hình như cũng đang tìm kiếm Lâu Triển Nhung đấy.”

Lâu Duật Đường vênh tai cảnh giác hỏi: “Bọn họ tìm Triển Nhung làm cái gì?”

“Làm cái gì? Đi thỉnh an Đại Vương a.” Thiệu Vĩnh Côn đỡ khóc đỡ cười nhìn cậu, “Đầu óc của người bị rối đi đâu rồi? Bọn họ dám xuống tay với người, người cho bọn hắn còn có thể buông tha Lâu Triển Nhung sao?”

Lâu Triển Nhung đến bây giờ vẫn bất vô âm tín, chỉ còn lại cái thân xác vô dụng ở trong Hoa Viên Thần Kỳ kia. Lâu Duật Đường đứng ngồi không yên, gấp đến độ không biết làm thế nào, Thiệu Vĩnh Côn ngồi lại nắm lấy thất lưng cậu, bất động thanh sắc mà kích động cậu. “Tất cả bọn kia vẫn có liên hệ với Lâu Phùng Xuân, sau khi Lâu Triển Nhung mất tích, người của Thiết Tệ liền đi đến ngục giam thăm hỏi. Duật Đường, bọn họ không phải bất trung, chỉ là không còn trung thành với các người nữa thôi, giang hồ hỗn loạn đều vì bảo vệ cái mạng này, ai cũng chỉ biết kiếp này không cần kiếp sau, người tốt nhất nên vì mình mà tính toán một chút đi.”

“Ta. Ta còn có thể làm cái gì?” Lâu Duật Đường tâm phiền ý loạn, ủ rũ cào tóc, nói: “Ta ba mươi mấy năm nay đều gắn liền với Ngự Phong Đường, sao có thể nói bỏ là bỏ? Hơn nữa tuy ta cũng từng đi học, nhưng lại chưa đi làm bao giờ, tuổi cũng chẳng còn trẻ nữa, rời khỏi Ngự Phong Đường rồi lấy gì nuôi thân bây giờ, bán mình sao?”

“Bán cái thân già của người á. Ngô!” Thiệu Vĩnh Côn bị đánh một cái liền thu hồi thần sắc cột nả nghiêm trang ôm cậu, nói: “Ta nuôi người, chỉ cần người đừng bao giờ còn quan hệ với hắc đạo nữa. Duật Đường, quay đầu về bờ đi! Bây giờ vẫn chưa muộn đâu.”

“Người. Đừng nói giỡn.” Lâu Duật Đường trong lòng vừa động, oán hận nhìn hắn một cái, sống chết kiên định lập trường.”Ta với người không thân chẳng quen, người cũng thật có tinh thần phổ độ chúng sinh nha.”

Họ Thiệu kia cũng không cần làm cậu loạn thêm nữa, cái lời hứa nửa thật nửa giả này quả thật khiến cậu càng lúc càng kiệt sức, càng không thể nào không chế được tâm tư của mình nữa, thậm chí còn sinh ra cái ý tưởng nếu quả thật như vậy thì cũng không tồi, thật sự là mắt mặt, hùng tâm tráng chí của cậu rốt cuộc đi đâu rồi! ?

Họ Thiệu kia cũng không cần làm cậu loạn thêm nữa, cái lời hứa nửa thật nửa giả này quả thật khiến cậu càng lúc càng kiệt sức, càng không thể nào không chế được tâm tư của mình nữa, thậm chí còn sinh ra cái ý tưởng nếu quả thật như vậy thì cũng không tồi, thật sự là mắt mặt, hùng tâm tráng chí của cậu rốt cuộc đi đâu rồi! ?

“Ta chỉ muốn độ một mình người thôi.” Thiệu Vĩnh Côn đem cậu đẩy ngã trên sô pha, thân thể thân mật áp lên, hỏi: “Người không tin ta?”

“Không tin được.” Lâu Duật Đường không nghĩ ngợi liền lắc đầu. Khứu giác cáo già không hề chỉ để làm cảnh, hướng chi bọn họ lập trường khác nhau, nam nhân này dù có diễn nhập tâm thành thực đến thế nào cậu cũng cảm thấy không đáng tin cậy.

Thiệu Vĩnh Côn lộ ra vẻ mặt như bị tổn thương, liền thân mật vành tai tóc mai chạm nhau với cậu, Lâu Duật Đường bị hắn khiêu khích đến thở hồng hộc, hai tay khoác lên vai hắn, như là chống cự như là đang đón lấy hắn, thấp giọng nói: “Đừng. Buổi sáng không phải mới vừa đã làm sao? Người. Người sẽ muộn đi làm đấy.”

Thiệu Vĩnh Côn bắt lấy cổ tay cậu cố định trên đầu, từ bên cao nhìn xuống cậu, nói: “Duật Đường, ta muốn bảo vệ người, đây là thật lòng ta.”

Lâu Duật Đường nhất thời nghẹn lời, tim đập như đang nổi trống, hai má đỏ ửng lên, ngượng ngùng nhưng vẫn hồ nghi, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao?”

Lối suy nghĩ của nam nhân này không thể dùng cách bình thường để lí giải, hơn nữa càng không thể dễ dàng tin tưởng, nhưng vấn đề này đã khiến Lâu Duật Đường thắc mắc từ lâu rồi: vì sao Thiệu Vĩnh Côn điều kiện tốt như vậy mà cứ một mực quán quít lấy mình không buông?

“Bởi vì.” Thiệu Vĩnh Côn xoa xoa hai má cậu, trong mắt tràn đầy nhu tình chân thành, “Ta thích người.”

Ba chữ này cứ như là ma chú đánh đến mức cậu hiện nguyên hình, hết thấy nguy trang đều tiêu tán biến mất, Lâu Duật Đường cả người phát run, không dám tin hỏi: “Người đang nói bậy đúng không? Người thì thích ta ở điểm nào?”

Nếu là người khác thì còn đỡ, cố tình lại là Thiệu Vĩnh Côn cái tên tự kỉ lại thêm miệng lưỡi xảo quyết thổ lộ với cậu, khiến Lâu Duật Đường ngàn lần không tin, thầm nghĩ người này có phải lại đang nghĩ ra chiêu gì mới để tra tấn mình hay không.

Tuy rằng vẫn cố gắng tự nhủ không được tin, nhưng trong lòng vẫn nhảy nhót chờ mong đáp án, Lâu Duật Đường không phát giác bản thân đã ngừng thở, kinh ngạc nhìn hắn.

Ngón tay Thiệu Vĩnh Côn theo trán cậu đi xuống, mê muội nói: “Ta thích khuôn mặt nhã nhặn cấm dục lại tràn ngập xấu hổ giận dữ cùng khuất nhục này của ngươi, thích cái thắt lưng thon nhỏ của ngươi uốn éo vì ta, thích cái móng lửa nóng của ngươi đã cắn vào là không thả ta ra nữa, còn có hai cái chân gắt gao bám trên eo ta. Ngó!”

Một quyền đánh bay khuôn mặt hắn, Lâu Duật Đường mặt đỏ tai hồng, cả giận nói: “Người, người, cái tên hỗn đản tình trùng ngập não này!”

Thiệu Vĩnh Côn không giận lại cười, người lại đề lên cậu tiếp tục nói: “Ta thích nhất là cái biểu tình không được tự nhiên của ngươi, cái kiểu chỉ thích ăn mềm không ăn cứng, thích ngươi cạy mình khôn vặt đi đùa giỡn người khác cuối cùng lại thành gậy ông đập lưng ông.”

Lâu Duật Đường miệng mở lớn, trong cổ họng phát ra thanh âm khụ khụ, thông được cổ họng xong, cậu thẹn quá hóa giận trừng nam nhân, nói: “Người hâm sao, ta còn biết đi tìm nữ nhân ôn nhu nhuỷ ngọc, người thế nào lại thích tự hành thế?”

“Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, ” Thiệu Vĩnh Côn ôm cằm, một bộ dáng bất đắc dĩ, “Có người thích sơn trân hải vị, có người lại thích mấy món ăn không chất dinh dưỡng gì của quán bên vệ đường nha.”

“Uy!” Lâu Duật Đường ngắt lời hắn, khoe miệng run rẩy không thôi, “Người không nên càng nói càng quá đáng như vậy!”

“Tóm lại thì.” Thiệu Vĩnh Côn lại khôi phục biểu tình cà lơ phất phơ, “Người cực kì hợp với khẩu vị của ta, còn người thì sao, ta có hợp với của người không?”

Vừa nói, còn vừa đáng khinh dùng thân dưới cọ cọ vào cậu, Lâu Duật Đường ra sức đẩy hắn ra, không được tự nhiên quay mặt đi, nói: “Nói tiếp chuyện của Lâu Phùng Xuân đi, hắn ở trong nhà giam có kế hoạch gì nữa?”

Cậu không dám cùng nam nhân này chơi trò chơi tình cảm, thừa dịp mình còn có vài phần đầu óc, trước tiên phải đem sự tình tìm hiểu cho rõ ràng đã.

Thiệu Vĩnh Côn ngồi dậy, mắt không chuyển nhìn xuống cậu, đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu: “Lâu Phùng Xuân là nhị ca của ngươi?”

“Chỉ có quan hệ huyết thống thôi.” Lâu Duật Đường hừ lạnh một tiếng, mấy huynh đệ bọn họ từ khi sinh ra đã đấu nhau đến long trời lở đất, bên ngoài thì hòa khí, bên trong thì lại âm thầm sử dụng không ít âm mưu, vốn đã không còn cái gì gọi là tình cảm ruột thịt nữa. “Triển Nhung là con của đại ca, đại tẩu chết sớm, ta thấy hắn đáng thương nên lưu hắn lại bên người nuôi lớn.”

Thiệu Vĩnh Côn giống như đã hiểu gật đầu nói: “Ngoài việc câu kết trừ khử Lâu Triển Nhung, hắn còn đang tìm ẩn tín của Đường chủ.”

Việc này bắt nguồn từ xa xưa, từ khi hắc bang mới hình thành đã có luật lệ, có thể nói cực kì cổ hủ, có đôi khi làm việc làm việc hoàn toàn theo lệ thói, nội bộ Ngự Phong Đường tuy rằng phe phái tranh đấu không ngừng, nhưng lại có mấy vị bô lão trong Đường chỉ quan tâm đến ẩn tín ở đâu mà không thèm quan tâm kẻ giữ ẩn tín là ai, sẽ trung thành với người đó. Nếu có thể đem bọn họ thu về dưới trướng, nửa giang sơn của Ngự Phong Đường coi như đã nằm trong tay.

Lâu Triển Nhung sau khi kể vị, ẩn tén Đường chủ vẫn được Lâu Duật Đường trông coi, trước khi gặp chuyện không may kia vẫn còn dùng một lần. Sau lại cậu vì an toàn đã... Thay đổi nơi cất giữ, không ngờ may mắn chó ngáp phải ruồi, Lâu Phùng Xuân nếu giết hẳn, ẩn tén kia cũng chẳng khác nào như tìm kim đánh biển, không bao giờ có thể danh chính ngôn thuận lên ngôi Đường chủ nữa.

Lâu Duật Đường vừa nghĩ như vậy tâm tình liền trở nên khoái trá, nhìn đối thủ đi ăn trộm mà không được mà còn mất năm gạo quả thật cực kì vui sướng, khiến cho cậu cơ hồ vui đến nỗi muốn vỗ tay ăn mừng.

“Đừng cao hứng quá sớm.” Thiệu Vĩnh Côn tát vào cậu một chậu nước lạnh, “Vô luận là Lâu Triển Nhung hay là ẩn tén, chỉ cần một trong hai thứ rơi vào tay hắn, bất luận thứ nào, ngươi đều mất đi thể thượng phong bấy giờ.”

Lâu Duật Đường thích thú chưa được hai giây trong lòng lại trở về nặng nề u sầu, than thở nói: “Trên đời làm gì có nơi nào tuyệt đối an toàn? Dù có bị tìm thấy thì cũng là do số mình quá đen đủi mà thôi.”

“Tại sao không nói cho ta biết ngươi chuyển nó đi đâu?” Thiệu Vĩnh Côn đề nghị, “Nói cho ta biết địa điểm, ta sẽ giúp ngươi lấy nó về.”

“Ngươi?” Lâu Duật Đường tà tà trầm ngâm nhìn hắn, “Ngươi lại mưu đồ gì vậy ? Đầu ta có chấp mạch mới đem ẩn tén Đường chủ trao cho ngươi.”

“Hiện tại Ngự Phong Đường đã chia năm xẻ bảy, đối với ta còn có giá trị lợi dụng gì nữa?” Thiệu Vĩnh Côn cười nhạt vào lo lắng của cậu, “Ta chỉ không hy vọng Lâu Phùng Xuân cùng cái đám thủ hạ của hắn đừng có gây ra chuyện gì quá lớn, chỉ muốn hoàn toàn chặt đứt cái ý tưởng không an phận của bọn chúng mà thôi.”

Nói như vậy cũng không phải không có chút đạo lí, Lâu Duật Đường khó xử nói: “Ta với ngươi cùng đi, không tự mình nhìn ta không yên tâm.”

“Được.” Thiệu Vĩnh Côn sáng khoái đáp ứng, kéo cậu đứng dậy nói: “Việc này không nên chậm trễ, đi thôi.”

Lâu Duật Đường vừa mừng vừa sợ, theo sát phía sau Thiệu Vĩnh Côn, sợ người này thay đổi suy nghĩ liền đem mình nhốt vào trong phòng. Đến khi ngồi được vào xe Thiệu Vĩnh Côn cậu cũng hết nhìn đồng rồi lại nhìn tây, toàn bộ hành trình đều cảnh giác đề phòng, hai mắt rạng rỡ sáng lên.

Muốn làm cho cậu vui một chút, Thiệu Vĩnh Côn nhìn cậu một cái nói: “Chờ xử lý xong chuyện của Lâu Phùng Xuân, ngươi có thể tự do xuất môn rồi.”

Lâu Duật Đường che dấu không được tâm tình vui mừng như điên, mặt mày rạng rỡ mà chỉ đường. Nửa giờ sau, xe dừng lại trước mặt tiền của một ngân hàng, Lâu Duật Đường vuốt vạt áo, hướng Thiệu Vĩnh Côn chỉ một ngón tay: “Chính là nơi này .”

Xã hội đen cũng thuê quỹ bảo hiểm của ngân hàng sao? Thiệu Vĩnh Côn tựa tiểu phi tiểu theo sát cậu đi vào trong, làm xong xuôi mọi thủ tục, Lâu Duật Đường làm nốt lần kiểm tra đồng tử, lại nhập vào mật mã, mở ra ngăn bảo hiểm mình đã thuê, thật cẩn thận lấy ra một cái túi loang lổ mấy vết màu hồng. Nhẹ giọng nhìn xung quanh, lo lắng nói: “Cứ như thế này ra ngoài sẽ không bị cướp chứ?”

Thiệu Vĩnh Côn không nói hai lời kéo cậu ra khỏi cửa, một đường sóng êm gió lặng về đến nhà xong, Thiệu Vĩnh Côn còn đưa cậu lên lầu, cố ý kiểm tra thiết bị an ninh chống trộm trong nhà một lần, rồi mới đi làm. Trước khi đi lại đồng dài căn dặn một đồng, Lâu Duật Đường nghe tai này ra tai kia, thực khoái trá vỗ tay cáo biệt hắn.

Chờ Thiệu Vĩnh Côn đi khuất, cậu liền đem ẩn tén trong hòm lấy ra, giấu một nơi tự xét thấy khá an toàn, sau ngồi xuống sofa lau đi đồng mồ hôi trên mặt, thở như lão trâu kéo cày ngoài đồng.

Quả nhiên là đã ở nhà quá lâu, vận động buổi tối lại quá hao thể lực, hại cậu vừa làm mấy thứ đã mệt đến như vậy. Lâu Duật Đường thuận khí xong, đi xuống phòng bếp tự mình rót một cốc nước uống hết, cuối cùng ngồi trở lại trên sofa xem TV.

Vài phút sau, điều khiển từ xa từ trong tay cậu rơi bịch xuống sàn, mí mắt Lâu Duật Đường dính nhịt lại, đầu gục xuống ghế sofa, ngủ mất.

Nhất định là mấy ngày nay đã quá quá mệt mỏi, cậu ngủ say như lợn chết, đến cả tư thế cũng không hề thay đổi, lúc tỉnh lại thì trời đã tối. Thiệu Vĩnh Côn không thấy đâu, bất quá hần hình như đã từng trở về, trên bàn còn để lại một hộp cơm, có cả giấy nhắn bảo cậu phải đem vào trong lò vi ba hâm lại rồi hãy ăn.

Đứng lên vụng vụng thắt lưng một cái, Lâu Duật Đường bưng hộp cơm đi vào trong bếp, vẫn cảm cái thấy kì quái sao đã ngủ hết một ngày mà cơ thể vẫn mệt như vậy?

Sau khi ăn xong cậu lại gọi điện cho Thiệu Vĩnh Côn, hần tắt máy. Sau đó Lâu Duật Đường tự pha một chén cà phê, vừa đưa lên miệng đã cảm thấy một vị khét không ra mùi gì, kém xa hương vị mà Thiệu Vĩnh Côn làm cho cậu vừa thơm vừa ngọt, uống xong một cốc vẫn cảm thấy đầu óc lơ mơ, vẫn buồn ngủ kinh người. Cậu tắm rửa qua loa một cái xong, ngã nhào xuống trên giường, chưa đầy ba giây sau liền ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Thiệu Vĩnh Côn vẫn không có nhà, điện thoại vẫn tắt máy. Lâu Duật Đường rời giường tắm rửa, đối với loại tình huống này không có cảm giác gì, nếu không phải tên kia đột nhiên phát chứng gì thì chắc là gặp án tử cần xử lý gấp rồi.

Bất quá cũng may người nọ còn có điểm lương tâm, cũng biết chăm sóc, gọi một tiểu đệ bên ngoài đến giao ba bữa cơm mỗi ngày, mỗi lần đưa cơm lên vẫn là viên quản lí từng được mình ưu đãi cho một gậy kia. Cái người không hay ho, mỗi lúc nhìn thấy mình lại cứ như chuột nhìn thấy mèo, một bộ dáng dễ phòng, khiến Lâu Duật Đường có thể nói cũng biết thế nào là táng tận lương tâm cũng cảm thấy áy náy.

Thiệu Vĩnh Côn mất tích ba ngày, cậu ba ngày liền ăn cơm ngoài, dạ dày bắt đầu nghiêm trọng kháng nghị, vô cùng hoài niệm mấy món ngon mỹ vị mà Thiệu Vĩnh Côn từng làm cho cậu trước đây.

Tinh thần cũng càng ngày càng kém, mỗi ngày cứ như là bị thuốc ngoại trừ ăn chính chỉ có ngủ, theo lý thuyết buổi tối một mình một phòng, không có cái tên chết tiệt quần lấy mình không tha kia, ban ngày tinh thần đáng nhẽ càng phải phấn khởi. Thế nhưng Lâu Duật Đường tinh thần như chìm xuống đáy cốc, ngay cả xem phim kinh dị cũng có thể ngủ quên mất.

Nếu Thiệu Vĩnh Côn nhìn thấy bộ dáng uể oải không phấn chấn này của cậu, khẳng định sẽ cười nhạo “Không phải ngươi mang thai rồi đấy chứ”. Lâu Duật Đường buồn bã ỉu xiu bắt đầu cào cấu mấy quả anh đào cho vào miệng, bên người không có cái tên bất hảo kia, cậu thế nhưng lại không quen, tự nhiên sinh ra cái cảm giác vắng vẻ cùng tĩnh mịch.

Nhằm chán đem hạt anh đào nhỏ ra, Lâu Duật Đường gỡ gỡ tóc, ngã vào sofa không một tiếng kêu.

Cậu thật sự xong rồi. Mới vài ngày không thấy, thế mà bắt đầu nhớ cái tên chết tiệt kia, luôn lo lắng hần có khi nào bị bắn thành tổ ong không, hơn nữa càng không tiền đồ mà lo lắng vạn nhất hần chết thì sao, thân là “Người quen cũ” như mình nên làm cái gì bây giờ?

Lo lắng dễ phòng suốt ba ngày, đến sáng sớm ngày thứ tư Thiệu Vĩnh Côn chỉ trở về một chút, vội vàng tắm rửa thay quần áo, Lâu Duật Đường ngủ đang mơ mơ màng màng, vừa phát hiện thấy thân ảnh người nọ liền vội vàng xoay người nhào khỏi giường, nắm lấy quần áo hần khẽ hỏi: “Ngươi không chết à?”

“Lời này của ngươi khiến người ta đau lòng nha.” Thiệu Vĩnh Côn vẫn là vẻ mặt bất cần cũng lỗ mãng, cúi đầu hôn sâu cậu một cái, sâu đến mức khiến thân thể Lâu Duật Đường nhuyển xuống như bùn, lửa nóng toàn thân không ngừng bốc lên, nhưng Thiệu Vĩnh Côn lại đột nhiên buông cậu ra, để lại một câu: “Ăn cơm sớm một chút đi, buổi tối chờ ta.” Sau đó vội vàng vàng rời đi.

Lâu Duật Đường nhìn hần đi khỏi, ngáp dài một cái, đứng lên rửa mặt chải đầu thay quần áo. Tại bàn trong phòng bếp đang bày một bát canh cua bốc hơi nghi ngút, cùng với cháo gà đậu đỏ, khiến Lâu Duật Đường hồi hận sao mình lúc trước lại chậm trễ như vậy, ngón trở đại động vội vàng hưởng thụ bữa sáng.

Sau khi ăn xong lại bắt đầu muốn ngủ, nằm trên ghế sofa, cậu sâu sắc cảm nhận hình như mình càng ngày càng giống trư được người ta nuôi. Kết quả tự phải nhờ mình được vài phút, cậu lại rơi vào giấc ngủ sâu.

Lúc tỉnh lại trong TV đã là bản tin buổi chiều, bật ngọn đèn nhỏ trong phòng khách, bốn phía một mảnh mờ nhạt. Thiệu Vĩnh Côn đã trở về, đang ở trong nhà bếp nấu canh, từng đợt mùi bay ra, khiến cho bụng cậu lại bắt đầu kêu réo.

Thiệu Vĩnh Côn mỉm cười quay đầu lại, vô cùng thân thiết nói: “Tĩnh rồi? Có đói bụng không?”

Cảm giác giống như vừa vào nhà bếp đã thấy hiền thê đang vất vả hầu hạ lão công ăn uống, chịu thương chịu khó. Lâu Duật Đường có điểm cảm động, nhìn gương mặt trẻ trung anh khí bừng bừng của đối phương, không thể không thừa nhận nam nhân này có một loại mị lực khiến người ta hăm sâu vào trong đó, bản thân mình không thoát khỏi hẳn cũng không oan uổng.

Trên bàn cơm còn cả một lọ hoa hồng ướp át xinh đẹp, còn có một chai Ch. Lafite Rothschild năm 95, hoa tươi rượu ngon cùng tôn nhau lên, bên cạnh mấy chiếc cốc là giá nên còn chưa được châm lên, khung cảnh này quả thật buồn nôn đến dọa người, chỉ thiếu một cái nhẫn kim cương hào quang bắn ra bốn phía nữa là đủ bộ. Lâu Duật Đường có chút kinh ngạc, rốt cuộc là hắn muốn diễn cái gì a?

Đầu óc cậu còn chưa kịp thanh tỉnh, cứ như mộng du tiến vào phòng bếp, chĩa chĩa mấy thứ trên bàn, cười nhạo: “Người lại phạm cái tội gì rồi? Hay là làm ra chuyện gì cực kì có lỗi với ta mới bày ra trò này tạ tội hả?”

Mấy cái phim tình cảm lúc 8h đều có cảnh như thế này cả, nam diễn viên chính... Vụng trộm bên ngoài xong lại bắt đầu có hành vi khác thường, tặng hoa tặng quà cho người vợ ở nhà, muốn giúp tâm lí tội lỗi của mình cân bằng trở lại. Cậu không phải muốn diễn cái vai “Lão bà” trong phim kia, nhưng hành động của Thiệu Vĩnh Côn bây giờ quả thật giống lắm, khiến cậu không thể không nghi ngờ.

Vô sự xum xoe, không trộm thì cướp, tiểu tử này rốt cuộc là làm cái gì?

“Ngẫu nhiên muốn lãng mạn một chút không được à, đừng có mà lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử.” Thiệu Vĩnh Côn kéo cậu vào, nửa thật nửa giả nói: “Đêm nay chỉ muốn cho người vui một chút, ta sẽ chậm rãi ở trên giường bồi thường cho người.”

Cứ ba câu thì lại có một câu dính đến nửa người dưới, vốn nghĩ tách ra vài ngày hẳn sẽ thu liễm lại một chút, không ngờ vẫn là ngựa quen đường cũ, chó không bỏ được tật ăn phân. Lâu Duật Đường ngồi xuống bên bàn, mặt lạnh Thiệu Vĩnh Côn bùng lên đại tiệc, lại điểm lửa vào nến – xong tắt đi đèn trên đầu, rót hai chén rượu, đưa cho cậu một ly trên môi còn bày ra nụ cười ân cần, nói: “Vì buổi tối tuyệt vời của chúng ta, cạn ly.”

“Ta không thể uống rượu.” Lâu Duật Đường khó xử nhìn rượu ngon trước mặt, có điểm tham lam nhưng vẫn cực lực khắc chế — cậu còn chưa quên mình uống rượu vào là đổi tính cực kém, điên đến mức quỷ còn giết mình.

“Uống một ít cũng không sao.” Thiệu Vĩnh Côn ôn nhu cổ vũ, lại đưa cho cậu một bát canh mùi vị mê người. “Huống hồ chúng ta quan hệ thế nào, còn cần cố kị cái gì nữa?”

Lâu Duật Đường không giữ nổi nguyên tắc, nho nhỏ nhấp một ngụm, lại gương mặt nhìn hắn, nói: “Người hôm nay tâm tình không tồi, lại phá được án à?”

Thiệu Vĩnh Côn mỉm cười vuốt cằm, híp mắt nói: “Có cái gì ... thưởng ta sao?”

Lâu Duật Đường lắc lắc chén rượu, thấp giọng nói: “Chúng ta thì có quan hệ gì? Đừng nói ta lo sợ không đâu, Thiệu Vĩnh Côn, cùng một tên xã hội đen như ta đồng giường cộng chằm, người không biết xấu hổ sao? Đồng sự của người cũng không nói gì à?”

Thiệu Vĩnh Côn cầm lấy tay cậu gần từng tiếng nói: “Ta đối với người là thật lòng, ta không định kết hôn, nếu người muốn biết chính là việc này thì ta nói cho người, đời này ta cũng không bao giờ buông tay, người đừng hòng chạy thoát khỏi ta.”

Lâu Duật Đường trái tim trong ngực loạn khiêu, ánh sáng – ánh nến hắt lên hai má ửng đỏ của cậu, vẻ mặt ảo não không biết làm sao, rút tay về cúi đầu dùng cơm.

Ánh mắt của Thiệu Vĩnh Côn giống như hai luồng đèn theo dõi cậu, không buông tha cho dù chỉ là một động tác cực nhỏ, thấy Lâu Duật Đường cả người sợ hãi, ăn không dám nuốt, rốt cục bỏ lại dao nĩa, buồn bực trừng ngược lại hắn, hỏi: “Người thật không muốn cho ta ăn uống?”

“Ta đang đợi câu trả lời của người a.” Thiệu Vĩnh Côn lộ ra thần sắc cô đơn, khiến cậu trong nháy mắt liền mềm lòng, Lâu Duật Đường thanh thanh cổ họng, bùng lên chén rượu hướng về phía hắn,

nói: “Chúc người tiền đồ vô lượng, Thiệu cảnh quan, ta hình như cũng không muốn nói với người
Ách. Chia tay.”

Lời này dù có nói như thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, dù sao quan hệ của bọn họ cũng không hề bình thường, tính giao giữa hai người cũng đã vô số lần, tận đến giờ phút này mới có một chút cảm giác lưu luyến.

Bất quá đối với loại người đã từng chơi bởi không ít như bọn họ mà nói, học người ta nắm tay nói lời yêu thương không khỏi khiến cho không chỉ người khác mà bản thân còn cảm thấy choáng váng, nói thẳng ra như thế này có khi còn hợp lý hơn.

Thiệu Vĩnh Côn lại cười cực kì trẻ con, sáng lạn vô cùng, điện lực mười phần, vui vẻ chạm cốc với cậu, Lâu Duật Đường bị tâm tình hân hoan của hắn cuốn hút, không thể khống chế mà cả khuôn mặt ngơ ra nhìn người kia. Hai người vừa dùng cơm vừa nói mấy chuyện nhỏ liên miên, không khí nhu hòa ngọt ngào đa tình hiếm khi có được lại tràn ngập trong phòng.

Lâu Duật Đường bất tri bất giác uống nhiều, cuối cùng lúc bị Thiệu Vĩnh Côn ôm lấy mang tới phòng ngủ, cậu không chỉ có không phản kháng, mà còn nhiệt tình vạn phần ôm lấy cổ nam nhân, từ trong xoang mũi phát ra tiếng hừ nhẹ như không nhịn nổi nữa.

Từng kiện từng kiện quần áo bị thoát hạ cho đến khi cả hai cùng lỏa thể, Lâu Duật Đường dùng cả tay lẫn chân ôm lấy giao triền cùng người kia, y y a a phát ra âm tiết hàm hồ, thân thể nóng rực không ngừng vận vẹo, cảm giác then thùng bị đánh bay đến tận chín tầng mây, ánh mắt ướt sũng mà câu dẫn hắn.

Thiệu Vĩnh Côn không ngừng hôn phủ lên thân thể cậu, đem thủ pháp tán tỉnh cao siêu phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn, hai người ở trên giường lớn quay cuồng, điên đảo giao hoan, một lần lại một lần mà khắc sâu kết hợp, tận đến khi hừng đông bắt đầu lóe lên.

9. Chương 9

Tình yêu có khả năng hủy đi lý trí của con người, dù sắt đá đến đâu cũng có thể trở nên mềm yếu, Lâu Duật Đường cũng chỉ là một tên rắn bên ngoài mà thôi. Không có khí tiết, khí khái vi linh, sớm đã bị Thiệu Vĩnh Côn dạy dỗ đến thực tủy biết vị, vô luận là thân thể hay là tâm đến giờ đều vô pháp ly khai nam nhân kia

Không bao lâu, những ngày mơ màng nhàn chán đã bị đánh tan. Sáng sớm nay, Lâu Duật Đường vừa ăn sáng xong liền mở ra tờ báo, kết quả tiêu đề phần xã hội đập vào mắt khiến cậu suýt chút nữa phun hết cả cà phê trong miệng ra.

“ Nửa tháng trước lực lượng cảnh sát thành phố đã phá tan một băng đảng xã hội đen tên là Ngự Phong Đường, vụ án này đã được chuyển giao sang Viện Kiểm Sát, sáu nghi can bị tình nghi cướp bóc có tổ chức, tụ tập đánh bạc, bắt cóc, giết người, buôn lậu phi pháp và một số hành vi khác gây thiệt hại đến trị an thành phố, trải qua sáu ngày điều tra xét xử, ngày hôm qua phiên tòa sơ bộ thẩm vấn đã kết thúc, tội ác hoàn toàn rõ ràng, bằng chứng cũng vô cùng xác thực, sáu bị cáo đều đã bị định tội, bắt đầu từ ngay mai sẽ bắt đầu thi án tù của mình.” Lâu Duật Đường đọc ra tiếng, càng đọc sắc mặt càng lúc càng khó coi, “Này con mẹ nó làm sao lại thế này?”

Sáu người này đều là những người quyền cao chức trọng trong tổ chức, hơn nữa phân lượng của bọn họ ở Ngự Phong Đường cũng không hề thua kém Nhị đương gia là cậu, mỗi người đều là trụ cột vững vàng không thể thiếu. Bọn họ nếu đã mất, Ngự Phong Đường có thể trực tiếp giải tán rồi.

Cậu ngẩng đầu, kinh sợ trừng mắt đối với Thiệu Vĩnh Côn đứng đối diện, trực giác cảm nhận được chuyện này không khỏi không có liên hệ với hắn: “Họ thiệu kia, giải thích rõ ràng cho ta!”

Tính lại thời gian, nguyên lai ba ngày Thiệu Vĩnh Côn mất tích kia chính là đi bắt người của Ngự Phong Đường, buồn cười bản thân còn đi lo cho an nguy của hắn, hơn nữa còn cùng hắn làm cái gì mà bữa tối dưới ánh nến chứ, lại còn mây mưa sau đó. Ngự Phong Đường suy sụp như vậy, cậu lại ở ngay dưới thân địch nhân mà mở rộng chân thích đến mức quên cả mình tên là gì, Lâu Duật Đường càng lúc càng giận dữ xấu hổ, thật muốn cho mình một cái tát thật mạnh.

Thiệu Vĩnh Côn lộ ra thần sắc tiếc hận, thở dài một tiếng nói: “Là Lâu Phùng Xuân ở trong ngục đã cung cấp manh mối phá án cùng địa điểm của bọn họ, chúng ta mới đem Ngự Phong Đường một lưới quét sạch.”

Lâu Duật Đường hít một ngụm thật to, không thể tin Nhị ca lại điên cuồng đến mức này, một mình mình ở tù còn chưa thấy đủ, lại còn muốn kéo theo một đồng người làm đệm lưng sao? Cậu cau mày, hồ nghi hỏi: “Hắn tại sao lại làm như vậy?”

“Giúp đỡ cảnh sát phá án cùng bắt giữ tội phạm có thể làm giảm án phạt.” Thiệu Vĩnh Côn buông tay, thăm thía nói mấy câu: “Duật Đường, chuyện người bắt cóc Diệp Hân An ta có thể bưng bít đi, dù sao hắn có chết thì cũng đã sống lại. Người hiện tại trên người cũng không có tiền án gì, đừng cương trước bờ vực đi! Không nên tái cổ chấp nữa.”

“Người nói cái thí gì!” Lâu Duật Đường hớn hển gào thét, “Người nghĩ rằng ta nhẫn nhịn ủy khuất cầu toàn với người nhiều ngày như vậy là vì cái gì? Là vì chính mình sao? Triển Nhung mất tích, ta lại ngay cả Ngự Phong Đường cũng không bảo vệ được, cho dù tìm được hắn, ta còn mặt mũi nào gặp hắn nữa?”

Thiệu Vĩnh Côn nheo lại đôi mắt sáng, lộ ra ý cười châm chọc nói: “Ta quên mất, người lúc trước cũng là vì Lâu Triển Nhung mà ủy thân lụy ta, nguyên lai mấy ngày qua đều là ta cường gian người? Cũng không biết ai ở dưới thân ta lãng khiêu”

“Không cần nói nữa!” Lâu Duật Đường mặt đỏ lên, “Người con mẹ nó không cố ý xuyên tạc ý tứ của ta! Hơn nữa ngay từ đầu ta quả thật là bất đắc dĩ, người đừng có mà đắc ý.”

Nếu không phải bởi vì giao dịch cậu cũng sẽ không theo Thiệu Vĩnh Côn lên giường. Tuy rằng sau đó sớm chiều ở chung, tình cảm càng lúc càng không thể giữ lại, trên giường cũng đã thành vì tình mà làm chứ không vì giao dịch, nhưng này cũng không có nghĩa là người kia chưa từng miễn cưỡng cậu!

Thiệu Vĩnh Côn một tay vươn lại, Lâu Duật Đường còn tưởng rằng sẽ bị đánh, sợ tới mức lùi lại. Không ngờ nam nhân chỉ đơn giản kéo lấy cậu ôm vào lòng, thanh âm lộ ra chua xót: “Người trong lòng khi nào mới có thể có ta tồn tại.”

Trái tim giống như bị một bàn tay vô hình bóp lấy, siết đến sắp vỡ ra, ngay cả hô hấp đều trở nên ngừng trệ. Lâu Duật Đường đem cằm đặt trên vai nam nhân, hít một hơi thật sâu, giống như đang ở lễ đính hôn, quyết tâm nói: “Ta chỉ quan tâm đến Triển Nhung, chỉ cần có thể tìm được hắn, ta có thể bỏ qua lòng tự trọng, tiếp tục bám lấy người.”

Dù sao tâm đã rơi vào tay giặc, thừa dịp còn có con bài chưa bị lật tẩy, cố gắng đạt được bao nhiêu điều kiện thì càng tốt.

Thiệu Vĩnh Côn khẽ vuốt sau lưng cậu, trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Ta mang người đi gặp hắn.”

Lâu Duật Đường kinh hỉ đến nhảy lên, sau đó thẹn quá thành giận, túm lấy áo Thiệu Vĩnh Côn gầm rú: “Hỗn đản! Người đã sớm tìm được hắn đúng không? Thế mà vẫn gạt ta!”

Thiệu Vĩnh Côn hạ xuống mi mắt, vẻ mặt âm đạm nhỏ giọng nói: “Ta sợ người đạt thành tâm nguyện rồi sau này sẽ không cần đến ta nữa”

Bộ dáng của hắn quả thực giống như đứa nhỏ phải chịu ủy khuất, oai hùng bá đạo ngày thường đã không còn thấy, khiến Lâu Duật Đường nhìn thấy liền mềm lòng, vội vàng hồng hân: “Ta sẽ không rời đi người, trừ phi người đã ghét bỏ cái lão nam nhân không người yêu này.”

“Làm sao có chuyện ấy?” Thiệu Vĩnh Côn mừng rỡ, ôm cậu lằng lằng vài vòng, dùng sức hôn lên trên mặt, sau đó cao hứng phấn chấn kéo cậu ra ngoài. “Việc này không nên chậm trễ, bây giờ đi luôn đi! Bất quá người phải chuẩn bị tâm lý thật kĩ, Lâu Triển Nhung bây giờ so với trước kia bộ dáng quả thực không còn, đừng để bị dọa.”

Lâu Duật Đường bị tin vui này xông đến hôn đầu, đối với lời miêu tả của Thiệu Vĩnh Côn là nghe tai này ra tai kia. Tuy rằng trên đường đi người kia cũng đã cố gắng chuẩn bị tinh thần cho cậu, nhưng đều bị cậu xem như gió nhẹ qua tai, nghe qua liền quên. Kết cục của việc không nghe lời người khác chính là đến lúc nhìn thấy đứa cháu cậu như bị ngũ lôi oanh đỉnh vạn tiễn xuyên tâm, sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm.

Đứa cháu của cậu nguyên bản cao gầy, đẹp trai, kiệt ngạo không kèm chế, bây giờ lại trở thành một tên mặt trắng xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo mà yếu đuối, tương phản cực đại khiến cậu cảm thấy trước mắt như hóa đen, lâm vào cảm giác tuyệt vọng khiến người ta mất hết can đảm

Nhìn một tiểu nam nhân yếu đuối như vậy, ai còn có thể trông cậy vào hắn trọng chấn bang phái, hiệu lệnh tứ phương nữa?

Lâu Duật Đường bị đả kích không nhẹ, chú cháu gặp lại nhau một phen thương cảm. Đến lúc biết thân thể mình đã bị Diệp Hân An chiếm cứ, Lâu Triển Nhung lập tức sai khiến sai cái tên trung khuyển suốt ngày theo sau hầu hạ hắn là Lục Định Vũ chạy như bay đến Hoa Viên Thần Kỳ. Kết quả lại khiến cho hắn chịu đả kích càng sâu, Diệp Hân An căn bản không có ý định trả lại thân thể —— huống hồ cho dù hắn có muốn Lâu Triển Nhung cũng không còn muốn nữa, tưởng tượng đến việc thân thể kia ở trong lòng địch thủ một mất một còn của ỳnh, ngũ cùng nhau không biết đã bao nhiêu lần, hắn liền cảm thấy ghê tởm không thôi.

Kể từ đó, đứa cháu đáng thương của cậu cũng chỉ còn cách tiếp tục nương nhờ cái thể xác gió thổi lại bay này tiếp tục chịu ủy khuất.

“Xong rồi, thế này thì quả thật xong rồi.” Trên đường trở về nhà, Lâu Duật Đường như đánh mất hồn, thì thào nói nhỏ. Nếu như nói lúc trước cậu vẫn còn đang ôm ấp một tia hy vọng, bây giờ chỉ còn hoàn toàn là tuyệt vọng. Trước đây chú cháu liên thủ còn có thể miễn cưỡng coi như văn võ song toàn, hiện tại trở thành nhược kê với nhược kê, còn muốn trở về hắc đạo? Trừ phi trong mơ, còn không, đến cửa cũng không có.

“Cuộc sống bình thường có cái gì không tốt?” Thiệu Vĩnh Côn không hề giận tã liếc cậu một cái, “Người tên Lục Định Vũ kia đối xử với hắn cũng không tồi, cứ như ngậm thì sợ hự mà cầm thì sợ rớt, vì cái gì mà không sống bình thản qua ngày, cứ phải đánh đánh giết giết mới được sao? Thực không hiểu các người.”

Lâu Duật Đường nghe thấy “Lục Định Vũ” ba chữ này nhần thần liền sáng lên, trong đầu hiện lên cái nam nhân cường tráng cường kiện kia, vỗ vỗ hai tay, nói: “Nếu Triển Nhung có thể có thân thể của người kia, trọng chấn bang phái sẽ không còn là suy nghĩ trong mộng nữa!”

Cậu không đợi Thiệu Vĩnh Côn trả lời, hưng phấn mà quay sang nói: “Ngẫm lại xem, nếu Triển Nhung cùng nam nhân kia đối hồi rồi, hắn không phải lại trở về là một hảo hán sao?”

Thiệu Vĩnh Côn dở khóc dở cười, không có hảo ý nhìn cậu một cái, nói: “Ta giới thiệu thiên sư cho người được chứ, đương nhiên thành công hay không thì không dám cam đoan.”

“Hảo!” Lâu Duật Đường tuyệt vọng cái gì cũng không thể bỏ qua không thử, không ngờ hành động này càng khiến cho Lâu Triển Nhung chịu nhiều đau khổ, không chỉ bị Lục Định Vũ tha trên giường ăn kiền mạt tịnh, còn suýt chút nữa bị nam nhân kia chinh chết, bị không ít tra tấn mới có thể trời quang mây tạnh gặp trăng sáng.

Nếu Thiệu Vĩnh Côn đã dẫn cậu đi gặp cháu, như vậy Lâu Duật Đường tự nhiên phải thử ước, ngoan ngoãn ở lại bên người hắn. Bất quá hiện tại hành động của cậu cũng tự do không ít, có thể tùy tiện đi ra ngoài chơi bời, nhưng phải tuân thủ ba điều: không được vào câu lạc bộ, không được tham dự vào mấy cái hoạt động phi pháp, không được hỏi ba đáp bốn.

Ngự Phong Đường giải tán, Hồng Viễn Bang chuyển mình, hai thế lực bang phái này xưa mỗi bên trấn giữ một phương giờ đã trở thành lịch sử. Thiệu Vĩnh Côn công to trạng lớn, được thăng chức tăng lương, nuôi một người như cậu cũng chẳng có vấn đề, bất quá Lâu Duật Đường không thích vô công rồi nghề như vậy, ngẫu nhiên cũng đi làm mấy việc bán thời gian, làm mấy việc phục vụ xã hội v.v..., nghiêm nhiên trở thành một thị dân chính trực bình thường.

Vốn nghĩ theo thời gian trôi qua, chấp nhất của Thiệu Vĩnh Côn đối với cậu cũng dần dần mà nhạt đi, cũng đã từng tự ngược mà liên tưởng không ít cảnh tượng chia tay trong đầu. Không ngờ mỗi ngày trôi qua, củi gạo cùng nhau, cùng cái cọ đấu vô môm, Thiệu Vĩnh Côn nhiệt tình một chút cũng không giảm bớt, hai người ở chung càng ngày càng hài hòa tự nhiên, càng ngày càng giống lão phu lão thê bên nhau.

Nếu có thể vĩnh viễn như vậy, thật cũng là một chuyện tốt, nhưng sự thật luôn hiển hiện như máu chảy thê lương, luôn có một ít chuyện vô căn cứ khiến người ta nghi ngờ nhau vẫn có thể nảy aa, đảo loạn cái thế giới ôn nhu yên bình của hai người.

Buổi tối này, Lâu Duật Đường tâm huyết dâng trào đang quét tước phòng bếp, dưới tủ bị cậu đẩy đổ một cái bình thuốc nhỏ, cậu nhìn thấy, nhặt lên.

Giống như không cần thận mà bị đẩy rớt, nhãn trên bình bị rớt ra, Lâu Duật Đường nhẹ nhàng nhắc lên, nhú mày.

Là thuốc ngủ, Thiệu Vĩnh Côn cần tới cái này làm gì? Bọn họ có ai bị cái bệnh mất ngủ này đâu!

Lại nhìn ngày sản xuất dưới đáy bình —— cuối mùa hè vừa rồi, hiển nhiên là được mua sau khi cậu bị giam lỏng tại nơi này, Thiệu Vĩnh Côn có cái âm mưu gì? Tại sao lại mua cái loại đồ vật này?

Được trong bình chỉ còn hai phần ba, xem hướng dẫn mặt sau, có vẻ như là lượng thuốc của ba ngày, Lâu Duật Đường trong đầu nhớ lại thật nhanh, càng nghĩ càng khẳng định, càng nghĩ càng tỉnh ngộ, thân thể nhất thời bị màn sương hàn lãnh bao lấy, lạnh đến tận xương.

Trách không được lúc Thiệu Vĩnh Côn đi xử lý cái án kiện này cậu lại suốt ngày ngủ, hóa ra đối phương là hạ được trong đồ ăn, khiến mình không thể xuất hiện quá nhiều hành động của hắn. Hoặc nói, khiến mình thả lỏng cảnh giác, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Chuyện xảy ra trước nay được xâu chuỗi lại, một ý tưởng càng ngày càng rõ ràng được hình thành trong đầu, Lâu Duật Đường nhắm mắt lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hai tay càng không ngừng phát run.

Hắn nhất định là đã biết cháu cậu ở đâu, vì ngăn cản bọn họ chú cháu gặp mặt, ngay cả bị thương cũng không chịu đi bệnh viện, một cậu còn vất vả vừa giúp hắn băng bó miệng vết thương vừa cảm động. Sau lại hống cậu thu hồi ấn tín Đường chủ, sau lại kê đơn khiến cậu hôn mê, sau đó trộm đi ấn tín, khiến cuối cùng Ngự Phong Đường tan rã trong tay hắn.

Cậu mềm nhũn tựa vào tường, dùng hết khí mới ngăn bản thân không ngồi bệt luôn xuống sàn nhà, Lâu Duật Đường lắc đầu cười khổ, ám trầm ngu xuẩn cùng thấp hèn của bản thân.

Cậu đã đem hết tất cả của mình để có thể tin tưởng nam nhân này, kết quả khi còn đang đắm chìm trong hạnh phúc thì mới biết hóa ra chỉ là một hồi mộng đẹp, phát hiện nguyên lai mình vẫn cứ đang loanh quanh trong một cái ***g được bố trí tinh xảo, bị lợi dụng mà không biết, ngược lại còn đắc chí đến không biết thẹn!

Thiệu Vĩnh Côn, người thật sự là một diễn viên cao minh, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Nếu không phải cái bình được này đổ xuống bị ta phát hiện, không biết ta sẽ còn bị người lừa bao lâu nữa? Có phải đến tận lúc chết vẫn vì ôn nhu của người mà tự khiến bản thân cảm động không thôi?

Đều là giả hết, thế giới này, căn bản không tồn tại cái gì mà thiệt tình thực lòng.

Cảm giác hư thoát lạnh như băng dần dần nhạt đi, sức lực lại trở về trên người, Lâu Duật Đường đem bình thuốc vứt vào trong thùng rác, vỗ vỗ mặt, tận lực làm như không có việc gì trở lại trong phòng khách.

Thiệu Vĩnh Côn đang xem TV, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Ngày mai có rảnh không? Chúng ta ra bờ biển chơi đi?”

“Ách.” Lâu Duật Đường sắc mặt ủ dột, chần chờ một lát, nhẹ giọng mở miệng: “Vĩnh Côn.”

Nói ra hai chữ này quả thật vô cùng gian nan, mặt nạ sau khi bị phá bỏ, mỗi lần gọi lên cái tên này cảm giác yết hầu như bị con dao sắc lẹm cắt qua, mùi vị huyết tinh tràn ngập mãi không tiêu tán. Cậu nhắm lại hai mắt, nói: “Người tại sao lại muốn trở thành cảnh sát?”

Thiệu Vĩnh Côn có điểm kinh ngạc, quay đầu nhìn cậu một cái, theo thói quen vươn tay nắm lấy thất lưng cậu ôm vào, lại cảm giác được người trong lòng nháy mắt thân thể cứng đờ. Hắn nhú mày, hỏi: “Sao vậy, sao đột nhiên hỏi cái này?”

“Nghĩ mãi không biết, muốn hỏi người một chút.” Lâu Duật Đường ngoài cười nhưng trong không cười, “Dù sao ta đối với người cũng hoàn toàn không biết gì cả.”

Thiệu Vĩnh Côn nhướn mi nhìn cậu, đáp: “Đương nhiên là vì bảo vệ pháp luật cùng trật tự xã hội, trừ gian diệt ác.”

Đáp án quen thuộc này khiến Lâu Duật Đường khẽ cười một tiếng, tận lực bắt động thanh sắc, lại hỏi: “Như vậy, nếu như ta làm ra chuyện trái pháp luật, người có phải sẽ không hề do dự mà bắt ta?”

“Người làm cái gì?” Thiệu Vĩnh Côn hưng trí dặt dào nhìn cậu, nửa đùa nửa giỡn, nói: “Nếu như là chuyện trên giường thượng cẳng chân hạ cẳng tay với ta, ta sẽ giơ cao đánh khẽ, không trừng trị người tội hành hung cảnh sát.”

Lâu Duật Đường sắc mặt cứng ngắc, trên môi vẫn giữ nụ cười lạnh như băng, nói: “Ta chỉ đặt giả thiết một chút thôi, nói cho ta biết người sẽ hay không bắt ta?”

“Sẽ.” Thiệu Vĩnh Côn nhẹ giọng, nhưng lại không chút do dự cho cậu một đáp án.

Lâu Duật Đường trong đầu trống rỗng, đại ra vài giây mới hồi phục tinh thần, cười nhẹ ra tiếng: “Thật đúng phong cách của người a, Thiệu cảnh quan.”

Vì niềm tin vào chính nghĩa của mình, không tiếc mà tạo ra một nhà giam đầy ôn nhu, đưa cậu nhốt vào trong, không thấy mặt trời. Tùy ý lừa gạt, cũng chưa từng cố kị cảm nhận của cậu, thậm chí cũng không hề quan tâm cho dù có là người trong lưỡng đạo, tim của cậu cũng là thịt mà thôi, khi được che chở bảo vệ cũng thấy cảm động, khi bị thương cũng sẽ biết đau đớn.

Thiệu Vĩnh Côn, người điên rồi! Cảm tình hay thân thể mà cũng cho như một loại thể mạnh để lợi dụng, một lần xúc xắc đánh cược cuối cùng cũng toàn thắng. Mà cậu, có tu luyện thêm mười đời cũng không phải là đối thủ của nam nhân này, vô luận tranh đấu kháng cự như thế nào cuối cùng cũng chỉ nhận lấy kết cục hôi phi yến diệt.

“Người hôm nay không được bình thường, ” Thiệu Vĩnh Côn nâng lên mặt cậu, còn thật sự quan sát hỏi: “Lại bị kích thích gì sao ? Ta đối xử với người không tốt sao?”

Lâu Duật Đường ngay cả khí lực để trả lời cũng không có, nở ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, thâm nghĩ phải rời khỏi cái nam nhân vô tình này, đến nơi chân trời góc biển kiếm một chỗ tự liếm vết thương của bản thân.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên đã cứu cậu, Thiệu Vĩnh Côn không kịp truy vấn cậu liền nhấc điện thoại lên. Sau một lát sắc mặt của hắn liền thay đổi, vội vàng cắt tắt máy, phủ thêm cảnh phục ra khỏi cửa, lúc gần đi còn quay lại dặn cậu: “Ta có việc gấp, buổi tối có thể không trở lại, người ngoan ngoãn ở nhà chờ ta, không được chạy loạn.”

Lâu Duật Đường mặt không chút thay đổi gạt đầu, ở bên cửa sổ nhìn đến tận khi hắn lên ô tô rời đi, liền vội vàng đi đến bên huyền quan. Không ngoài sở liệu, nam nhân lại khóa cửa, cậu lại trở thành con thú bị nhốt, có chạy đằng trời.

Nếu như vậy thì đành người sống ta chết một phen đi! Dù sao cậu cũng chẳng có gì mà cố kị nữa, tâm đã chết, có ở đây ngu ngốc bị nam nhân này đùa giỡn xoay quanh cũng không còn ý nghĩa, chẳng bằng buông tay một lần, chết cũng không tiếc.

Cậu lục tung, đem tất cả sàng đan, bức màn, khăn trải bàn, quần áo. Tóm lại đem tất cả vải trong căn hộ đến bên cửa sổ, vội vàng từng cái từng cái buộc vào nhau, thành một sợi dây dài đến mười sáu tầng lầu, một mặt buộc vào cây cột lớn trong phòng khách, một đầu thả xuống qua cửa sổ.

May mắn là ban đêm cũng không có mấy người qua lại, khiến cậu cũng không đến mức bị người ta nhòm ngó như khi, Lâu Duật Đường cũng không dám nhìn xuống, ôm lấy cái sợi dây chấp vá kia, dần dần trượt xuống.

Cả con đường mồ hôi chưa từng dừng chảy, quần áo lại bị gió đêm thổi tới khô, rất nhanh lại bị mồ hôi làm ướt nhẹp. Hao hết thiên tân vạn khổ, cậu rốt cục cũng chạm được đến mặt đất, trong nháy mắt hai ngón chân cảm giác được mặt đất vững chãi bên dưới, Lâu Duật Đường liền cả người mềm nhũn vô lực ngã ngồi xuống đất.

Rốt cục cũng đã kết thúc, Lâu Duật Đường từng ngum từng ngum thở phì phò, ngẩng đầu tòa nhà trong ánh trăng, tâm vốn dĩ đang quặn đau đột nhiên lại nhảy lên một tia vui sướng.

Tạm biệt, cảnh quan đại nhân thiết diện vô tư.

10. Chương 10

Thân thể như bao cát gục trên mặt đất không cựa được, cả người đều đau đớn, xương cốt cơ hồ như sắp nhuyễn ra. Lâu Duật Đường than nhẹ một tiếng, bị một xô nước lạnh tát tỉnh lại.

Đây là nơi nào?

Cậu cố mở ra đôi mí mắt nặng trĩu, tầm mắt mờ hồ dần dần rõ ràng, phát hiện bản thân đang ở bên trong một nhà kho vô cùng cũ nát, trên sàn nhà khắp nơi đều là bụi đất, còn có vài vũng chất lỏng không biết là gì.

Nơi này nhìn có điểm quen mắt, Lâu Duật Đường chớp mắt mấy cái, đang định ngồi dậy, nhưng tay chân bị trói quả thật không tiện hành động, đành phải dùng tứ chi mà bò trên mặt đất.

Từ ánh sáng chiếu vào nhà kho qua song sắt cửa thông khí bên trên có thể đoán hình như trời đã sáng, cậu rốt cục đã hôn mê bao lâu?

Lâu Duật Đường cau mày, lục lọi trong trí nhớ hỗn loạn.

Đêm qua cậu trốn khỏi căn hộ của Thiệu Vĩnh Côn, kết quả vừa mới trốn khỏi khu nhà căn hộ liền bị đánh lén, một khối khăn tay mùi vị ghê người bịt kín miệng mũi cậu, sau đó cậu trở thành cái gì cũng không nhớ.

Vừa mới mở mắt đã phát hiện bản thân ở nơi này, nín thở yên lặng lắng nghe, bên ngoài truyền đến loáng thoáng tiếng sóng biển, Lâu Duật Đường trong lòng giật mình, trừng đôi mắt đỏ quạch đầy tơ máu nhìn ra xung quanh.

Giống như một con thỏ đang bị chó sói đuổi giết, cho dù nhìn không thấy kẻ thù nhưng vẫn có thể cảm nhận được từng đường nhìn đầy thù địch từ mọi hướng phát ra.

Cửa lớn rỉ sắt “Chi nha” một tiếng liền mở ra, một bóng người tiến vào, nện bước không nhanh không chậm, Lâu Duật Đường ngẩng đầu lên, dự cảm không ổn biến thành sự thật ——

“Nhị ca?”

Bị gọi điện thông báo triệu hồi về cảnh cục, tin tức Lâu Phùng Xuân vượt ngục khiến cho mỗi cảnh sát trong lòng đều như có một tảng đá đè nặng, Thiệu Vĩnh Côn cùng đồng sự phán đoán con đường hắc có thể dùng để đào thoát cùng những nơi có thể đi, phái bốn tổ cảnh sát trước tiên tỏa đi bốn phương tìm kiếm tin tức, một đêm chưa ngủ, gấp đến đứt đầu mẻ trán. Sáng sớm bớt được chút thời gian kiếm hai cái bánh mì nhét bụng, kết quả còn chưa có ăn xong, viên quản lý khu chung cư gọi điện tới, nói cửa sổ phòng hắc có một sợi dây vải thật là dài, trong phòng trống không có một người, Lâu Duật Đường đã sớm bỏ trốn mất dạng.

Vì cái gì lúc hắc bận rộn như vậy còn gây thêm phiền phức cho hắc thể này? Thiệu Vĩnh Côn đem điện thoại bóp răng rắc, rất muốn đem Lâu Duật Đường bắt trở về đánh một trận, bỗng nhiên nhớ tới tối hôm qua đối phương tự đứng lại nói cái gì đó không hợp, cảnh sát tiên sinh bình tĩnh đại ngộ, Lâu Duật Đường khẳng định đã phát hiện ra cái gì đó, mới có thể hỏi mấy câu như vậy để thử mình.

Xem ra mình đáp không tốt, nếu không cái tên kia cũng không liều chết mà bỏ chạy như vậy, dùng ga giường? Thế mà cậu cũng nghĩ ra!

Lâu Phùng Xuân trước mắt hành tung không rõ, Lâu Duật Đường lại lỗ mãng mất dạng chạy loạn ra ngoài, một cái bia ngắm di động không tự giác như vậy làm sao người ta có thể bỏ qua. Thiệu Vĩnh Côn thái dương gân xanh nổi đầy, bỏ lại bữa sáng lao xuống lầu, lái xe đi tìm Lâu Triển Nhung.

Biệt thự của Lục Định Vũ nằm ở ngoại ô thành phố, trên đường chịu đựng kẹt xe phiền muộn chết, phóng nhanh, đi tắt, vượt một đồng đèn đỏ xong, hắc một thân đầy oán khí đập cửa nhà người ta, Lâu Triển Nhung lúc đầu còn sĩ diện, cố làm ra vẻ xa cách, kết quả vừa nghe nói Lâu Duật Đường mất tích hắc liền nhảy dựng lên, túm lấy Lục Định Vũ xông vào trong xe Thiệu Vĩnh Côn, phụng phịu nói: “Ta biết căn cứ bí mật của Lâu Phùng Xuân đích bí mật căn cứ, trừ bỏ mấy kho chuyên chở hàng hóa của Ngự Phong Đường trước kia, thì có một kho hàng cũ ở khu 36A, ở bến tàu Châu Loan, là của hắc chính mình mua.”

Năm đó bọn họ hai chém giết nhau sớm đã điều tra ngọn ngành gốc gác đối phương, lại không nghĩ rằng đến bây giờ mới phát huy tác dụng. Tuy rằng cũng không thực nắm chắc, nhưng cứu người như cứu hỏa, vô luận như thế nào cũng phải đến đó nhìn xem, đằng nào cũng không có gì để mất.

Thiệu Vĩnh Côn đạp xuống chân ga, gọi điện thoại thông báo cho cảnh cục, sau đó chuyển tâm lái xe, mặt trầm như nước, nhẹ giọng phun ra hai chữ: “Cảm ơn.”

“Sách!” Lâu Triễn Nhung khinh thường, trầm mặc một lát còn nói: “Người tốt nhất chờ có người đến tiếp ứng rồi hãy đến đó đi, Lâu Phùng Xuân bây giờ cực kì có khả năng chỉ bày ra một cái bẫy dụ người vào.”

“Giống như các người bắt cóc Diệp Hân An để dụ Tiêu Chấn Hằng ra giết?” Thiệu Vĩnh Côn hừ lạnh một tiếng.

Lâu Triễn Nhung bị chạm đến nỗi đau, mặt không đỏ khí không suyễn nói: “Chúng ta là lấy độc trị độc, sống chết đều tùy số, người có tinh thần sẽ chết không? Cho dù có bị thương cũng sẽ tới chứ? Không sợ chết không?”

“Chết người! Sợ chết thì xuống xe đi.” Thiệu Vĩnh Côn không hề giận liếc mắt nhìn hắn, trên khuôn mặt tuấn tú là một tầng sát khí.

Lâu Triễn Nhung thiếu chút nữa nhảy dựng lên, ngữ khí trên tức nói: “Thúi lắm, đó là chú của ta, ta đương nhiên muốn đi cứu hắn, nhưng người thật ra lại bán mạng như vậy là vì cái gì?”

“Bởi vì ta là cảnh sát.” Thiệu Vĩnh Côn mí mắt cũng không động một chút, không kiên nhẫn trả lời.

Nghe cái đáp án đập khuôn mặt Lâu Triễn Nhung liền làm ra một biểu tình ghê tởm đến muốn nôn, mắng: “Thối sọt, không nói câu này người sẽ chết sao! ?”

“Đừng cãi nhau, đừng cãi nhau.” Người hiền lành Lục Định Vũ lên tiếng hoà giải, “Thiệu cảnh quan cũng nhất định rất lo lắng cho an nguy của Lâu tiên sinh mới có thể không kiên nhẫn như vậy, cứu người quan trọng hơn, không nên nội chiến bây giờ.”

Lâu Triễn Nhung phần nộ ngậm miệng lại, tựa vào bên lưng người kia mà ngắm phogn cảnh bên ngoài, Thiệu Vĩnh Côn có điểm kinh ngạc, không ngờ con chim ưng kiêu ngạo cuồng dã này thế nhưng lại bị con tròng khuyên này ăn sạch sẽ. Trong mắt hắn hiện lên một mạt ý cười, nói: “Lục huynh, rất có cách dạy dỗ nha.”

“A?” Lục Định Vũ đỏ mặt, thẹn thùng nở nụ cười, Lâu Triễn Nhung lại muốn nổi bão, lại bị nam nhân xoa dịu kéo về. Khuôn mặt vốn trắng nõn vì tức giận mà hóa xanh luôn.

Thiệu Vĩnh Côn nhìn đèn giao thông trước mắt, khoảng cách đến bến tàu Châu Loan càng lúc càng gần, trong mắt hắn toát ra sự kiên nghị trong tình thế bất buộc. Chỉ như tự mình lầm bầm, lại giống như đang hỏi Lâu Triễn Nhung: “Người có nhớ hay không, kế hoạch lúc ấy của các người định dụ Tiêu Chấn Hằng ra giết tại sao lại thất bại?”

Lâu Triễn Nhung cười lạnh một tiếng, nói: “Ta đương nhiên nhớ rõ.”

Thiệu Vĩnh Côn để xe dừng tại bến tàu, rút súng ra, quay đầu lại nhìn hắn một cái, nói: “Lâu Phùng Xuân lại đang dấn vào vết xe đổ của các người.”

Hắn không phải đang ở trong ngục giam sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây? Lâu Duật Đường kinh nghi nảy ra, đối thủ năm đó cùng mình đấu đến mức người chết ta sống lại đang từ trên cao nhìn xuống bản thân, mà cậu thì lại đang bị trói như cái bánh chưng, chỉ kém giường cổ ra chịu một đao nữa thôi.

“Chào. Nhị ca. Người đây là.” Lâu Duật Đường cười gượng, trong nháy mắt tâm như tro tàn, biết mình lúc này thập phần nguy hiểm, cái mạng này tám phần là không giữ được rồi.

Lâu Phùng Xuân đứng trước mặt cậu, nhắc chân đá cậu bay đến dán vào tường, sau đó rút ra chùy thủ tùy thân, dùng sườn đao vỗ nhẹ vào hai má cậu, nhẹ răng cười nói: “Không ngờ người cũng có ngày hôm nay đi? Duật Đường, năm đó người cấu kết với cái tên chết tiệt kia bỏ ta vào tù, lại còn giao ấn tín Đường cho hắn hủy đi Ngự Phong Đường. Lão tử từ trong ngục ra lần này, chính là muốn tìm người thanh toán thù mới hận cũ thôi.”

Ấn tín là Thiệu Vĩnh Côn cướp đi, cũng không phải cậu chủ động đưa mà, Lâu Duật Đường lười giải thích, bản thân cũng đúng là đã giúp người kia không ít, sớm đã mang cái nhãn phản đồ vào người, có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Chết thì chết đi! Dù sao còn sống cũng chẳng còn ý người, tưởng tượng như vậy, cậu đột nhiên không còn tí sợ hãi nào, khóe miệng nhếch lên, hỏi: “Vậy người tại sao còn chưa động thủ?”

“Nhân vật chính còn chưa đến, gấp cái gì?” Lâu Phùng Xuân hèn mọn nhìn cậu, nói: “Thật không hiểu sao Lâu gia lại sinh ra cái loại tiện hóa như ngươi, cùng nam nhân ngủ còn chưa tính, lại còn dám mang cả Ngự Phong Đường bỏ đi. Người dù có chết, làm sao có mặt mũi mà gặp liệt tổ liệt tông?”

“Ít nói nhảm đi.” Một khi đã coi thường sinh tử, Lâu Duật Đường càng trở nên cứng đầu, “Người còn chờ cái rắm! Thiệu Vĩnh Côn cũng không phải loại đa tình gì, hắn sẽ không tới cứu ta đâu.”

“Sẽ chứ sao không? Một đêm vợ chồng trăm năm ân ái, các người cũng ngủ không phải chỉ có một đêm đi?” Lâu Phùng Xuân dùng sống dao nâng cằm cậu lên, “Người sẽ không ngay cả chút điểm giá trị như thế cũng không có chứ? Vẫn muốn bảo vệ cái tên nam nhân kia mà định lừa ta sao?”

Lâu Duật Đường cười lạnh: “Người cảm thấy một lão nam nhân hai bàn tay trắng như ta, sẽ có cái giá trị gì để người ta liều mình đến cứu?”

Trong hắc đạo không có tiền đồ —— lời nói của người kia ngày đó vang lên trong tai cậu, Lâu Duật Đường hồi tưởng ba mươi mấy năm qua, chỉ có thở dài. Cậu sinh ra trong gia đình hắc đạo, sinh mệnh cả đời ngoại trừ bang phái thì cũng chẳng còn cái gì khác, cũng không có ai cần cậu, chỉ có ở Ngự Phong Đường cậu mới cảm thấy mình sống còn có chút điểm ý nghĩa.

Nhưng Ngự Phong Đường giờ đây đã tan, Thiệu Vĩnh Côn cường thế giữ lấy mình, giống như thần linh mà muốn làm chủ sinh mệnh cậu, khiến cậu lần đầu tiên sinh ra cảm giác ý lại chưa từng có. Giống như nam nhân kia là một bến cảng sóng yên gió lặng, có thể khiến cho cậu rời xa sóng gió, cập vào bờ dừng lại.

Kết quả lại trở thành một mình cam tâm tình nguyện mà thôi, nam nhân kia từ đầu đến cuối chỉ là lợi dụng cậu, nói không chừng chính là mỗi lần tình cảm cao trào qua đi, Thiệu Vĩnh Côn khi quay người mặc quần áo vào chính là đang cười thâm cậu là đại ngọc trong lòng.

Rơi đến tình trạng này, là kẻ vô tích sự, tình lộ thì nhấp nhô, thật sự không bằng chết sớm sớm được đầu thai.

Lâu Duật Đường ủ rũ ngồi dưới đất, tuy rằng đã sớm không để ý sinh tử, nhưng đau lòng vẫn không thể ức chế, cậu ngũ quan vạn vẹo, vẻ mặt tràn đầy thần sắc đau thương.

Lâu Phùng Xuân mắt lạnh nhìn cậu, đột nhiên nói: “Nếu sớm biết chỉ cần bị thương vài lần người sẽ ngoan ngoãn nghe lời, ta lúc trước làm gì phải phí nhiều tâm tư cùng các người đấu đến đấu đi như vậy? Lâu Duật Đường, người ngay cả kĩ nữ cũng không bằng, ít nhất các nàng còn biết lấy tiền! Người còn ngược lại, không chỉ bị người thương, còn chủ động mà cho lại!”

Lời nói vũ nhục như ngọn roi quất vào mặt cậu rất bỏng, Lâu Duật Đường sắc mặt trắng bệch, cắn chặt răng không phun một chữ. Lâu Phùng Xuân cảm giận đá cậu một cước, lấy ra một cái điều khiển từ xa được thiết kế tinh xảo mà ngắm nghía, nói: “Bất quá người đừng quên hắn là cảnh sát, cho dù không phải vì người, cũng sẽ đến đây bắt ta, kho hàng này đã sớm được đặt thuốc nổ, đến lúc đó ta chỉ nhấn cái nút này, tất cả đồng quy vu tận, ai cũng trốn không thoát.”

Người này điên rồi! Lâu Duật Đường trừng lớn hai mắt, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, ngực giống như bị ngọn lửa thiêu đốt tràn lan, tâm loạn như ma.

Cậu vẫn hy vọng Thiệu Vĩnh Côn tới cứu, cho dù bị nam nhân kia lừa lâu như vậy, trong lòng vẫn không tự chủ được mà rung động; nhưng cậu lại Thiệu Vĩnh Côn sẽ đến, thật sự không muốn thiếu thêm một nhân tình với người ta nữa, cho dù cố gắng không để tâm ... nhưng vẫn ... nếu hắn vẫn ôn nhu với mình, sẽ chỉ làm cậu càng thêm thống khổ, xấu hổ vô cùng.

Lúc nào cũng vậy, tất cả những chuyện nếu có liên quan đến Thiệu Vĩnh Côn, luôn luôn có thể khiến cậu rơi vào cái vòng mâu thuẫn khó xử. Hiện giờ sắp chết đến nơi, cậu vẫn như cũ không thể giải thoát bản

thân khỏi cái vòng cảm xúc yêu hận với Thiệu Vĩnh Côn.

Lâu Phùng Xuân nhìn ra sợ hãi của cậu, nhắc chân dẫm lên vai cậu, mắng: “Đồ tiện hóa không biết xấu hổ, đến bây giờ người vẫn không quên được tên nam nhân kia sao!”

“Đương nhiên rồi.” Giọng nói bình tĩnh ẩn chứa tức giận của người khác từ trên đỉnh đầu truyền xuống, Lâu Phùng Xuân lắp bắp kinh hãi, bỗng đứng ngẩn đầu, phát hiện thân mình mạnh mẽ của Thiệu Vĩnh Côn đã xuyên qua song cửa, một bên tay vẫn đang nắm chặt dây thừng, thân thủ nhanh chóng rơi xuống đất. Trong nháy mắt, một cái họng súng tối đen dí nhanh như cắt dí lên trán hắn, mệnh lệnh rõ ràng: “Giơ tay lên!”

Cùng lúc đó, cửa kho hàng bị phá khai, Lục Định Vũ cùng Lâu Triển Nhung xông vào, Lâu Phùng Xuân đột nhiên nở nụ cười, ánh mắt âm ngoan dữ tợn, Lâu Duật Đường đang ngồi dưới đất liều mạng giãy dụa, kêu to: “Chạy mau a! Có bom!”

Cậu vừa mới dứt lời, Lâu Phùng Xuân đã dùng hết sức nhấn vào cái nút, hết thấy đều phát sinh chỉ trong nháy mắt, Lục Định Vũ ôm lấy Lâu Triển Nhung nằm gục xuống cửa, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp Châu Loan. Căn phòng nổ mạnh, áp lực của vụ nổ khiến Lục Định Vũ và Lâu Triển Nhung bị bắn ra ngoài, mà bên trong lại đã nhanh chóng bị chôn bên dưới lớp phế tích.

“Chú!” Lâu Triển Nhung không khống chế được kêu to, không hề nghĩ muốn xông vào đồng đồ nát kia, Lục Định Vũ sống chết túm lấy hắn, vội vàng gọi điện kêu xe cứu thương, còi xe cảnh sát từ xa xa cũng dần dần truyền đến, hiển nhiên là đồng sự của Thiệu Vĩnh Côn cũng đã đến nơi.

“Khụ khụ.” Lâu Duật Đường bị hôn mê nhưng rất nhanh đã tỉnh lại, phát hiện mình và Thiệu Vĩnh Côn bị vùi trong góc tường, mái nhà sập xuống vẫn còn chưa gãy hết, cho nên bọn họ vẫn còn một không gian hình tam giác nhỏ hẹp, hai người cũng không đến mức bị nghiền nát.

Cậu nhớ rõ trong nháy mắt trước khi nổ Thiệu Vĩnh Côn xông về phía cậu, dùng thân thể che chở cho cậu, khiến cho cậu ngoài trừ khuỷu tay coi như chỉ bị trầy xước một chút thì hầu như cả người không có lấy một chỗ chảy máu.

Về phần Lâu Phùng Xuân, nửa người trên bị một khối mái nhà thật lớn đè lên, đầu đã muốn biến dạng, hiển nhiên là đã chết. Lâu Duật Đường nhẹ nhàng thở ra, thân thể cứng đờ đột nhiên run rẩy, run giọng kêu: “Họ Thiệu kia, họ Thiệu! Người còn sống không?”

Trên sàn nhà lênh láng máu đỏ tươi, Thiệu Vĩnh Côn rên rỉ một tiếng, mở mắt ra, đau đến mức hít mạnh một hơi, cau mày nhìn cậu một cái, nói: “Người không sao chứ?”

Lâu Duật Đường mắt đục đỏ ngầu, nhìn một cây thép còn đang đâm xuyên qua bụng người kia, động mạch hình như bị nó phá đứt, máu chảy như suối phun. Cậu vừa đau lòng vừa sốt ruột, nói: “Người tại sao lại tới? Người cho là người có mấy cái mạng để đùa như vậy hả?”

Thiệu Vĩnh Côn cúi đầu nhìn xuống miệng vết thương của mình, run rẩy vươn tay sờ lên hai má cậu, sau đó lại hạ xuống cõi bỏ dây thừng quanh người, thấp thỏm gấp nói: “Người không có việc gì. Tốt rồi.”

“Hỗn đản!” Lâu Duật Đường nhin không được mắng một câu, “Người vì cái gì mà lại muốn tới?”

Vì cái gì lúc cậu đang hận hắn như thế, vừa bá đạo lại làm nhiều loạn tâm tư cậu, khiến bức tường cậu vất vả xây nên đổ sập trong tích tắc, tất cả kiên trì đều yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích.

“Bởi vì.” Thiệu Vĩnh Côn hít thở bắt đầu không thông, mỗi câu nói ra đều thập phần khó khăn.

Lâu Duật Đường nước mắt trượt thẳng xuống dưới, âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở không kiềm chế được: “Bởi vì người là cảnh sát? Ta thật sự hận thấu xương cái cá tính công tư rõ ràng này của người!”

Cứ tiếp tục lừa cậu cũng tốt, ít nhất cậu cũng không biết đến nỗi đau bị lừa gạt, cho dù sống trong cảnh đối trá đẹp như trong mộng, cũng tốt hơn thanh tỉnh rồi lại phải chịu đựng thống khổ khôn nguôi.

“Không.” Thiệu Vĩnh Côn khuôn mặt tái nhợt lại hiện lên ý cười, nói: “Bởi vì. Ta muốn bảo hộ người.”

Lâu Duật Đường giật mình, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt đối phương, sớm không thể rời đi. Trong lòng chua xót khôn kể, nước nớc nói: “Người lại gạt ta.”

Thiệu Vĩnh Côn ho khan vài tiếng, hơi thở mong manh nói: “Ta đã sớm nói với người. Ta dám tự nhận. Là một cảnh sát tốt. Nhưng. Không phải là một tình nhân tốt. Duật Đường. Xin lỗi đã lợi dụng người. Nếu có thể. Ta sẽ đem hết toàn lực. Để. Bồi thường.”

“Ai muốn người bồi thường!” Lâu Duật Đường kêu to, “Người sắp chết còn bồi thường cái rắm! Người tiếp tục sống cho ta, đừng có nói suông mà không làm!”

“Người không mong ta chết sao?” Thiệu Vĩnh Côn tinh thần hình như lên được một chút, nheo mắt cười, cười đến mức Lâu Duật Đường cơ hồ sắp phát điên. Nếu không phải đối phương nửa chết nửa sống, cậu thật muốn đem hân nhắc lên mà lắc qua lắc lại.

“Nếu ta chết. Người sẽ nhớ ta chứ?” Thiệu Vĩnh Côn mệt mỏi nhắm mắt lại, khuôn mặt trắng bệch, toàn thân tràn ngập cảm giác thương cảm của “Người lúc chết nói lời nói thật”.

Lâu Duật Đường cắn răng một cái, ngón tay lần xuống chỗ thanh thép kia, cổ cảm giác sợ hãi nơi da thịt bị phá khai, tìm được cái mạch máu bị phá khai kia, tay run run đè lên chỗ đang xuất huyết.

Cảm giác được nhịp đập nhót nhót yếu ớt, máu chảy mạnh, chỉ còn nhỏ giọt len lõi qua đầu ngón tay cậu đi xuống, Thiệu Vĩnh Côn đau đến ứa ra mồ hôi lạnh, thấp giọng rên rỉ: “Không ngờ. Người.”

Lâu Duật Đường ngẩng mặt lên, tức giận nói: “Cái tính tự cho là đúng của người thu lại chút đi, hỗn đản!”

Tuy rằng vết thương ở bụng đau đến nỗi khiến hân không thể nói nổi, Thiệu Vĩnh Côn vẫn nhịn không được nở nụ cười, ôn nhu nhìn Lâu Duật Đường nói: “Nếu như ta lần này không chết, nửa đời sau tuyệt đối sẽ không bao giờ rời xa người nữa.”

Đây chính là cơ hội cuối cùng dành cho người, không nên trông cậy vào tâm địa thiện lương của ta một ngày nào đó sẽ thả cho người tự do, người là của ta, từ ngày đầu tiên đã ấn định cả nửa đời sau này cũng chỉ có thể ở bên ta.

Lâu Duật Đường lộ ra thần sắc buồn bực, trừng mắt nhìn hân một cái nói: “Vừa lúc ta cũng có không ít món nợ phải tính với người, để xem người có thể sống sót hay không, không cần thiết thì đứng nói nữa.”

Thiệu Vĩnh Côn gọi lên một nụ cười ta, nói: “Vì người. Của ta.”

Hân chưa nói xong những lời này, mắt đã nhắm lại rơi vào trạng thái hôn mê. Lâu Duật Đường sợ tới mức hồn bay phách lạc, lớn tiếng kêu cứu, may mắn là cảnh sát ngay lúc ấy cũng đã điều đến máy xúc, nhắc ra khối bê tông kia, mọi người ba chân bốn cẳng đem hai người bọn họ nâng ra, đẩy lên xe cứu thương, hướng về bệnh viện phóng như bay.

Trên đường đi, Lâu Duật Đường sống chết cầm lấy tay Thiệu Vĩnh Côn không buông, trong lòng cuồng niệm: sống sót! Chỉ cần người sống sót, ta cái gì cũng đều tha thứ cho người!

Bất kể hân đã từng gây cho mình bao nhiêu khuất nhục cùng thống khổ, cũng không so đo hân quý kẻ đa đoan lợi dụng mình, người đã động tình thì còn có thể cò kè mặc cả cái lợi thế gì, chỉ cần người kia sống sót cũng đã là ông trời ban ân rồi. Lâu Duật Đường lần đầu tiên cảm nhận rõ cảm tình của bản thân như vậy, trong chua xót lại nảy ra một tia ngọt ngào, trong đêm tối đột nhiên lại có một tia sáng hy vọng. Yêu hận đan vào nhau, thể xác và tinh thần tương thông, bị vây ở bên trong nhà giam này thì vĩnh viễn cũng không thể giải thoát, đành phải nhận mệnh tiếp tục cùng hân dây dưa đi.

May mà Thiệu Vĩnh Côn thân thể cường tráng, hơn nữa Lâu Duật Đường cầm máu sơ cứu lúc đó cũng có tác dụng, khiến hân trước khi bị mất máu quá nhiều đã được đưa vào phòng giải phẫu, phẫu thuật qua đi, cuối cùng cũng cứu về được một mạng.

Cửa phòng phẫu thuật vừa mở ra, Lâu Duật Đường mừng rỡ như điên. Tuy rằng oán khí vẫn chưa tiêu hết, bất quá vẫn tận chức tận trách, cực nhọc ngày đêm, ở lại phòng bệnh không có một giây yên ổn mà chiếu cố hân.

Thiệu Vĩnh Côn tỉnh lại liền lộ ra cái nụ cười như mèo con trộm được cá, được cậu uy uống nửa chén nước xong, cười hì hì nói: “Người quả nhiên không bỏ ta đi, tốt, ta không chết, về sau người cũng đừng bao giờ nghĩ có thể rời khỏi ta.”

Loại hành vi chiếm được tiện nghi mà còn khoe mẽ này khiến Lâu Duật Đường thập phần phỉ nhổ, cố ý làm mặt âm trầm, nói: “Nói trước chưa chắc đã đúng, chân là ở trên người ta, ta nếu đã muốn đi, người có thể ngồi dậy khỏi giường mà giữ ta lại không?”

Thiệu Vĩnh Côn lộ ra thần sắc có chút đăm chiêu, cau mày nghĩ, rồi nghiêm trang nói: “Ta thích chân của người quặp trên người ta hơn.”

Lâu Duật Đường thiếu chút nữa học máu, cổ nén xúc động muốn bóp chết người kia, bỏ lại quả táo đang gọt dở, xoay người đi ra ngoài.

Đến lúc chạm tay vào cửa phòng bệnh, phía sau lại truyền đến thanh âm cầu xin: “Chớ đi.”

Lâu Duật Đường lấp bắp kinh hãi, quay đầu lại thấy, Thiệu Vĩnh Côn đang cố gắng ngồi dậy. Không để ý đau đớn nơi miệng vết thương mà giãy dụa muốn xuống giường, cậu sợ tới mức da đầu run lên, vội vàng ngăn cản hẳn: “Người điên rồi! Như thế sẽ làm miệng vết thương vỡ ra mất!”

Thiệu Vĩnh Côn ôm lấy tay cậu, khí lực mạnh đến mức như muốn bóp nát tay cậu ra, trên mặt lộ ra biểu tình đáng thương như bị bỏ rơi, nhỏ giọng nói: “Đừng đi. Ta cần người.”

Lâu Duật Đường trong tim âm áp, chỉ cảm thấy trong lòng nhuyễn như quả đào chín, chạm nhẹ một cái thậm chí còn có thể chảy ra chất lỏng ngọt ngào. Cậu cố gắng muốn duy trì biểu tình nghiêm túc nhưng thất bại, biến thành vẻ mặt giận không giận được mà cười thì không muốn. Quay lại cầm lấy tay Thiệu Vĩnh Côn, thấp giọng nói: “Người đừng dùng khổ nhục kế, ta sẽ không để bản thân bị người xoay vòng vòng nữa đâu.”

Tuy nói cứng như vậy, nhưng vẫn tìm lòng không được mà xốc lên viện y của hắn nhìn đến băng gạc chỗ vết mổ, không nhìn thấy bị xuất huyết mới thở nhẹ một hơi.

Thiệu Vĩnh Côn nhẹ nhàng cầm tay cậu áp lên mặt mình, nhắm mắt lại nói nhỏ: “Không còn trở ngại gì nữa, đáng lẽ bây giờ phải là những ngày hạnh phúc khoái hoạt của chúng ta mới đúng, người vì cái gì mà chỉ còn cách hạnh phúc có một bước đã vội vàng rời xa ta?”

Hắn thật là mồm ngon tiếng ngọt, lại còn giả bộ đáng tiếu tức phụ bị khi dễ đạt đến nỗi khiến Lâu Duật Đường bật cười khúc khích, nhẹ tát lên mặt hắn một chút, nói: “Thua người rồi, nhanh nằm xuống, không được giở trò với ta.”

Thiệu Vĩnh Côn ngoan ngoãn nằm yên, mắt không chuyển nhìn cậu, nói: “Ta nói thật nha, ta biết người cũng có tình cảm với ta, bằng không cũng sẽ không cứu ta. Duật Đường, bây giờ sóng đã êm gió cũng đã lặng rồi, sau này chúng ta hảo hảo cùng một chỗ, được không?”

Chỉ đơn giản mấy câu đã hống đến mức cậu đầu vầng mắt hoa, Lâu Duật Đường trong lòng thừa biết bản thân đã sớm chọn lựa, bây giờ chần chừ chẳng qua là mặt không dày đến mức ấy mà thôi, mà đứng trước mặt nam nhân cáo già này, cậu căn bản không có lực chống đỡ.

“Đừng đi, xin người.” Thiệu Vĩnh Côn khê cắn ngón tay hắn, cúi người xuống đau khổ cầu xin.

Lâu Duật Đường nháy mắt liền dờ xuống tâm lý phòng bị, chậm rãi gạt đầu, nói: “Nếu người có thể bỏ tật xấu này, tận lực làm một hảo tình nhân.”

“Nhất định, nhất định!” Thiệu Vĩnh Côn tươi cười rạng rỡ, dùng sức gật đầu.

Lâu Duật Đường nhắc khéo miệng bổ sung một câu: “Không được lừa ta nữa, không được lợi dụng ta!”

“Sẽ không, sẽ không!” Thiệu Vĩnh Côn liền thanh cam đoan, giơ lên tay phải thề: “Ta nhất định sẽ hảo hảo đối đãi người, tuyệt không làm chuyện tổn thương người. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người phải tuân thủ luật pháp và kỷ luật.”

Cái tên tử tội suốt ngày nguyên tắc này! Lâu Duật Đường tức đến mức nở nụ cười, ngồi xuống bên giường, nhìn xuống sắc mặt đối phương vì bị thương mà tiêu tụy, trong mắt có vài phần thương tiếc. Cậu thở dài,

đưa tay sửa sang lại mái tóc của người kia, thấp giọng nói: “Người làm sao lại nhắm trung ta? Thật không biết là phúc hay là họa nữa.”

“Nói gì vậy?” Thiệu Vĩnh Côn có chút bất mãn, “Ta bộ dạng đẹp trai, thể trạng tốt, trù nghệ lại tuyệt, công phu trên giường công phu lại giỏi, người còn có cái gì không hài lòng nữa?”

“Người rất tự đại.” Lâu Duật Đường một câu kiên quyết vạch trần, chần chờ một lát còn nói: “Hơn nữa. . . . Ta vẫn không xác định được người nghĩ về ta như thế nào. . . .”

Nguyên lai là không có cảm giác an toàn a, điều này chứng minh cái gì? Nam nhân này đã động tâm với mình, bắt đầu lo được lo mất. Có cái nhận thức này, Thiệu Vĩnh Côn cao hứng đến thiếu chút nữa đem miệng kéo đến tận mang tai, cố ý trêu chọc cậu: “Không phải chỉ cần ba chữ thôi sao? Thật không biết người vì sao lại thích để ý đến mấy việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi như thế chứ.”

Lâu Duật Đường không khỏi chán nản, hừ một tiếng: “Nếu như chỉ là lông gà vỏ tỏi, người tại sao đến bây giờ cũng chưa từng nói?”

“Vì sao lại muốn ta nói trước?” Thiệu Vĩnh Côn đúng lý hợp tình, da mặt dày nói lại, “Người lớn tuổi hơn ta, người nói trước mới đúng.”

Lâu Duật Đường vô lực hạ xuống bả vai, như muỗi kêu nói ra ba chữ kia, không ngờ Thiệu Vĩnh Côn phản ứng thật mạnh, một tay ôm lấy cậu kéo qua, không đầu không đuôi mãnh liệt hôn lên

Đôi môi nóng rực như đang tra tấn người khác, cậu thở dốc đáp lại như đã chờ đợi từ lâu, Lâu Duật Đường mỉm cười tràn đầy sung sướng, ôm lấy cổ nam nhân, hồi báo gấp bội nhiệt tình.

Thiệu Vĩnh Côn hồi phục thật sự thuận lợi, không bao lâu là có thể xuất viện .

Ngày xuất viện Lâu Triển Nhung và Lục Định Vũ cũng tới thăm, đứa cháu kia vẫn là vẻ mặt không được tự nhiên, đem hoa đặt lên mặt bàn, nói: “Đúng là con gián đánh mãi không chết, như thế mà vẫn có thể sống sót.”

Thiệu Vĩnh Côn nắm lấy tay Lâu Duật Đường, cố ý chọc giận hắn: “Vì người trong lòng ta, ta làm sao lại đi tìm cái chết được?”

Lâu Triển Nhung gân xanh bên thái dương loạn đập, trên khuôn mặt trắng trẻo cơn giận tràn ngập, Lục Định Vũ vội vàng vỗ nhẹ lưng hắn, hống nói: “Không cần xúc động, tức nhiều hại người lắm.”

Nếu không phải sợ miệng vết thương lại vỡ ra, Thiệu Vĩnh Côn thật muốn cười ha ha cho sảng khoái, ánh mắt hắn đảo qua cái tổ hợp một bên là tráng kiện hùng nam, một bên là mỹ nam nhu nhược, lắc lắc đầu, khẽ thở dài: “Thật là người ngốc có gốc phúc a. . . .”

“Ha ha. . . .” Lục Định Vũ cứ nghĩ là hắn đang nói mình, chủ động nhận lấy cái mác “người ngốc”.

Lâu Triển Nhung lại nghe ra khẩu khí không đúng, hung ba kêu: “Họ Thiệu kia, người đang nói ai?”

Thiệu Vĩnh Côn cũng không muốn chọc hắn nổi điên lên, liền thay đổi đề tài: “Duật Đường đáp ứng ta về sau sẽ phân rõ với hắc đạo, nói trắng ra, nếu về sau này người lại muốn trở về hắc đạo thì cũng đừng đến tìm hắn.”

Lâu Duật Đường nhìn cháu vẻ mặt xấu hổ, nhưng Lâu Triển Nhung chỉ cười nhạo một tiếng, nói: “Người đừng suy nghĩ nhiều quá, ta hiện tại cũng có việc của ta, ai mà còn luyện tiếu mấy cái ngày đánh đánh giết giết ấy nữa.”

Huống chi hắn thật vất vả mới thu phục được Lục Định Vũ, lời thề son sắt hứa hẹn về sau chỉ làm cái tiểu thị dân trong sạch, hắn cũng không muốn làm cho đối phương thất vọng.

Người ta khi đã đắm chìm ở trong tình yêu, thế giới quan sẽ phát sinh biến hóa không thể tưởng tượng, ai có thể dự đoán con chim ưng trước kia đã tâm bình khí yên, luôn mang trong mình khát vọng thống lĩnh hắc đạo, bây giờ lại trở thành một người vô cùng bình thường, cùng người mình yêu thương sống một cuộc đời bình dị không tranh chấp?

Trong cái thế giới hỗn loạn đầy ồn ào náo động này, luôn luôn có những thứ khiến người ta kiệt lực bảo vệ hơn nữa vĩnh viễn cũng không bao giờ nguyện ý buông tay. Hạnh phúc của người bình thường, cũng không phải là ước mơ không thể thành hiện thực.

Đôi kia đi được một lát, Thiệu Vĩnh Côn xuống giường thay quần áo, kéo Lâu Duật Đường ôm đến trước người, tiếp theo hôn xuống, thấp giọng nói: “Chúng ta về nhà đi.”

Trong lòng phình lên cảm giác ấm áp ngọt ngào, chữ “Nhà” này lại làm Lâu Duật Đường cảm động đến cả người phát run, cậu gằng đầu mỉm cười, nói: “Ừ, về nhà.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-dich-lao-lung>